

Život jako hra

Pavel Šimík Šíma

Život jako hra

Pavel Šimík Šíma

text © 2014 autor

(sbírka textů z [Povídek ze SASPI 1-4](#))

ilustrace © 2014 autor

(free clipart & images)

text neprošel plnou redakční úpravou

(překlepy a nedoklepy jsou vyhrazeny)

Několik slov na úvod...

Kniha, kterou máte před sebou, obsahuje několik povídek různých žánrů (horor, sci-fi, krimi, a další), které spojuje jediná myšlenka, co když není naše realita taková, jaká se na první pohled zdá? Všude lze najít prostor pro tajemno i nezodpovězené otázky...

24 HODIN

V to ráno, kdy poručík Robátko nastupoval do služby, si říkal, že nejspíš zažije docela běžný den. Celé týdny se nestalo nic mimořádného, opomeneme-li běžné krádeže, vloupání, popřípadě cokoliv jiného, co spadalo čistě pod trestnou činnost lehkého kalibru. O vraždě či únosu nebyla řeč... Začínal mít pocit, že je nadbytečným a že se s tím světem, ve kterém žije, muselo konečně stát něco „k lepšímu“. Po pravdě začínal mít i strach, že by mohl díky poklesu zločinnosti přijít o práci. Jenže, to ještě netušil, co mu přinesou příští hodiny. Jak se říká, nejen Peklo nikdy nespí a tichá voda zločinnosti břehy mele.

Sedl si za svůj uklizený stůl, dal si hlavu do dlaní, povzdechl si a přejel si dlaněmi přes obličej. Kolega mu s úsměvem postavil na desku stolu horké kafe z automatu a povzbudivě na něj houkl: „Těžká noc?“

„Pff,“ mávl Robátko rukou. „Žena chce dítě, jenže se o něj už marně snažíme několik let...“

„Takže z romantiky a lásky se staly galeje?“ zamyslel se jeho kolega. „Počítání plodných a neplodných dnů? Posilující prostředky? Soulož podle kalendáře? Co když na to jdete špatně? Právě z opačné strany?“

„Já jí to říkal, ale dobře víš, že mají ženský svoji hlavu...“ řekl Robátko a poděkoval pokynutím hlavy za kávu. „Začínám uvažovat, že jí řeknu, ať si najde bokovku... Neříkal už Komenský, že je dobré, když si nebereš ošklivou ženu? Že na ni nebudeš sám?“

„Ale tvá ženuška není ošklivá, pokud to tak můžu říci...“ zamyslel se Robátkův kolega.

„Co tu probíráte?“ vyrušila je prsatá a vlasatá kolegyně. Ne nadarmo jí všichni říkali Zlatovláska, a kde kdo tušil, že by se všichni recidivisté nechali rádi zatknout právě její osobou. Víla mezi vlkodlaky, Sněhurka mezi trpaslíky...

„Rodinné problémy!“ řekli oba svorně.

„A vy nějaké máte?“ zeptala se jich a potutelně se usmála. „Kromě plnění manželských povinností?“

„Ty jsi zase poslouchala za rohem při popíjení kafe, nebo čaje, a pěkně sis to užívala!“

„Přesně tak!“ zazubila se. Její bezvadný chrup by mohl hrát hlavní roli v reklamě na zubní pastu jakékoliv značky. „Tak já padám a hoši, mám tu jednu chuťovku. Kam se hrabe sir Conan Doyle...“

„Cože?“ nechápali oba.

„Vražda za rohem kulatého pokoje,“ zasmála se. „Přeháním, ráda bych si to vzala, ale nemám čas...“

„Jasně,“ řekl Robátko. „O čem to je?“

„Tohle není kniha, tohle je začátek spisu o trestné činnosti!“ řekla jim. „V té složce je zatím vše, co víme. Hlídka městské policie našla v jednom paneláku, v

jedné zdejší čtvrti, otevřený a nezajištěný byt. A světe div se, je to čím dál zajímavější. Zavolali státní policii a ta kriminálku! A?“

„A teď přišla řada na nás... Co svědci? Co místo činu?“ zeptal se Robátkův kolega.

„Vy snad, milí zlatí, chcete, aby ti platfusáci udělali všechno za vás! A proč vás asi daňoví poplatníci platí?“ řekla jim s úsměvem. „A buďte rádi, že tu ještě není šéf, nebo jeho zástupce! Zatím je tu docela mrtvo!“

„Když jsme u mrtvol...“ zamyslel se Robátko.

„Ne, ne, samá voda!“ zavrtěla Zlatovláska hlavou. „To je právě to, majitelé nejsou doma! Jakoby se po nich slehla zem!“

„Takže únos? A co byt? Vykradli ho?“ zeptal se Robátkův kolega. „Vzali z něj vůbec něco?“

„Hledej,hledej, hledači...“ zamračila se. „Máte to tam černé na bílém. Ale vyšetřit si to budete muset sami, jde jen o prvotní ohledání místa činu. Fotograf a technik už jsou na místě. Prý to tam starostovi kluci trochu pošlapali. Ale co... Stejně beztak na nic nepřijdete, asi to na vás bude silné kafe!“

„Pche,“ mávl Robátko rukou. Díval se jak Zlatovláska odhazuje prázdný kelímek do koše, obléká si kabát, bere kabelu a mrká na své kolegy.

„Tak já jdu, kluci,“ usmála se. „A přeju příjemnou zábavu!“

„Díky,“ řekli oba naráz.

„Není zač,“ řekla a zabouchla za sebou dveře služebny.

„Ta se má,“ zamyslel se Robátkův kolega.

„Proč myslíš?“

„Má svůj případ a ke všemu to vypadá, že jej předá šéfovi brzy na stůl... vyřešený!“

„A co my?“ zamyslel se Robátko. „Vezmeme si nářadíčko a jdeme! Četl jsi to vůbec?“

„Jo, jen zběžně,“ řekl mu kolega. „Zlatovláska má pravdu, tenhle případ nám poslal samotný čert!“

*** O několik desítek minut později... ***

Oba policisté se při vystupování ze služebního vozu hezky otřásli. Ono se řekne: první jarní den. Jenže venku bylo počasí, že by ani psa nevyhnal. Vlastně ano, služební pes Argo s psovodem byl také na místě. Psovod vrtěl odmítavě hlavou, zatímco je pes vesele vítal vrtěním svého ocasu.

„Nazdar pse, jak se máš?“ pohládl jej Robátko po zádech a dal si s ním pac. „Našel jsi něco?“

„To se ptáte mne, nebo psa?“ zeptal se jej psovod.

„Obou...“ pokrčil rameny.

„Nic,“ řekl psovod. „Buď je ten byt dočista vyvětraný, nebo je tam tolik pachových stop, že si ani ten pes neví rady!“

„Vyvětraný?“ podivil se Robátkův kolega.

„Nejsou v něm žádné výrazné pachové stopy,“ řekl mu Robátko, „prostě je to všechno staré a náš čtyřnohý kamarád se nemá čeho chytit...“

„A my se budeme mít čeho chytit?“ zeptal se všech Robátkův parták a pohlédl při tom i na smějícího se psa. „Tak vidíš, počasí, že by ani psa nevyhnal a tebe vyhnali ven... A výsledek?“

„Pes za to nemůže, kdo ví, jak dlouho je ten byt opuštěný. Přivřených dveří si nemusel nikdo všimnout jak je den dlouhý,“ řekl mu Robátko. „Lidi tu bydlí jako v králíkárně, ale jedna partaj od druhé se o své sousedy nezajímá... Jako bys to nevěděl!“

„Jo, kde já vůbec žiju!“ povzdechl si policista v civilu. „Já, venkovský balík...“

„Ale tak se už nelituj,“ bouchl jej Robátko do ramen. „Jsi můj parták a bez tebe bych alespoň polovinu případů nevyřešil...“

„Aspoň že tak!“ povzdechl si a ukázal na dveře výtahu: „Jdeme pěšky!“

„Ještěže nejsem požárníkem!“ pousmál se Robátko. „No, co se divíš, tahat s sebou výstroj do sedmého patra... Hele, pes jde s námi... Tak pojď, pse!“

„Může jít s námi?“ houkl Robátkův parták na psovoda v přízemí. „Nemá nic na práci?“

„Ale jo, já tam stejně za chvíli ještě zajdu, co kdyby...“ pokrčil psovod rameny. I on se otřásl chladem, nehledě na to, že měl na sobě zimní uniformu. „To je kosa! Jaro, kde jsi?“

Vystoupali do sedmého patra. Chvíli jim to trvalo, ale Argo jim dělal dobrého společníka. Tiše bručel, poštekával a stále mával ocasem. Uklízečka nejspíš nebude muset na schodišti vymetat pavučiny. Oba muži mysleli na jedno: co najdem v tom zatraceném bytě?

„Tak vás tady vítáme,“ houkla na ně motohlídka. Dva muži v uniformě se na oba kriminalisty nesměle usmívali.

„Zdarec,“ řekl jim Robátko. „Měšťtí už jsou pryč?“

„Jo, jen co jsme dorazili, vzali nohy na ramena...“ pokrčil jeden z uniformovaných policistů rameny. „Místo činu je... víceméně zajištěné! Váš fotograf to všechno vyfotil a technik se pokusil najít nějaké stopy, ale zdá se...“

„Že je tu dokonale vymeteno,“ doplnil kolegu druhý uniformovaný policista. „A zdá se, že tu nic nechybí...“

„Jen nájemníci,“ řekl ten první.

„Ježíši,“ přikývl Robátko. „To zase bude případ.“

Pes vesele zaštěkal a jako nic vběhl do bytu.

„Tady se nedá pracovat, kdo sem vpustil toho psa?“ zanádal fotograf. Asi se ho lekl a chvíli mu trvalo, než mu došlo, že patří k nim.

„Já,“ řekl mu Robátko. „A je služební!“

„A trenky mi bude prát kdo?“ pokusil se fotograf o vtip. „Máte to nafocený, pošlu vám to mailem!“

„Díky,“ usmál se na něj Robátko. „Co kolega od daktyloskopie?“

„Čisto, žádné otisky, leda spoustu od těch, kteří tu bydleli, aspoň to tak vypadá... Stejně vám vše předám, ať se v tom rádně vyrochníte!“ usmál se technik. „Žádná krev, ani jiné tělní tekutiny. Žádné stopy po zápase, žádný bordel, čili nepořádek! Je to divné...“

„Takže se tu nikdo s nikým nepral? A nikdo nic nehledal?“ podivil se Robátkův kolega.

„Jo,“ souhlasil technik. „Nic. Jakoby nájemníci jen tak z legrace odešli... A zdá se, že tu vše cenné zůstalo na místě. U nás? V Česku? To se divím... Peníze, šperky, elektronika...“

„Jak dlouho je ten byt otevřený?“ zeptal se jej Robátko.

„A vím já?“ pokrčil technik rameny. „Zámek je neporušený, klíč je zevnitř... Dřez v kuchyni je umytý, nádobí uklízené. Voda v koupelně už nějaký čas netekla, podle prachu ve vaně a umyvadle. Po lince lozila kdejaká havěť, to už žijeme jako v Americe? Ještě aby tu jeden natrefil na švába a co se týče odpadků, koš už pěkně smrdí, asi nebyl vyneseny už pěkně dlouho...“

„To je pěkné,“ zamyslel se Robátko. „Co myslíš, partáku?“

„Jo, co když jsem postavami z románu, nebo ze seriálu? Ale Columbo nejsem...“

„Hihhi,“ zasmál se Robátko. Do nohy ho šťouchl pes a ukázal kamsi hlavou. „Tys něco našel?“

„Jo, našel by to i slepý,“ souhlasil technik.

„A copak?“ divil se kolega v civilu.

„No... Jak bych to...“ začal technik.

„Tak se vymáčknete!“ řekl mu Robátko. „Nejsme u výsledku!“

„V obýváku leží na zemi kulovnice, ale podle všeho se z ní nestřílelo. Nenese na sobě stopy po střelném prachu a je dokonale udržovaná. Jenže, problém je v tom, že tu v bytě není pro ní místo, žádná skříň, nebo skoba na popruh...“ řekl technik kolegům z kriminálky. „A taky je tu jeden vybitý mobil z kuchyně a černá ponožka z předsíně. Je potrhaná a smrdí, ani psovi příliš nevoní...“

„Kulovnice, mobil a černá ponožka?“ divil se Robátko. „Je to čím dál lepší... A to hlavní, co jste nám ještě neřekl? Než si to tu projdeme?“

„Zdá se, že...“ poškrábal se technik po hlavě. „V obýváku ve stěně je v prachu obtisk po předmětu, který tam schází... Očividně není v tom čtverci, kde ležel, žádný prach...“

„A co to podle vás bylo?“ zeptal se jej Robátkův kolega.

„No, asi nějaká starožitnost, či co...“ pokrčil technik rameny. „Ono, žádnou fotku k dispozici nemáme... Mám na mysli obývací, trochu jsem to tu prošmejdil. No... Je to na vás. Všechno dostanete. I tu střelnou zbraň a mobil, po hlubší expertíze, samozřejmě...“

„Jo,“ souhlasil Robátko. „Díky...“

„Takže?“ zeptal se jeho kolega. Kolem nich prošel technik s mobilem a kulovnicí

v sáčku, stejně tak i ponožka dostala svůj kus igelitu. „Černá potrhaná ponožka... Není to podpis?“

„Cože?“ zeptal se jej udiveně Robátko. „Ponožka jako podpis?“

„Proč ne?“ pokrčil policista v civilu rameny. „Zoro se podepisoval velkým zet... Náš lump třeba rozhazuje na místě činu potrhané použité fusekle!“

„Pfff...“ zamyslel se Robátko. Fusekle! A ještě k tomu smradlavá... Nadechl se opatrně nosem a čichal všechny pachy v bytě. Opravdu se zdálo, že je v bytě vyvětráno. A to nejen díky tomu, že všechny pachy z věcí v bytě řádně vyčichly. Pes si sedl vedle něj a nechal se hladit po hlavě. „Co na to říkáš, pse? Nic?“

Vlčák se podíval okolo a pak smutně zakňučel.

„Jo, máme kulový,“ souhlasil Robátko. „Co se tu stalo? O co tu šlo?“

„Můžeme už jít?“ zeptal se jej jeden z uniformovaných policistů. „Vaši muži jsou hotoví...“

„Jasně, běžte,“ mávl Robátko rukou. „A díky, my to tu zamkneme a zapečetíme!“

„Ta se mějte...“ dostalo se oběma mužům od kriminálky namísto odpovědi.

„Tak co bude?“ houkl na ně psovod, který se opřel se zájmem o futra vstupních dveří a zamračil se na svého služebního psa. „Koukám, že jste kamarádi...“

„Už se nějaký čas známe...“ řekl mu Robátko. „Znal jsem Argova původního psovoda.“

„Smutný případ,“ souhlasil psovod. „Pes je dobrý, ale příliš se kamarádí s těmi, které zná...“

„Patří do fochu, ne?“ zazubil se Robátko. „Vemte si ho, tady stejně nic nenajde... Všechno je staré...“

„Tak se mějte, Argo, jdeme!“ přikývl psovod. Pes se s oběma rozloučil zavrtěním ocasem a zmizel i s páníčkem na schodišti.

„Takže?“ zeptal se Robátko svého kolegy. „Projdeme byt?“

„Jo,“ souhlasil Robátko.

*** O několik minut později... ***

„Nic tu není...“ řekl Robátko. „Tehle byt je začarovaný...“

„Já se tomu psu nedivím, že nic nenašel...“ řekl jeho kolega.

„Tady jsme asi skončili... Další nevyřešený případ... Ledaže!“

„Copak, můj milý Sherlocku?“

„Prohrabeme se tím košem!“

„Cože?“ zděsil se jeho kolega. „I ten pes na něj hodil bobek...“

„Ale náš milý kolega technik myslel na vše, nechal nám tu dva páry rukavic, dva pytle na odpadky a dvě roušky!“ zamyslel se Robátko.

„Tehle případ mi začíná čím dál tím více smrdět a navíc...“

„Navíc se ona starožitnost do koše spolu s odpadky nevejde,“ doplnil jej Robátko, „nejspíš...“

Nasadili si roušky, navlékli si rukavice, na kus igelitu vysypali obsah koše a

pomoci rukou odhazovali jednotlivé smetí do sáčku na odpadky. Nezapomněli přitom otevřít okno v kuchyni. Ano, případ to byl velmi podezřelý. Otevřený byt, ve kterém takřka nic nechybí. Žádné stopy po zápasu. Klíče zevnitř. A na zemi, jakoby nic, ležel mobil, kulovnice a špinavá ponožka.

„Tak, to bychom měli...“ zabručel jeden z policistů. „Fuj, takhle si hrát na popeláře!“

„Jo a nic jsme nenašli,“ souhlasil Robátko. „Začínám mít pocit, že si z nás někdo vystřelil!“

„Ale z té kulovnice se nestřílelo!“ namítl kolega.

„Ne z ní, ale z nás,“ zamračil se kriminalista. „Nebyl jsi náhodou povýšen?“

„Já? Ne! A co vy, pane kolego?“

„Nevím o tom,“ pokrčil rameny Robátko. „Projdeme ještě jednou byt...“

*** O několik dalších minut později... ***

Podle kostelních hodin bylo něco po poledni. Venku znovu sněžilo. Panelákem se rozléhal lomoz každodenního provozu a oba muži byli tam, kde při svém příchodu. Na nic nepřišli. Sedli si v obýváku na zem a rozhlíželi se kolem sebe. Co když jsme něco přehlédli? Jenže co? Když tu zazvonil mobil...

„Ano?“ ozval se Robátko, když přijal hovor.

„Tak co, jak se vám daří?“ zeptala se jich Zlatovláska.

„Špatně,“ řekl jí. „Všichni jsou už pryč, jen my tu, jako dva osli, sedíme a nic!“

„Tak zapojte svou fantazii...“ napověděla jim z mobilu.

„Začínám si myslet, že je to celé nahrané!“ postěžoval si. „A není náhodou...?“

„Já o ničem nevím,“ uslyšeli oba hlas z odposlechu. „Že by si z vás dvou někdo vystřelil?“

„Jinak to nevidím, tady opravdu nic není... Nepostrádá někdo nájemníky nebo vlastníky bytu? Nikdo k nám nevolal?“

„Jak to mám vědět?“ ozvala se Zlatovláska.

„Ale ten případ jsi nám podstrčila právě ty,“ opáčil Robátkův kolega. „Tak kde je zakopaný pes?“

„Pokud vím, tak služební pes odešel po svých, a žádný jiný pes se v bytě nenašel!“

„S tebou je také sranda,“ zasyčel Robátko. „Jestli už nic nemáš, tak se rozloučíme!“

„Ať se vám daří!“ souhlasila Zlatovláska. „A nezestárněte tam!“

„Kdyby nešlo o prima kolegyni, řekl bych, že se chová jako kráva...“ zabručel Robátko.

„Jo, souhlasím!“ řekl mu kolega. „Tak to tu zavřeme, zamkneme a zapečetíme, ne?“

„Jo, klíče jsou v zámku,“ souhlasil Robátko. „Kde jsme ještě nebyli?“

„Ve špajzu!“

*** O několik vteřin později... ***

„Nic moc tu není... Nějaké kompoty, konzervy, staré pečivo, zelenina a ovoce...“

„A druhá černá ponožka!“ řekl jeho kolega. „A je nová a nesmrdí!“

„Cože?“

„Jo, tady je...“ podal mu jí kolega ostentativně dvěma prsty. „Voní novotou! Že by další podpis?“

„Nová ve špajzu a stará na koberci v pokoji?“ zamyslel se Robátko. „A jaká je pointa?“

„Třeba tu někde ve špajzu je i ona trofej...“

„Blbost, kde by se tu vzala!“ řekl Robátko. „A doprdele!“

„Co je?“

„Někdo nás tu zamknul!“ vydechl Robátko překvapeně. „Jenže...“

„Jo, v bytě nikdo jiný nebyl, ledaže by se pachatel vrátil na místo činu... Třeba pro svůj lup a uslyšel nás a zamknul nás ve spíži!“

„Doprdele! A co teď?“

„No,“ řekl mu kolega. „Nejspíš nás jen tak nepustí ven a dveře nevyrazíme, otevírají se dovnitř... špajzu!“

„A co ještě pro mne máte, můj milý Watsone?“ zapochyboval Robátko.

„Pachatel má vše promyšlené a očividně využil naší nepozornosti...“

„Aspoň tu nezemřeme hlady a žízní... Třeba nás tu najdou, když se neobjevíme v práci!“

„Ale nocovat bych tu nechtěl,“ ošíval se Robátkův kolega. „Přeci jen tu není dost místa! Hele, Sherlocku, kde máš mobil?“

„Nechal jsem ho na stole v obývací...“ praštil se Robátko do čela.

„Ježíši,“ zasmál se kolega. „Tak to je pěkné!“

„Ty mobil nemáš?“

„Mám, ale je taky vybitý!“

„Pěkná situace! Takže, jak z toho ven? Budeme volat o pomoc?“

„A přijde nás vůbec někdo zachránit?“

„Správná otázka!“ zamyslel se Robátko. Kdesi bouchly domovní dveře a klíč zarachotil v zámku. „A spadla klec!“

*** O několik hodin později... ***

„No, hlady a žízní tu přeci jen neumřeme, horší bude, že nemůžeme na záchod!“

„To je fakt,“ zabručel Robátko. „Ten klíč je přeci obyčejný, ne? Není dozický, mělo by to jít vypáčit!“

„Ale já nejsem zloděj,“ zamyslel se jeho kolega. „Nehledě na to, že tu není ani kus drátu...“

„Kdo hledá, najde,“ řekl Robátko vítězně. „A doprdele!“

„Copak?“

„Píchl jsem se do prstu, když jsem dělal paklíč... Jdeme na to!“

Po chvíli spadl klíč na zem kuchyně, o několik vteřin na to cvakl zámek a oba vypadli ze špajzu. Po jednom zamířili na toaletu. Umyli si ruce v koupelně a pokusili se otevřít vchodové dveře. Bylo zamčeno. A telefon v domě nenašli.

„Co je to za dobu, když tu není nikde telefon,“ zamyslel se Robátkův kolega. „A kde máš mobil, Sherlocku?“

„Zmizel, milý Watsone, a to znamená co?“

„Že někdo nechce, abychom se dovolali ven. Co zavolat z okna?“

„Lidi si budou myslet, že jsem nadraní... Něco vymyslíme!“ povzdechl si Robátko a pustil si v obýváku televizi. Byla černobílá, ale obraz i zvuk ušel. „Co je to za lidi? Milují staré věci...“

„Třeba se tím živí?“ zamyslel se jeho kolega. „Třeba prodávají starožitnosti...“

„Ale tenhle byt jako krámeček nevypadá...“ zamyslel se Robátko. „Spíš jako nějaký kutloch!“

„Takže jsme spadli z louže do bláta!“

„Vypadá to tak.“

„Co dávají v bedně?“

„Hovno, jako vždycky...“ řekl Robátko a začal uvažovat. Prázdný byt bez lidí. Mimo jednu věc se nic neztratilo. Šli pachatelé najisto? Proč by nechali zbraň v bytě? Ledaže by nechtěli vyvolávat zbytečnou pozornost. Zbraň se dá přeci vystopovat podle sériového čísla. A co ten mobil? Byl vybitý, ale může se znovu nabít. Obsahoval nějaké informace vedoucí k objevení pachatelů? Možná ano, možná ne. Ale kam se poděli nájemníci? Byli vůbec v bytě? Nejspíš ano, klíč byl zevnitř! Zámek ani futra nejevily známky násilného vniknutí. Znali se pachatelé s obětí? Nebo oběťmi? Zdálo se, že bylo nanejvýš pravděpodobné, že jim někdo z bytu otevřel. Ale jak se mohli pachatelé i s lupem a nájemníky jen tak vypařit z bytu, domu i téhle čtvrti?

„Přišel jsi na něco?“ zeptal se jej jeho kolega.

„Ne, ale pracuju na tom!“

„Aha...“

„A na co myslíš ty, Watsone?“

„Co tu dělala ta kulovnice, ponožka a mobil... Patřili obětem, nebo pachatelům?“

„Jak to mám vědět? Neříkal technik něco o tom, že na nich našel nějaké otisky?“ zeptal se Robátko kolegy.

„Ne, myslím, že nic takového neříkal. Nejspíš všechny stopy setřeli, nebo měli rukavice...“

„Taky dobře, o starost méně...“ zabručel Robátko. „Hele, už o tom ví místní televizní stanice!“

„Vypadá to tak...“ souhlasil kolega. „Alespoň jsme byli ve zprávách. Natočili byt zvenčí a odjeli.“

„Připadám si, jako bych hrál v reality show!“ povzdechl si Robátko. „Kde jsou

kamery?“

„Tady?“ rozhlédl se jeho kolega. „Myslíš, že tu pachatelé nechali očka?“

„A teď se na nás, dva blbce, dívají a smějí se tomu...“

„V televizi jsem nikdy neúčinkoval, vždy je něco poprvé!“ řekl mu kolega. „Tak co? Zapálíme to tu a zavoláme hasiče?“

„Příliš pracné a nákladné!“

„Vytopíme partaje pod sebou!“

„Ne-e!“

„Budeme dělat bordel a kravál, třeba někdo přijde!“

„Leda tak budou ostatní nájemníci bouchat na stěny a stropy!“

„Tak to si zdřímnu, protože mne už nic nenapadá, ledaže vyhodit z okna prázdnou flašku se zprávou uvnitř!“ řekl Robátkovi kolega. „Tak se ukaž, detektive!“

„Sázím na psa!“

„Ale tady přeci žádný není... Aspoň jsem žádného neobjevili!“

„Argo nás přijde zachránit,“ trval si Robátko na svém.

A venku se začalo stmívat...

*** O několik hodin později ***

„Kolik je?“

„Bude deset večer!“

„Aha...“

„Už jsi na něco přišel?“

„Ne!“

„Na co myslíš?“

„Na velké titulky: Dva policisté zamknuti v bytě podezřelým...“

„Jo, taková ostuda! A těch řečí...“

„A pořád jsme na nic nepřišli.“

„Ne!“

*** O několik hodin později... ***

„Spíš?“

„Ne, myslím na služební postup!“

„Nic moc, co?“

„Ne!“

„Asi skončíme na ulici...“

„Jako pochůzkáři?“

„Jo.“

„Třeba ne...“

„Uvidíme ráno!“

„Pšt!“

„Co?“
„Někdo tu je!“
„V bytě?“
„Jo a svítí si baterkou!“
„Znovu ti samí?“
„Máš zbraň?“
„Ne, nechal jsem bouchačku ve stole...“
„Já taky, co budeme dělat?“
„Počkáme, třeba odejdou!“

*** O několik minut později... ***

„Je klid, jdeme se podívat, co tu hledali...“
„Ale máme jen holé ruce!“
„A co donucovací prostředky? Hmaty a chvaty?“
„Vyšel jsem ze cviku!“
„No potěš pánbůh...“

V bytě nikdo nebyl, ale bylo zřejmé, že tu před několika minutami někdo šmejdil. Po baterce ani stopy, nejspíš ji odnesli s sebou. Avšak oba policisté našli jednu věc, která tu původně nebyla. Robátko si opatrně svítil svou malou cestovní baterkou a oba se vydali k obývací stěně, na které stála ona trofej... Starožitnost v podobě psa. Ležel u ní lístek. Byl popsáný. Velkými nahrubo vytvarovanými písmeny na něm stálo: „Ta soška je falešná, krucipísek!“

„A nic víc?“
„Ne!“
„Poctiví zloději... To jsem ještě neviděl...“
„Jo, originál by měl nejspíš velkou cenu... Nezkusíme, zdali není zamčeno?“
Bylo.

„Co teď? Nejspíš oba skončíme na psychiatrii! Lupiči tu byli ještě jednou a my jsme je nezabásli. Nechali jsem je odejít...“

„Tak to zapřeme?“
„A co ty šlápoty na parketách?“
„Prostě jsme je neviděli... Přepadla nás únava!“
„V ložnici? Jako dva teplouši,“ zamračil se Robátko.
„Jenomže my nejsme...“
„Na hlavu?“
„Ne, teplí! Co navrhuješ?“
„Počkáme do rána! Začínám si myslet, že jsem na to všechno příliš starý...“

*** Ráno nového dne... ***

Venku znovu sněžilo. V bytě byl klid. Na chodbě slyšeli ostatní nájemníky. Výtah

stále nejezdil. Nikdo netušil, že byli oba kriminalisté na noc zamčení v bytě, ve kterém došlo ke zločinu. Tedy, snad jen bůh věděl, zdali k nějakému zločinu vůbec došlo, protože o tom už i naši hrdinové začali pomalu pochybovat.

„Kolik je?“

„Bude osm...“

„Budeme muset něco udělat, jinak to špatně skončí...“ řekl Robátko.

„Napadlo mne, že...“

„Jen ven s tím,“ povzbudil svého kolegu.

„Co když k ničemu nedošlo?“

„Ale že tu šlo o vniknutí a odcizení cizí věci, to nezapřeš?“

„Ne, ale měli jsme vyzpovídat sousedy a ne furt prohledávat byt... Nakonec, kdo ví, jak dlouho byl v tom to stavu! A...“

„Pšt!“

„Co se zase děje?“

„Slyším rachotit klíče v zámku!“

*** O několik minut později... ***

„Karle, pojď sem, válejí se nám v posteli dva docela cizí chlapi!“ křičela jakási stará paní.

„A je to tady,“ řekl Robátkův kolega. „Paní, dejte si pohov, my jsme od policie...“

„A ještě si dělají srandu, buzeranti! Co tu děláte? Že na vás zavolám policii? Karle, zavolej poldy!“

„Ale paní, klid, my jsme policisté...“ řekl Robátko, ale marně.

„Že já vás něčím přetáhnu?“ křičela dál důchodkyně. „Na služební průkazy zřetel neberu, vnuk má pěknější a u policie nedělá! Karle...“

„Nedáte si kafe?“ zeptal se jich pán domu. „Hele, Mařka, běž udělat kafe, já jim věřím, policejní průkazy jsem už v životě viděl... Tak vo co jde? A proč jste spali v našem bytě?“

„Tomu nebudete věřit...“ pokrčil Robátko rameny.

„Jste z kriminálky?“ vyzvídala Karel.

Posadili se v obývacím pokoji. Paní domu přinesla po nějaké době několik hrnků kouřící tekutiny a také něco k zakousnutí. Při cestě domů se zřejmě stavili v krámě.

„Díky, todle bodne,“ řekl Robátkův kolega.

„Tak co se tu stalo?“ zeptal se Karel vážně.

„Někdo vám vykradl byt...“ řekl Robátko vážně.

„Ale tu nic nechybí, alespoň na první pohled...“ zamyslel se Karel.

„Měli jste pootevřené dveře... Na zemi ležela kulovnice, válely se tu černé ponožky a v kuchyni jste měli vybitý mobil...“ řekl mu Robátko a blaženě usrkl horké kávy z nabízeného hrnku.

„Mařka?“ zavolal na ni její muž. „Že my jsme zapomněli zamknout!?“

„Myslíš?“ zamyslela se paní domu. Na talíři nesla několik koláčů a sladké

rohlíky. „Dáte si? Co jste v té posteli dělali?“

„Spali jsme, paní,“ řekl Robátko. „Nechodíme spolu, jsme jen kolegové...“

„Aha...“ zamyslela se paní domu. „A?“

„Včera jsme tu byli s celým ansámblem,“ řekl jí Robátko s plnými ústy. „Nejdřív městská policie, pak motohlídka a nakonec kriminálka s technikou...“

„A to se jako k nám někdo tento? Vloupal?“ zamyslela se paní domu.

„Ne, zámek byl nepoškozen, klíč byl zevnitř a dveře nebyly zavřené...“ řekl jí Robátkův kolega. „Někdo vám šlohnul sošku psa... Ale v noci ji přinesl vrátit, že není pravá!“

„Není,“ souhlasil pán domu. „Je to kopie, originál je k nezaplacení a je v muzeu... Až kdesi v Evropě... Už si nepamatuju kde!“

„Pachatelé se po naší návštěvě vrátili, zamkli nás ve špajzu a pak zamkli i celý byt. Když přišli na to, že je soška falešná, přišli ji vrátit...“ řekl Robátko.

„Slušní zloději?“ zamyslel se pán domu a hlasitě usrkl kávy.

„Taky se divím...“ souhlasil Robátko.

Zazvonil zvonek.

„Vy jste volali policii?“ zeptal se kolega.

„Ne,“ pokrčila paní domů rameny.

„Dobrý den,“ ozvalo se zpoza dveří, když je otevřela. „Policie české republiky, nevíte náhodou...“

„My jsme tady!“ zavolal Robátko do chodby. „Živí a zdraví...“

„Váš šéf se po vás sháněl...“ zavolal na ně policista z chodby. „Takže... Já můžu zase jít... Policie je už v domě, takže není co řešit, hezký den přeji!“

„Mějte se,“ pokrčila paní domu rameny a zabouchla za sebou dveře. „Já tomu nerozumím...“

„Našel se i vybitý telefon a nepoužitá kulovnice na zemi...“ řekl jim Robátko. „Nevíte o tom náhodou něco?“

„No...“ začal pán domu. „Jak bych to... Na tu zbraň nemám papíry, jedná se o nefunkční repliku a co se mobilu týče, zapomněl jsem ho v kuchyni...“

„Byl vybitý,“ doplnil Robátkův kolega. „A co ta černá ponožka?“

„Jaká ponožka?“ nechápali oba nalezení vlastníci bytu.

„Černá ponožka...“ zamračil se Robátko. „Našli jsme jednu použitou a jednu čistou...“

„A já, že ti celou dobu tak smrděly nohy,“ zlobila se paní domu na svého chotě. „Prase...“

„Takže se vlastně nic nestalo,“ zamyslel se její muž.

„Jen jsme, Karle, zapomněli zamknout, vždyť nás mohli klidně i vykrást...“ zděsila se stará žena.

„To je fakt, naštěstí pomohla lidská lhostejnost a nevšímavost,“ řekl jim Robátko. „No, děkujeme za snídani a nezlobte se, že jsme...“

„Stěžovat si můžete vždycky,“ doplnil jej jeho kolega. „Jo a ty věci vám

vrátíme... Mám na mysli mobil, kulovnici a ponožku...“

„Ale proč? Škodu jste nenadělali a dokonce jste nám byt v noci pohlídali, kdo ví, kdo v něm mohl na noc být? Že jo?“ zazubil se pán domu. „To nám stejně nikdo neuvěří!“

„No právě,“ řekl Robátko. „Proto raději o ničem nemluvte, bude to tak lepší!“

„Mlčíme jako hrob,“ usmála se stará paní. „A co budeme dlužni?“

„Jo, tak na to nikdo z nás nemá, milá paní,“ řekl Robátko a vydal se k odchodu. „Hlavně, že nedošlo ke ztrátám na životě, k újmě na zdraví, nebo odcizení majetku a podobně...“

„Hezký den,“ uklonil se jeho kolega. „Bylo nám potěšení...“

A oba vypadli z bytu.

*** O několik minut později... ***

„Rozumíš tomu?“ zeptal se Robátka jeho kolega.

„Ne.“

„A co řekneme šéfovi?“

„Co by? Pravdu ne. Prostě jsme hlídali byt a čekali, zdali se někdo nevrátí!“

„A vrátil se?“

„Co myslíš?“ zavrtěl Robátko hlavou. „Ty vole, já se snad picnu!“

„Co se děje?“ zeptal se jej parťák vyděšeně.

„Můj mobil...“ zavrtěl Robátko hlavou a zvedl ze sněhu jen kousek od vchodu svůj mobilní telefon. Vypadal, že je funkční. „Nejsou dneska vánoce? A kruci...“

„Co ještě?“

„Stará mě zabije, jak já jí to jen vysvětlím?“ povzdechl si Robátko.

„Aspoň ti dá, pane kolego, na chvíli pokoj...“ zazubil se jeho kolega. „Není život krásný? A víš, na co myslím já?“

„Ne...“

„Kdo z nás dvou napíše šéfovi zprávu... Musíme přeci doplnit ten spis, který nám leží na stole, nebo ne? Záhada odemčeného pokoje, aneb čtyřicet hodin zběsilého vyšetřování...“

A venku stále sněžilo. Oba si přitáhli kabáty více k tělu. Jejich služební vůz stál na stejném místě, kde jej včera zaparkovali. Zdál se být v pořádku. Stále měl čtyři kola, stěrače i příslušenství. Dokonce šel nastartovat a měl i benzín v nádrži. Oba mysleli na to, jak je ten svět podivný... Poctiví zloději, kdo to kdy viděl? Málem by se i omluvili. Kam ten svět spěje...

ČÍSLO POPISNÉ 1037-13A

„Tak dělej!“ řekl jeden muž druhému v šeru chodby nedaleko schodiště jednoho z mnohých činžovních domů, jakých je ve světě na tisíce. Kdesi zahučel výtah, avšak v tomto patře nezastavil.

„Vždyť dělám...“ odpověděl mu druhý. „Doprdele, co to dneska lidi dávají do těch dveří... Nedá se to... Otevřít!“

„Ježíši, nekecej a makej!“ rozhlídl se muž kolem sebe, avšak chodba i přilehlé schodiště bylo tiché. Dokonce i výtahy nejezdily tak často. Byla sobota a lidi se rozjeli do přírody. Kdo by trčel v létě v tom horku doma? Leda tak blázen. S tím však také oba počítali. *To je doba...*

„Co pořád máš?“ zamračil se muž, kterého ten druhý pořád kibicoval.

Oba byli dvojkou k pohledání. Jeden vysoký, druhý malý. Ten vysoký byl tenký čahoun, zatímco ten malý zase jako kulička. Jeden by myslel, že utekli rovnou z cirkusu. A oni ne, oni musí být bytovými zloději. Kdesi cvakl zámek dveří...

„Tos byl ty?“

„Já? Ne, vidíš, že to nemůžu otevřít!“ zuřil ten malý, který se ani moc nemusel krčit u zámku dveří, jež nesly označení: 1037-13A. „Jsme tu vůbec správně?“

„Vím já?“ sykl vysoký muž, který se nepřestával rozhlížet kolem sebe. Kouřil jako fabrika a neustále odklepával horký popel na sešlapaný koberec.

„Musíš hulit i při práci?“ zeptal se jej nervózně malý muž. „Ještě to tu podpálíš!“

„Hovno podpálím... Kde to bylo?“ zeptal se jej čahoun. *Vždyť ty neumíš otevřít ani krabičku od zápalek!*

„Co kde bylo?“ otočil se k němu malý muž a na okamžik se přestal pokoušet jej otevřít. „Co kde bylo?“

„Někdo kdesi cvakl zámkem... Jestli nás tu někdo načapá... Nejspíš půjdeme zase sedět!“ řekl čahoun ustaraně. „Už to máš?“

„Za chvíli... Lidi už dneska nevědí, za co ty peníze utratit... Bezpečnostní zámky...“

„Copak tu děláte?“ houkla na ně stará paní o berli, která vyšla z bytu naproti. V ruce měla síťovku, na nohách předpotopní boty, jinak ji krášlil starý obnošený kabát a vytahané tepláky. Nač se oblékat do gala, když byla samoobsluha hned za rohem? Nehledě na to, že ji tam všichni znali! Bohužel...

„Copak, paninko? Co se děje?“ zazubil se na ni čahoun. *Kde ta se tu vzala?*

„Co by se dělo?“ zarazila se. „Je středa ne?“

„No vidíte, je středa a co?“ pousmál se čahoun a postavil se tak, aby babka neviděla na prcka, který stále ještě něco tropil se zámkem dveří, které nemohl za boha otevřít. *Kurva, ještě aby nás chytli...*

„Copak to tam ten váš kumpán šteluje?“ zamračila se a natahovala krk do stran, aby lépe viděla. Čuměla skoro jako husa do flašky. Vysoký muž pokrčil rameny.

„To víte, zlomil se nám klíč v zámku a teď se ho snažíme vytáhnout ven!“ usmál

se čahoun. „Kolega je trochu hrr a zabral víc, než měl a to víte... Dneska se všechno dělá na levačku, nic to nevydrží, ani ty klíče ne...“

„To máte pravdu!“ mávla babka rukou, zabouchla za sebou dveře a pomalu se vydala k výtahům. Cestou se stále otáčela a sledovala, co tam ti dva vyvádějí.

„Nechcete přivolat výtah?“ předběhl ji čahoun a rychle přiběhl ke schodišti s výtahy. Rychle několikrát stiskl přivolávací tlačítko, jakoby chtěl, aby ta bába co nejdřív vypadla. Cítil se před ní víc jak nahý. *To by bylo, aby nás chytili chlupatí jen kvůli takové staré krávkě.* řekl si v duchu.

„Už to bude...“ ozval se prcek. Zámek cvakl a pak nastalo ticho.

„Už to je?“ zeptal se jej nervózně čahoun. *No tak, babo, pohni kostrou!*

I babka se zastavila, přestože uslyšela, jak v jejich patře zastavil výtah. Dlouhán by dal nevím co za kus páčidla. Měl sto chutí tu babu přetáhnout přes hlavu a pak hodit do výtahové šachty. Byla stará a slepá, mohlo dojít k poruše a ona namísto do výtahu by čistě náhodou mohla šlápnout do prázdna. Ani ta technika už dneska není, co bývala...

„A vodkad' vy vůbec jste? A co tu chcete?“ zeptala se babka znovu.

Opřela se jednou rukou o stěnu a dívala se střídavě na prcka u otevřených dveří a na čahouna vedle ní. Čahoun se trochu kysele usmíval a prcek nejistě našlapoval střídavě na obě nohy, jako by stál na velmi tenkém ledě. Nastalo takové ticho, že by i špendlík bylo slyšet na zem spadnout.

Přišli jsme to tu vykrást, ty krávo! zuřil vysoký muž v duchu. *Jak se jen ten dědula jmenuje?*

„Ale...“ řekl jí náhle čahoun. „To víte, pan Horáček... Zavolal, že nemá něco v bytě v pořádku!“

„Jak víte, že se tak jmenuje?“ podivila se.

„Tady, není to správná adresa?“ ukázal jí kus pomačkaného papíru, na kterém byla naškrabaná adresa s tipem na dobrý lup. *Bud' a nebo! Všechno a nic! Nyní se ukáže!* Byla v něm malá dušička.

„A vy jste od technických služeb?“ znejistěla. „To víte, dneska chodí po světě lidi...“

„Jak jste to uhodla?“ zazubil se čahoun. Prcek začal na dlouhána divoce mávat. Byl bílý jako křída, spíš vypadal jako socha z vápence... Mnoho nechybělo, aby se na chodbě natáhl jak široký tak dlouhý. *Vydrž, malej, vydrž! Baba vodjede a jdeme na to...*

„Ty vole, pojd' se podívat!“ řekl malý muž roztřeseným hlasem.

„Copak?“ zajímala se babka a již se chtěla vydat k otevřenému bytu.

„Ne, ne, ne, tam nemůžete!“ odbyl ji rezolutně dlouhán. „Co kdyby tam ucházel plyn? Ještě by to s vámi seklo a co potom?“

„A kde máte masky?“ zeptala se jich babka.

„Jaké masky?“ zarazil se čahoun. *Jaké masky má ta rachejtle na mysli? Kurva!*

„No, na plyn?“ zeptala se babka nevinně.

„Jo, plynové masky?!“ poškrábal se čahoun na hlavě. „Kolega je má v té velké tašce, která leží u něj na zemi. Vážně byste tu neměla zůstat...“

„A vy pana Horáčka znáte?“

„To víte, že ne... A jak bych mohl? Víte kolik máme denně práce?“ řekl jí čahoun. *Stačí, že známe od vidění tebe...* Prcek se praštil do čela a zavrtěl hlavou.

„On je Horáček hodný pán...“ řekla babka. „Tvrdil, že mu v bytě uchází plyn a měl strach aby se neotrávil, že jo?“

„No vidíte!“ usmál se a ohlédl se za prckem, který hodil dovnitř velkou tašku a stále se nehýbal. Stál opřený o obrubeň dveří a otíral si rukou čelo. „Nemáte strach, že vám zavřou?“ zeptal se čahoun slušně babky. *Já ji snad vážně zabiju!*

„Teď v poledne?“ znejistěla babka.

„No právě, vy to nevíte?“ snažil se ji dlouhán obalamutit. *Vědět, že tě tu potkám, přibral bych tě do party, babo!*

„A copak?“ nechápala jej babka o berli.

„Teď o prázdninách je změna pracovní doby, ani my o poledni neděláme...“

„A co děláte teď?“ zeptala se jej babka nejistě.

„Teď? Teď ještě pracujeme, přestávku si uděláme až pak...“ zamyslel se čahoun. *Teď tu s tebou kecám a máme prastoje...*

„Kdy pak?“ vyzvídala babka. Výtah už mezitím odjel bůh ví kam. „A nechcete něco přinést?“

„Až to tady doděláme, mladá paní!“ řekl jí čahoun bodře. *Jestli tohle nezabere, tak se picnu!*

„Ale vy lichotníku jeden!“ usmála se babka a praštila jej berlí do nohy.

„Vážně, být tak mladší...“ řekl dlouhán a pobaveně babku pozoroval, jak se začala pýřit jako šestnáctka. Prcek zalezl do bytu a něco v něm kutil. Na chodbu se nesly až prapodivné zvuky. *Ježíši, co tam ten debil dělá?*

„To jde od pana Horáčka?“ zarazila se babka. Už byla na odchodu, natěšená čahounovými komplimenty. I jemu se zdálo, že je to už dlouho a nejraději by se babky zbavil všemi možnými a dostupnými prostředky.

„Asi nechal puštěnou televizi, to víte, staří lidi...“ řekl jí. Ani brvou nehnul, přestože lhal, jako když tiskne. „A běžte, nebo vám zavřou a víte co?“

„Copak?“ zeptala se jej babka.

„Buďte tak hodná a přineste nám čtyři rohlíky a dvakrát dvacet deka šunky! Tady máte dvě stovky a zbytek si nechte!“ podal jí čahoun peníze a znovu přivolal výtah. „Jo a ještě dvě minerálky, pivo by sice bodlo víc, ale to víte... V práci nepijeme alkohol!“

„To jako myslíte vážně?“

„Smrtelně!“ řekl jí čahoun a podržel jí taktně výtahové dveře. Po pravdě však měl jen strach, aby mu (i jí) ten výtah zase neujel. *Klidně si ty prachy nech!*

„A ať mu tam něco nerozbijete, pan Horáček je svatý člověk!“ řekla babka ještě z výtahu, než čahoun zavřel dveře.

„Nebojte se, budeme v jeho bytě chodit po špičkách!“ ubezpečil ji čahoun a hned co se výtah rozjel, se rozběhl za prckem. *Tak, baba je v trapu... Pro Krista pána, co se tam děje?*

„Koukej!“ ukázal mu prcek do otevřených dveří.

„Na co?“ nechápal jej dlouhán. „Starý pán má doma sbírku jako v museu?“

„Je to ještě horší...“ řekl mu prcek a takřka jej vtáhl dovnitř.

„Kurva, co to je?“ nechápal jej čahoun. *Nesmrdí tu něco? A co je tohle? U svaté makrely...*

Oba stáli ve dveřích a dívali se na rozlehlou krajinu. Na nebi létali ptáci. Slunce vidět nebylo, ale vítr čechrал nejen koruny stromů, ale i nedaleko stojící keře, stejně tak do pasu vysokou trávu. Ode dveří se do dáli táhla úzká kamenitá pěšinka. Nedaleko se páslo stádo skotu, oba slyšeli, jak ty krávy hlasitě bučí.

„Ty vole, to jsme oba ožralí?“ zeptal se čahoun prcka. „Co když tomu dědkovi vážně uchází plyn?“

„Ale hovno, plyn bych cítil, mám nos jako ohař!“ zavrtěl prcek hlavou. „A vůbec, nekuř tady...“

„Vážně ne?“ zeptal se jej čahoun nevěřicně. *Pan Horáček je nejspíš pánbůh...*

„Mrtví nejsme, kousl jsem se do jazyka!“ ujistil jej malý muž. „Bože, co to je? V životě jsem nic podobného neviděl!“

„Někdo jde!“ řekl čahoun a zatlačil prcka dovnitř a zabouchl za sebou dveře. Ty rázem zmizely. *Kurva!*

„Doprdele a dveře jsou pryč!“ ozval se prcek. „Co teď?“

„Co by, vydáme se po té pěšině, třeba někam dojdeme... Když už jsme tady?“

„Jestli tu v tom bytě je vážně puštěný plyn a oba jsme sjetí...“ zapochyboval malý muž. „Já se dám asi na víru a toho loupení nechám...“

„Hovno puštěný plyn! Otrávit se za takovou chvíli? Vyloučeno...“ zavrčel čahoun. „Tohle je jako z pohádky z Tisíce a jedné noci...“

„No právě!“ zahučel prcek.

Když tu nebe náhle zčervenalo a pak zčernalo. Několikrát zahřmělo a vítr prudce zesílil. Zdálo se, že se blíží pěkná slot, ukrýt byl však v nedohlednu. *A co je zase tohle? Konec světa? Nejspíš se dám taky na víru...* řekl si dlouhán.

„Asi bude pršet!“ řekl zcela zbytečně a pohlédl na prcka, zdali se mu to vše opravdu nezdá. *To čumíš, vole! Jako já...*

„Asi...“ souhlasil prcek. „Myslíš, že nás ta babka se svačinou najde? Začínám mít hlad!“

„Netuším...“ řekl čahoun potichu a odhodil na zem nedopalek cigarety, kterou dokouřil až takřka k filtru. Mnoho nechybělo a vykouřil by tu cigaretu celou. *Mysli, debile, mysl!*

„POZOR, NARUŠITEL!“ uslyšeli odněkud cizí hlas. „NARUŠITEL V RÁJI! RÁJ BUDE ZNIČEN A ZNOVU STVOŘEN ZA PĚT, ČTYŘI, TŘI, DVA, JEDNA...“

„Doprdele!“ řekli oba najednou a pak se zablesklo. Poslední myšlenka, která se mihla čahounovi hlavou byla: *Bože, jak já tě nenávidím!*
Ono hlasité „PLOP“ už neslyšeli...

 SBĚRAČI SLZ

„Je mrtvý!“ řekl vyšší muž a schoval si zbraň do pouzdra pod paží.

„Ano je...“ souhlasil jeho menší kolega. Chvilí ještě držel ruku na krku ležícího muže, ale nebylo to potřeba. Na sešlapaném béžovém koberci v jedné z mnoha chodeb jednoho z mnoha domů v New Yorku se pomalu ale jistě vytvářela tmavě rudá krvavá skvrna.

„Škoda...“ zabručel dřepící muž.

„Cože?“ nechápal dlouhán. „Byla to svině! Dobře, že je tuhej!“

„Myslel jsem...“ namítl menší muž, který pomalu vstal a zaposlouchal se do ruchu v domě.

Kdesi zavrčel výťah. Přejel jejich patro a zastavil se někde v jednom z horních pater. Ruch z ulice sem doléhal otevřeným oknem, ale až na vytí sirén byl velmi slabý. Venku drobně přšelo a vítr si pohrával se špinavou záclonou. Muži ještě chvíli stáli nad mrtvým mužem, jako by nevěděli, co udělat dál.

„Šéf ho chtěl vyslechnout!“ řekl prcek svému kolegovi. „A tys ho odbouchl... Chladnokrevně...“

„Ale Joe!“ pokrčil dlouhán rameny. „Dobře víš, jak to v tomhle světě chodí...“

„Ale já vím, Same, ale my tu nejsme pro to...“

„Někdo jde!“ otočil se dlouhán k výtahové šachtě, kus od které bylo i únikové schodiště, které občas používali lidé trpící strachem z uzavřených prostor. Ale je docela možné, že se dotyčnému prostě nechtělo čekat na výťah.

„Jo, vypadá to tak!“ souhlasil prcek. „Takže co?“

„Takže co?“ zeptal se jej dlouhán a pokrčil rameny. „Měl bouchačku...“

„Hovno měl!“ zamračil se jeho menší kolega.

„Měl bouchačku!“ řekl mu dlouhán. „Měl bouchačku, říkám!“

„Kurva...“ zamyslel se prcek. „Jednou...“

„Hovno se stane!“ bouchl jej dlouhán do ramene. „Měl bouchačku!“

Ze dveří vyšel postarší muž s kostěnými brýlemi. Oblečení měl prosté a v ničem nevybočovalo z rodiny nižší střední třídy obyvatel tohoto města, které prý nikdy nespí. Odněkud se ozvalo hučení vzdálené lodní sirény. Po řece plula patrně nějaká loď, nejspíš s odpadky. V noci moc trajektů nejezdí...

„Co?“ zeptal se cizí muž.

„Co, co?“ otočil se k němu dlouhán. „Policie! Vy tu bydlíte?“

„Jo, bydlím!“ souhlasil brýlatý muž. „A má být? Neznám všechny nájemníky... Když dovolíte...“

„Nic jste neviděl!“ řekl mu dlouhán. „Rozumíte? Ten muž na zemi tu prostě není...“

„Jasně, rozuměl jsem!“ přikývl bezejmenný muž a chvatně odkráčel ke svým domovním dveřím. „Nebyl jsem tu!“

„Správně!“ přikývl dlouhán a díval se za ním, dokud nezmizel za dveřmi, které se

z bouchnutím zavřely.

„Ty jsi blázen!“ vydechl prcek. „Ježíši... Chci se dožít klidné penze!“

„Jasně!“ rozesmál se dlouhán. „Zavoláme koronera...“

„Co když měl rodinu? Malé děti? Milující ženu?“ zamyslel se prcek.

„Kriste pane!“ pokrčil dlouhán rameny. „Měl zbraň... Bylo to buď my, nebo on!“

„Půjdu s tebou a podpořím tě!“ řekl dlouhánův kolega. „Ale víš proč to dělám!“

„Byla to smůla... Prohledals ho?“

„Ano, měl u sebe tohle, vypadá to na...“ podal prcek dlouhánovi několik malých papírových psaníček, ve kterých se nosí malé dávky drogy.

„Je to jasné...“ přikývl dlouhán.

„Ale šlo o malou rybu...“ zesmutněl prcek. „Mohl nás zavést k nějaké větší rybě...“

„Jsi jako malej!“ zamračil se dlouhán.

„No dovol?“ zeptal se jej prcek uraženě. „Běž s tím někam!“

„Promiň...“ omluvil se dlouhán. „Nemyslel jsem to tak... Jsi přece v našem útvaru už dost dlouho na to...“

„Měli jsme zavolat posilu...“ řekl mu prcek. „Ten chlap...“

„Nemáme povolení k prohledání tohoto domu!“ zamyslel se dlouhán. „Ale kontakt mohl mít někde na ulici, nebo někde vzadu ve dvoře...“

„Měli jsem ho sledovat, ne zabít!“ sykl prcek. „Až přijedou s pytlem, tak pro dnešek končím!“

„Zatracený den...“ souhlasil dlouhán. „Hele, výtah zase hučí...“

Přijelo několik mužů v uniformě s lehkým skládacím lehátkem a plastickým pytlem. Než jej zabalili, jejich šéf oba muže vyzpovídal. Někdo přišel s foťákem, aby udělal snímky místa činu. Nikdo nechtěl po nikom žádnou výpověď. Našly se drogy, našla se střelná zbraň a mrtvý muž byl známou firmou. Vše bylo jasné, až příliš jasné a snadné...

„Ještě podpis!“ řekl muž z úřadu Koronera. „Nezdá se vám, že kolem vás umírá nějak moc lidí?“

„Ani ne!“ pokrčil dlouhán rameny. „Byla to sebeobrana a bránil jsem i kolegu!“

„Jasně...“ souhlasil muž, který kývl na své kolegy, aby sebou vzali mrtvolu do výtahu. „Svět je nebezpečné místo pro život... Ale čekejte, že váš šéf bude chtít podrobnou zprávu!“

„Je mi to jasné!“ souhlasil dlouhán. „Stává se to dnes a denně... Tohle město je plné kriminálníků...“

„Ale ne všichni občané jsou zločinci!“ zakřenil se muž s bundou označenou na zádech i nášivce „Koroner“ a tiše odešel k čekajícím mužům. „Ať někdo za váma udělá pořádek... Ještě na tom někdo uklouzne a zlomí si nohu!“

„Jo, jo...“ souhlasil dlouhán a strčil si balíčky do kapsy. Zbraň vložil předpisově do plastického sáčku s označením jména vlastníka a jeho osobních údajů, přiložil k nim i několik psaníček. Kolik jich bylo doopravdy, to věděl jen on. „Mějte se, tahle

noc bude ještě dlouhá...”

Výtah odjel do přízemí. Nastalo ticho, které rušil jen ruch z ulice. Přestalo pršet, ale vítr stále zvědavě nakukoval dovnitř chodby. Menší muž chvíli někomu telefonoval, pak naštvane ukončil hovor a strčil přístroj do kapsy. Dlouhán na něj spiklenecky mrkl. Oba muži našli pod radiátorem špinavý hadr, hodili jej na krvavou skvrnu a odešli. Nebyl zde nikdo kdo by za mrtvým uronil slzu. Nebylo zde nikoho, kdo by se za něj pomodlil. Město žilo dál svým nikdy nekončícím ruchem a lidé se v něm dnem i nocí proháněli jako mravenci. Těm dvěma se říkalo: sběrači slz. Jednou však přijde doba, kdy přeteče i jejich pohár a štěstěna se obrátí na druhou stranu a kdo ví, co se pak stane...

PADÁME!

„Kde to jsme?“ zeptal se trpaslík svého kumpána. Oba byli povedená dvojka: čahoun a trpaslík. Kam nemohl vysoký muž, nacpal se ten malý a jeho vysoký komplic mu klidně mohl posloužit jako štafle.

„V díře!“ odpověděl mu čahoun.

„Tam budeme, až nás chytí...“

„Tak kde to jsme?“ zeptal se jej čahoun znovu a takřka vrazil do vyrovnaných násad od košťat.

„Potichu, nebo nás prozradíš!“ řekl mu trpaslík. „Asi v nějakém kumbálku... Pro uklízečky!“

„Neslyšíš něco?“ zeptal se jej čahoun. „Šlo to tak hladce, dokud...“

„Co mám slyšet?“ zuřil tiše trpaslík. „Všechno jsi podělal... Jsi sice velký, ale ne vzrůstem!“

„Jestli někdo nejde...“ pokrčil čahoun rameny. „Ještě nás nemají...“

„Nejde!“ zamyslel se trpaslík. „Nikoho neslyším...“

„Nepodíváme se?“

„Kam?“

„Ven ne!“ šťouchl čahoun do komplice. „Nemůžeme tu sedět věčně a taky mi začínají dřevěnět nohy a ruce...“

„Tak jo, ticho!“ soustředil se trpaslík. „Buď té lásky a otevři dveře, já na tu kliku nedosáhnu...“

„Promiň... Tak co?“ zasyčel čahoun, když za hlasitého: „Skřííííp!“ otevřel dveře.

„Nikde nikdo, zdá se, že je čistý vzduch. Půjdeme?“

„Čím dřív, tím líp!“ souhlasil čahoun. „Ještě se něco zvrtně a skončíme v báni...“

„Počkej!“

„Co je?“ zeptal se jej čahoun a málem se zamotal do pohozených kbelíků, košťat a mopů.

„Někoho vidím!“ zarazil se trpaslík. „Někdo tam je...“

„Kdo je to?“

„Trpaslík, jako já!“

„A co dělá?“ zamračil se čahoun. Vidina neútné cely se pomalu, ale jistě vkrádala do jeho mysli.

„Nevím... Asi totéž, co my, vyčkává...“ zamyslel se trpaslík.

„Že by konkurence?“ zhrozil se čahoun. „Tak přeci tu nejsme sami!“

„Nikoho jsem při lupu neviděl,“ zamyslel se trpaslík. „Myslel jsem, že to půjde beze svědků!“

„Třeba přišli po nás!“

„Zamknul jsi ten trezor?“ zeptal se trpaslík.

„Nezamknul!“ řekl mu čahoun popravdě. „A na co?“

„Cože? Tys ho nezamknul?“

„Ne!“

„Ale byli jsme přeci domluvení, že za sebou zahladíme všechny stopy!“

„Já vím, asi jsem to podělal...“ svěsil čahoun rameny. „Co dělá?“

„Kdo jako?“ zeptal se jej trpaslík. „A nezamlouvej!“

„Ten trpaslík?“

„Zlobí se!“

„Jako ty?“

„Jo...“

„Třeba se také s někým hádá... Tak co, je tam ještě někdo?“

„Kde?“

„Na chodbě? Neslyšíš nic?“ vyzvídá čahoun. „Jestli se teď sehnu, tak se nenarovnám...“

„Vidíš, jak je dobré mít sebou trpaslíka!“ naparoval se pidimuž. „Pořád tam stojí a kouká na mně zpoza otevřené dveře!“

„A jak vypadá?“

„Na to ses už ptal, skoro jako já!“ zasyčel trpaslík.

„Nedíváš se do zrcadla?“

„Do čeho?“

„Do zrcadla!“ zamračil se čahoun. „Ježíši, s tebou je taky práce...“

„Ne!“ řekl mu trpaslík rezolutně. „Tak blbej zase nejsem... I když na tu dálku?“

„Měli bychom s tím něco udělat,“ řekl mu čahoun. „Co když nás práskne...“

„Chceš ho sejmout? Ten blbec na mně pořád kouká! Co mám udělat?“

„Tak na něj zamávej!“ poradil mu čahoun. „Co dělá?“

„Taky na mně mává...“ usmál se trpaslík v černé kukle.

„Stejně jako ty?“ zeptal se čahoun a začínal pochybovat o trpaslíkově dušením stavu.

„Skoro...“ souhlasil trpaslík. „Ještě vteřinu počkáme, uvidíme, co udělá!“

„A co dělá teď? Co když sem už míří chlupatí?“

„Dloube se v nose!“

„A ty?“ zeptal se jej čahoun. „Začínám se bát...“

„Já taky...“

„Tak je to zrcadlo, půjdeme? Je chodba čistá?“

„Já ji nemyl!“ řekl mu trpaslík.

„Tak jsem to nemyslel...“ vzdychl si čahoun. „Je vzduch čistý?“

„Viditelnost je dobrá!“ souhlasil trpaslík. „Jen mě sere ten druhý na opačné straně chodby!“

„Pusť mě ke dveřím... Sehnu se a podívám se na to, jestli tam někdo nejde...“ řekl mu čahoun a sehnul se za zvuku praskajících kloubů a plotének. „Ty jo! Vždyť tam jsou dva, kdes dal oči?“

„Kde?“

„No tam na konci chodby, nevidíš to?“

„Aha, ale před chvílí tam byl jen jeden...“ souhlasil trpaslík. „Necháme tady nádobíčko i lup a vrátíme se pro to později!“

„Tady?“ vyděsil se čahoun. „Ses snad posral... Dyt' to tu najdou raz dva!“

„Kdo třeba?“ zapochyboval trpaslík. „Hele teď se otočil k tomu druhému, oni se snad na nás domlouvají, hajzlíci jedni!“

„Na nás? Takže přišli po nás... Co když toho vzali víc a všechno shodí na nás...“ zarazil se čahoun.

„A my si to za ně odsedíme?“ vyděsil se trpaslík. „Vyloučeno, jdeme...“

„Na ně!“ souhlasil čahoun. „Můžeme vyjít ven?“

„Můžeme... Až na ně na chodbě nikdo není...“

„Toho budou litovat!“ řekl čahoun nasupeně a pozorně se rozhlédl, zda na opuštěné chodbě někoho neuvidí. Až na podezřelé osoby na jejím konci tam nikdo nebyl. Vypadalo to, že jsou oblečení stejně jako naši hrdinové.

„Co dělají?“

Kdo?“ zamyslel se trpaslík, který si vybíral mezi variantou útěku, nebo útoku.

„Ti dva!“ bouchl do něj čahoun, div se od něj trpaslík neodkutálel jako míč.

„To co my, jdou po nás!“ odpověděl mu jeho menší kolega. „Asi tu bude pěkná mela!“

„Neměli bychom takticky ustoupit a zdekovat se?“ navrhl čahoun. „Nemá to cenu, když jsme skoro v balíku... Takhle dělat zbytečný rozruch!“

„Taky si myslím...“ souhlasil trpaslík. „Padáme!“

„Tady orel, jak mě slyšíte? Co konkurence?“ zeptal se jej přes rameno čahoun.

„Dělají totéž co my!“ řekl mu trpaslík. „Vzali roha!“

„Nezavřeli dveře...“ řekl mu čahoun tiše a otočil se. „My také ne! Zavřu je...“

„Ne!“ sykl trpaslík. Pozdě.

„Skřííííp!“ ozvalo se a pak tiché: „Klap...“

„Ty fakt nejsi normální!“ zasyčel trpaslík. „Ještě nás dostanou!“

„Hele, oni také stojí na místě...“

„Vypadá to tak,“ souhlasil trpaslík. „Nejspíš si říkají, co jsme to za blbce!“

„Kašlem na ně, jestli to praskne, možná to odnesou namísto nás!“

„Přesně tak!“ zazubil se trpaslík. „Ale stejně, to byl ale nápad...“

„A co jako?“ zeptal se jej čahoun překvapeně. Ještě jednou se ohlédl po prázdné chodbě. Nikdo v ní nebyl, zdálo se, že ti druzí také někam zmizeli.

„Krát ty peníze zrovna na Nový rok, když všichni oslavují...“

„A v tom je ten fígl, nikdo nás tu nečeká...“ řekl mu čahoun se širokým úsměvem na tváři.

„Pozor, něco slyším... Někdo za náma jde!“ š'ouchl trpaslík dlouhána do nohy.

„Musíme se někde schovat!“

V poslední chvíli se ukryli za pootevřenými dveřmi dámských záchodků. Tiše naslouchali a čekali, dokud neodumře dvojí klapot mužských bot. Oba si otřeli čelo a podívali se na sebe... Pak se tiše rozesmáli.

„A je to... Jsou pryč! Vypadneme?“ zeptal se čahoun trpaslíka.

„Nebudeš mi věřit, ale ti dva... Vypadali přesně jako my!“ zděsil se pidimuž.

„Jako my?“ nechápal jej čahoun. „Proč jako my? Není to lest?“

„Malej a velkej! Byli stejně oblečení a měli na zádech rance s penězi...“ řekl mu trpaslík, který si v tu chvíli připadal jako sádrový odlitek někde na zahrádce u domu.

„Malej a velkej?“ zarazil se čahoun. „Takže byli skuteční? Žádné zrcadlo? A co když už o nás chlupatí vědí a zavřou nás?“

„Nezavřou...“ uklidňoval jej trpaslík. „To by mě zajímalo, kdo měl stejný nápad jako my!“

„Pšt, něco slyším, jako by někdo mluvil...“ přerušil jej čahoun tichým hlasem.

„A co říká?“ zarazil se trpaslík.

„Něco jako: Proč jsi nezamknul ten pitomý trezor, ještě nás prozradíš... Mizíme!“

„Tady se něco podělalo, ale já to nejsem! Tady snad straší, pryč odtud! S penězi, nebo bez nich...“ řekl mu trpaslík zamyšleně a popohnal svého komplice.

Oba zmizeli za dveřmi na konci chodby. A z onoho kamrlíku je tiše sledovaly další dva páry očí...

„Už jsou pryč?“ zeptala se jedna z postav ukrytých v kumbále.

„Jo, našťestí... Viděl jsi to?“

„Viděl, to by mě zajímalo, odkud byli a co tu chtěli... Vypadali jako my!“

„Jo, malej a velkej!“ zasmál se tiše druhý muž. „Není to k smíchu?“

„Ne!“ ozvalo se.

„Myslíš, že tu byli před námi?“

„Nevím, ale nebudu na nic čekat, ty ano?“

„Dobrá, ať jsme pryč!“ souhlasil druhý tajemný hlas. A pak nastalo ticho. Trezor zůstal otevřený a zbylo v něm ještě dost peněz pro všechny čahouny a trpaslíky. Další povedená dvojice plní pytle, jiná zmateně bloudí po chodbě, nebo dělá společnost mopům, kbelíkům a kartáčům v zapomenutém kumbále. Tak šťastný a veselý! Na Nový rok o slepičí... Kvok!

 BOMBA

Představte si rušnou ulici a na ní na chodníku (třeba u kandelábru) ležící balíček, který vypadá jako ztracený dárek od Santa Clause. Nikdo jej však neztratil a nikdo jej nehledá. Přijela Policie, zásahovka a také samozřejmě Pyrotechnici se psem. V uctivé vzdálenosti čeká banda čumilů za zábranami. A dál? Dal uvidíte sami... ;-)

Pyrotechnik 1: „Ty vole, Pepo, tady opravdu leží nějaký podivný balíček... Copak jsou Vánoce?“

Pyrotechnik 2: „Vánoce už byly před půl rokem, Karle. Co to asi je? Ještě jsem neviděl podezřelejší objekt...“

Pyrotechnik 1: „Co na to říká pes?“

Pyrotechnik 2: „Služební?“

Pyrotechnik 1: „A jaký asi? Kde je ten čokl?“

Pyrotechnik 2: „V autě, bojí se výbušnin a lidí... Je tu na něj moc rušno...“

Pyrotechnik 1: „Tam je nám na houby, přiveď ho sem, ať nám napoví, co může být uvnitř...“

Pyrotechnik 2: „Třeba je tam hovno, tolik povyku pro nic.“

Pyrotechnik 1: „Přiveď toho psa a přines tu naši příručku.“

Pyrotechnik 2: „Jakou příručku?“

Pyrotechnik 1: „Tu naši... Jak zneškodnit bombu snadno a rychle...“

Pyrotechnik 2: „A do prdele...“

Pyrotechnik 1: „A to má být co? Máme tu možná bombu a ty se tváříš, jako by se nechumelilo...“

Pyrotechnik 2: „Nevím, jestli ji máme sebou...“

Pyrotechnik 1: „Tohle je mimořádná situace... Kde je ten pes?“

Pyrotechnik 2: „Jdu pro něj, beztak jde o planý poplach.“

Pyrotechnik 1: „Azore hledej... Hledej, Azore... Hodnej pejsek... Co je tam?“

Pyrotechnik 2: „Nejspíš hovno a jestli tam něco je, pak půjde o docela pěknou fušeřinu...“

Pyrotechnik 1: „Ten pes je k ničemu... Proč tak vrtí ocasem?“

Pyrotechnik 2: „Asi má dojem, že je tam něco k snědku... Mám pro tebe dvě zprávy... Dobrou a špatnou.“

Pyrotechnik 1: „Sem s nimi...“

Pyrotechnik 2: „Příručku nemám, zapomněl jsem ji doma, ale moje stará je ženou v domácnosti, pomůže nám...“

Pyrotechnik 1: „Jak se dostala ta příručka k tobě do baráku?“

Pyrotechnik 2: „Vzal jsem si práci domů a moje stará si ji patrně spletla s kuchařkou...“

Pyrotechnik 1: „Ty si bereš práci domů? Ty jsi blázen... Ta příručka je důležitá.“

Pyrotechnik 2: „Opravdu? Není v ní nic, co bychom už nevěděli...“

Pyrotechnik 1: „Šlo o rozšířené vydání s obrázky...“

Pyrotechnik 2: „Tak to mi stará nejspíš upeče k večeři pořádnou kalorickou bombu... Co s touhle? Nerozbalíme to?“

Pyrotechnik 1: „Nezavoláme raději tvé ženě, aby nám poradila?“

Pyrotechnik 2: „Přítečkyně na telefonu, jako v té soutěži? Ten pes se tváří docela dobře, já bych to rozbalil... Alespoň tu hezkou rudou stuhu...“

Pyrotechnik 1: „Chceš rozvázat tu mašli? Raději si ji hodím na půdě... Co když to bouchne? Je tu fůra lidí...“

Pyrotechnik 2: „Ten pes vypadá, jako by tam byla hromada uzenin... Už se mi taky zblíhají sliny...“

Pyrotechnik 1: „Tak dobře, jdeme na to... Rozvazuji mašli... Teď.“

Pyrotechnik 2: „Pomaloučku a polehoučku...“

Pyrotechnik 1: „Nějak moc se mi třesou ruce... Aby to tak byla tréma...“

Pyrotechnik 2: „Je tu televize, všechno točí.“

Pyrotechnik 1: „Kurva a která?“

Pyrotechnik 2: „Nevím, jsou dost daleko...“

Pyrotechnik 1: „Ještě abychom byli ve zprávách o půl osmé večer. Mašle je pryč, co teď?“

Pyrotechnik 2: „Balící papír...“

Pyrotechnik 1: „Nesmíme s ním pohnout, aby tam nebyl ten pohybový senzor...“

Pyrotechnik 2: „A fotobuňka...“

Pyrotechnik 1: „Ještě jsme jej nerozbalili... Jsem napnutý jako na Ježíška. Takové nadělení...“

Pyrotechnik 2: „Uděláme v balíčku malý otvor a strčíme tam termokameru...“

Pyrotechnik 1: „Dobře, snad tím nic nepokazíme...“

Pyrotechnik 2: „A je tam...“

Pyrotechnik 1: „Vidíš něco?“

Pyrotechnik 2: „Nic nevidím... Říkal jsem, že je tam...“

Pyrotechnik 1: „Sundal jsi krytku?“

Pyrotechnik 2: „Do prdele...“

Pyrotechnik 1: „Vytáhni kameru...“

Pyrotechnik 2: „A sakra...“

Pyrotechnik 1: „Co se stalo?“

Pyrotechnik 2: „O něco se zasekla...“

Pyrotechnik 1: „Jak zasekla? Podívej se na toho čokla, jak vrtí ocasem a tlemí se na nás...“

Pyrotechnik 2: „Azore, lehni. Jestli to bouchne...“

Pyrotechnik 1: „Vytáhni tu kameru.“

Pyrotechnik 2: „Nemůžu, zasekla se...“

Pyrotechnik 1: „Zatraceně, co budeme dělat?“

Pyrotechnik 2: „Uděláme do krabice novou díru a strčím do ní náhradní kameru...“

Pyrotechnik 1: „Dobře... Tak a je to.“

Pyrotechnik 2: „Zase nic nevidím...“

Pyrotechnik 1: „Neříkej, že...“

Pyrotechnik 2: „Tentokrát jsem ji sundal, ale i tak nic nevidím...“

Pyrotechnik 1: „Kurva... Neslyšíš něco?“

Pyrotechnik 2: „Jako by něco tikalo... Že by budík?“

Pyrotechnik 1: „Tikalo to předtím?“

Pyrotechnik 2: „Nevím...“

Pyrotechnik 1: „Tikalo, nebo netikalo?“

Pyrotechnik 2: „Nevím...“

Pyrotechnik 1: „Do prdele... Rozbalíme to?“

Pyrotechnik 2: „Co když tam bude fotobuňka, nebo detektor pohybu...“

Pyrotechnik 1: „Máš pravdu... Co dělá pes?“

Pyrotechnik 2: „Líže si zadek...“

Pyrotechnik 1: „Co to znamená?“

Pyrotechnik 2: „Nic, jen to, že si líže zadek...“

Pyrotechnik 1: „Přestal to tikat... Tady něco... Že by bojový plyn?“

Pyrotechnik 2: „Ne, posral jsem se...“

Pyrotechnik 1: „Budeme muset něco udělat, trvá to už moc dlouho...“

Pyrotechnik 2: „Taky si myslím, začínají na mne sedat mouchy.“

Pyrotechnik 1: „Dobře, strhávám obal... Co pes?“

Pyrotechnik 2: „Kontroluje si kulky...“

Pyrotechnik 1: „Dělá dobře... Otevírám krabici... Není tu žádné nástražné zařízení... Je tu... Bomba...“

Pyrotechnik 2: „Je tam budík? Je tam? Co ukazuje?“

Pyrotechnik 1: „Nic, zdá se, že z něj vypadla baterie... Vypadá podivně...“

Pyrotechnik 2: „Ty ses posral? Nestrkej ji tam.“

Pyrotechnik 1: „Já? Zatím ne... Vložil jsem baterii na místo... Hele, tady je bombička se stlačeným vzduchem a tady...“

Pyrotechnik 2: „Co tam je?“

Pyrotechnik 1: „Sada na lepení gumy... Co to je? Nafukovací jízdní kolo?“

Pyrotechnik 2: „Nejspíš nafukovací atomovka...“

Pyrotechnik 1: „Hele, tady je návod...“

Pyrotechnik 2: „K čemu?“

Pyrotechnik 1: „Návod... Na... Obsluhu... Nafukovací...“

Pyrotechnik 2: „To je co? Nafukovací člun?“

Pyrotechnik 1: „Je tu hodně gummy, ale žádná vesla...“

Pyrotechnik 2: „Tak co to je? Plovací křeslo do bazénu?“

Pyrotechnik 1: „Je tu hodně děr...“

Pyrotechnik 2: „Já to věděl, je to fušeřina... Mohli bychom sebou hodit?“

Pyrotechnik 1: „Je to tak hebké... Skoro jako...“

Pyrotechnik 2: „Je to velký balón na horký vzduch, že jo? Ale na co je tam potom ta malá láhev se stlačeným vzduchem?“

Pyrotechnik 1: „Hele, tuba...“

Pyrotechnik 2: „Plastická výbušnina?“

Pyrotechnik 1: „Ne... Jsou tu dvě...“

Pyrotechnik 2: „Že by opravdu bomba?“

Pyrotechnik 1: „Na jedné je napsáno: Vulkanizační roztok...“

Pyrotechnik 2: „A na druhé?“

Pyrotechnik 1: „Nepřečtu to, nějaký gel...“

Pyrotechnik 2: „Na co? Vytáhneme to?“

Pyrotechnik 1: „No, já nevím... Raději ne...“

Pyrotechnik 2: „Co to sakra může být... Vypadá to...“

Pyrotechnik 1: „Ten pes to už určitě tuší, podívej se, jak se směje...“

Pyrotechnik 2: „Tak co to je?“

Pyrotechnik 1: „Je to bomba, ale ne bouchací...“

Pyrotechnik 2: „Nebouchací bomba?“

Pyrotechnik 1: „Jo, je to... Sexbomba...“

Pyrotechnik 2: „A co naše kamery?“

Pyrotechnik 1: „No... Strčili jsme je do těch spodních otvorů...“

Pyrotechnik 2: „Tak to mi nikdo neuvěří... Připosral jsem se a ještě jsem si zahrál na doktora.“

Pyrotechnik 1: „Mám jim to říct?“

Pyrotechnik 2: „Jo, já zatím uklidím nádobíčko, psa a to hovno... Co s tím budeme dělat?“

Pyrotechnik 1: „Vezmeme to sebou a řádně to prozkoumáme... Ono to není jen tak, najít za bílého dne velký balíček s podezřelou bombou uvnitř. Jo a sedíš vzadu, tolik much jsem ještě neviděl...“

Pyrotechnik 2: „Hele, je tu lístek... Přečti mi to, nevidím na oči...“

Pyrotechnik 1: „Milý Pepo, přejeme ti všechno nejlepší k narozeninám a předáváme ti tvou první sexbombu, snad ses z ní neposral. Tvůj team... P.S. Užij si ji ve zdraví... Všechno nejlepší.“

Pyrotechnik 2: „To bude drahé, kdo to zaplatí?“

Pyrotechnik 1: „Já nevím, já jsem tu bombu nehlásil... Ty máš narozeniny?“

Pyrotechnik 2: "Já? Ne..."

Pyrotechnik 1: "Tak to je bomba... Jeden by se z toho opravdu posral..."

Pyrotechnik 2: "Karle, nechci ti do toho kecat, ale tam u toho zábradlí je ještě jeden balík a vypadá dost podezřele..."

Pyrotechnik 1: "Další bomba? Že jsme si ničeho nevšimli... Kde je pes?"

Pyrotechnik 2: "Přestal si lízat kulky a vzal do zaječích... Nezdrhneme taky?"

 JISKŘENÍ

Dva lidé stáli na střeše nejvyššího mrakodrapu ve městě a lehký vítr jim rozcuchával jejich dlouhé vlasy. Opírali se o zábradlí a kochali se pohledem na rozvlněnou hladinu Oceánu, který po roztátí všech ledovců na Zemi pokrýval více jak osmdesát procent zemského povrchu. Vědci se mýlili ve svých propočtech, jako vždy a nějaký rok, tam nebo zpátky, je ani v nejmenším nezajímal. Hladina moří stoupla o více jak sedm metrů, na některých místech to bylo i kolem deseti metrů a mapa světa se tak navždy změnila. Golfský proud přestal kolovat a svět se na několik dlouhých desetiletí propadl do ledu a sněhu, pak přišla další obleva. Příroda byla nyní ještě nevyzpytatelnější, než-li dříve a žádné předpovědi pro ni neplatily. Že jde o klišé? Ano, někdy prostě lidstvo ví, že se něco stane, jen netuší kdy přesně k tomu dojde...

„Zničili jsme si Svět!“ řekla po několika minutách mlčení.

„Náš svět? Můj a tvůj?“ nechápal její vyřčená slova a pohladil ji po vlasech.

„Ne jenom náš svět, ale myslím tím globální Svět, naši Zemi... Podívej, co ze všeho zbylo!“ rozhodila ruce. „Co se neutopilo a nerozbilo, to se změnilo k nepoznání...“

„Stejně jako počasí...“ zamyslel se. „Jestli to půjde takhle dál, nebudeme mít co jíst...“

„A co řasy a plankton? Co mořští živočichové?“ namítla. „Už tak si připadám jako vodník!“

„Myslel jsem si, že za vodníka jsem tu já a ty jsi mořská panna!“ šťouchl do ní, až takřka upadla na střechu. „I když by se o tom dalo pochybovat!“

„To střídání Léta a Zimy jednoho pěkně naštve!“ řekla dívka zamračeně, jako by chtěla jeho myšlenky zamluvit. „Jako mořská panna bych ti byla k ničemu!“

Zlobila se na počasí a ne na něj. Základy tohoto města se koupaly kdesi hluboko pod mořskou hladinou a ti lidé, kteří neopustili pobřeží se museli přizpůsobit. Vznikla nová technologie, nové druhy dopravy, nový průmysl a zemědělství, protože to staré bylo buď zničeno, nebo přetvořeno mořem. Doba, kdy byly nyní již zatopené ulice plné života, pospíchajících lidí a troubících aut, byla dávno ta tam. Nyní se po nich proháněly ryby a další vodní tvorové. Svět se navždy změnil.

„Už by sis mohla zvyknout!“ zamračil se. „Zima i Léto se střídají v poměrně stejném tempu...“

„Ale vidět celý svět zamrzlý v ledu každých dvacet let? Kdo by si dokázal představit, že se Svět takhle změní a všechny přírodní zákony budou obráceny naruby?“

„Ještě pořád tu stojíte, jako dvě sochy?“ zahulákal na ně jakýsi muž skrze tlampač. Přihnal se k nim ve vznášedle a opatrně přistál několik metrů od nich na rovné střeše s přistávací plochou pro vrtulníky. Stožár s anténami, které byly nyní bez života, stál v severním rohu čtvercového půdorysu střechy budovy. Vzduchotechnika zabírala okrajové části a zbytek tvořila veliká přistávací plocha s promenádou, která

již také na sobě nesla stopy změny klimatu. Nikdo netušil, jak dlouho budou stavby odolávat výkyvům počasí a neustálým změnám teplot. Mořská voda také nadělala své a tak s postupujícím časem toto město pomalu mizelo pod hladinou, jako by šlo o nějaké bájně pobřeží, na něž stále útočí nenechavé vlny s úmyslem strhnout vše do hlubin zapomnění.

„Taky sis toho všiml?“ zeptal se muž z oné dvojice a pohlédl na nově příchozího. „Ptáci zmizeli!“

„Že by měla přijít další katastrofa?“ uchechtl se pilot vznášedla. „Mnoho zvířat nepřežilo od doby, co se počasí zbláznilo...“

„Lidí také ne! Byly nás čtyři miliardy...“ řekla dívka zamračeně.

„Pět!“ mávl pilot vznášedla rukou. „Šéf se ptá, jak dlouho tu ještě chcete tvrdnout!“

„Máme vlastní odvoz!“ řekl muž pilotovi. „Ale, každopádně díky!“

„Není to legrační?“ zeptal se jich pilot. „Vidět tyhle stavby čnět nad mořem jako novodobé útesy? Za pár let po nich bude leda tak veta! Dobře, já tedy poletím a nechci vědět, co vy dva tady budete dělat, až odletím...“

„Do toho ti nic není!“ zamračil se mladík. „Ale...“

„Určitě ne to, na co teď myslíte!“ ušklíbala se dívka. „To jsem dělali před chvílí a už nás to nebaví!“

„Dělat to v jednom kuse?“ zachechtal se pilot a znovu nahodil motory vznášedla. „Tak se tu mějte, kdyby něco, zavolejte! Vysílačku máte, ne?“

„Jo!“ přikývl mladík a oba se dívali, jak stroj zvolna mizí za obzorem směrem ke zbytkům pevniny a třpytí se v posledních paprscích zapadajícího slunce. „Proč jsi mu to říkala?“

„Co jako?“

„Že to spolu děláme...“ zamyslel se a pohladil ji po vlasech.

„A není to pravda?“ uculila se. „Trochu jsem ho chtěla poškádlit. Nevšiml sis, že by si s tebou chtěl vyměnit místo? Vsadím se, že ho už dlouho v žádný ženský neměl...“

„Ten pilot?“ uchechtl se mladík.

„Jo!“ souhlasila. „Až zapadne slunce, bude tu zima, měli bychom sejít do budovy...“

„Ten chlap, co tu byl, vymetl snad všechny kouty, co kde ještě zbyly a žádnou ženskou nenechal na pokoji! On snad ani nemyslí na nic jiného!“ rozesmál se mladík. „Máme všechno, co jsme chtěli?“

„Všechno, ale co když se to nepodaří?“ zapochybovala. Vítr začal dout silněji. Byl slaný a studený. Na obloze se ukázalo několik mraků. Bouře však zuřily daleko na jihu, nebo vysoko na severu. Zde v rovníkovém pásmu byl klid. Vlny bušily do staveb a zasypávaly je drobnou tříští. Obloha byla křišťálově čistá, stejně jako hladina oceánu. Něco se chystá! Řekli si oba. Znovu je přepadl onen mrazivý pocit neznámého, ale stále se blížícího nebezpečí. Další bouře? Hurikán? Copak jich už

nebylo dost?

„Co bys dělal, kdybychom byli jedinými lidmi na Světě?“ zeptala se jej, když spolu sestupovali po poměrně úzkém schodišti o několik pater níže. V rukou nesli kufry stříbrné barvy, které však nic nevypovídaly o svém obsahu ukrytém uvnitř. Vítr i rachot vln ustal jako mávnutím kouzelného proutku. Budovy měly vlastní energii díky vodíkovým palivovým článkům a kolektorům na sluneční energii. Lidé se naučili nespoléhat pouze na jeden zdroj energie a čas kdy se lidská technologie spoléhala jen na fosilní paliva, byl již dávno pryč...

„Postaral bych se o to, aby nás tu bylo více!“ uculil se. Vybrali si prezidentské apartmá a zavřeli se v něm. Spoléhali na to, že je další lidé, kteří ještě pobývali v tomto zatopeném městě duchů, nechají na pokoji. Mladík instaloval na chodbu a přilehlé koridory tepelné a laserové zaměřovače spolu s automatickým obranným systémem v podobě malých střeleckých věží. Bylo až z podivem, jak rychle se dokázali lidé adaptovat na nové podmínky a díky celosvětové katastrofě se lidstvo posunulo zase o kus dál. Nové způsoby využití alternativních zdrojů dokázaly popostrčit technický pokrok kupředu a ani k tomu nebylo třeba žádného celosvětového konfliktu. Války přeci vždy posouvaly onen lidský um dopředu, protože každá ze zneprátených stran chtěla vyhrát a snažila se ty druhé překonat nejen ve zbraních, velikosti svého ducha, ale také svým technickým vývojem.

„Pasti jsou nastraženy!“ řekl mladík dívce, když se vrátil do apartmánu.

„Neprojde tudy ani myš!“

„Máš to?“ zeptala se jej, když pootvírali všechny své kufry a v největším pokoji rozestavili jakousi aparaturu, jejíž popis by zabral místa na celou knihu. „Bude to fungovat?“

„Možná!“ řekl mladík zamračeně. Kdesi venku se ozval příšerný rachot. Budova se třásla jako při zimnici. Zemětřesení? Napadlo je oba. Ne, spíše se sesunula k zemi další budova tohoto města. Voda není dobrým přítelem budov, které byly konstruovány na to, aby stály na suchu. Jak dlouho už musí odolávat změnám podnebí? Horku, mrazu a náporům vln a větru?

„Další budova spadla!“ řekla dívka vystrašeně.

„Tahle je nejlepší, bude tu stát ještě nejméně jeden rok!“ uklidňoval ji mladík.

„Proto jsme si ji vybrali! Možná se ty ostatní zřítí, ale tahle vydrží!“

„Je uprostřed města a ostatní výškové stavby jsou něco jako vlnolamy! Padnou za obět' moří jako první...“ přikývla dívka. „Ale stejně mě to děsí...“

„Jestli to vyjde, budou nám všichni zobat z ruky!“ řekl jí mladík s úsměvem.

„Nikdo vlastně neví, co tu spolu pečeme! Každý si myslí, že kopulujeme od rána do večera a od večera do rána!“

„I stěny mají uši!“ řekla mu smutně. „Pokud to vyjde, budeme doslova na zabití!“

„Ti, kteří ví, že tu jsme, neví, proč tu jsme!“ zamyslel se mladík. „Kam jsem to jen dal?“

„Poslední střípek! Poslední kousek pomyslné mozaiky!“ souhlasila. Stavba se

znovu otřásla. Tentokrát to bylo skutečné zemětřesení, ale nemělo ani dva a půl stupně Richterovy stupnice! Venku kdesi zapískaly detektory pohybu a střelecké věže se na okamžik rozštěkaly. Oba se na sebe v obavách podívali, jako by se chtěli ujistit, že jsou zde na vrcholu stavby skutečně sami, ale mohlo jít také o nějaké zvíře, které se zde ukrylo před větrem a vodou.

„Půjdu to zkontrolovat!“ řekl jí mladík a vytáhl z jednoho kufru automatickou pušku s krátkou hlavní a zaměřovačem. Byla určena k boji v budovách, kde by přílišná délka pažby i hlavně jen překážela. Její kadence spolu s účinným kalibrem překonávaly všechny zápory krátkého dostřelu a rozptylu střelby. Tato zbraň v sobě skrývala výhody brokovnice i kulovnice zároveň a díky automatickému systému střelby se zásobníkem na padesát nábojů byla k nezaplacení pro boj ve městě a v budovách. Na delší vzdálenost však byla již k ničemu.

„Dej na sebe pozor!“ řekla mu a z pravého oka jí ukápla osamocená slza.

„Hned jsem zpátky...“ usmál se a zmizel ve dveřích na chodbu. Než se tak stalo, vrazil jí do ruky poslední kus, který jim chyběl do sestavení jejich přístroje, jež zabíral takřka celou velikost největšího pokoje tohoto apartmánu. „Nejspíš půjde o planý poplach!“

„Asi ano!“ přikývla a její partner byl v mžiku pryč. Čekala na něj. Nechtěla přístroj uvést do chodu, dokud nebudou oba pohromadě. Minuty plynuly, ale on se stále nevracel. Neslyšela žádné výstřely, natož výkřiky. Bylo ticho. Pokud někdo cizí přistál na střeše, nemohli je slyšet. Možná bylo chybou, že nerozmístili obranné věže také nahoře, aby si zajistili, že je nikdo cizí nevyruší.

„Sakra!“ řekla si polohlasně a vytáhla ze stejného kufru tutéž zbraň s krátkou hlavní. Odjistila ji a natáhla. Opatrně se vydala do chodby. Poslední kousek skládačky odhodila kamsi do kouta a jen ona věděla, kde je. Cizí oči by jej nemohly najít, protože nikdo netušil, jak vypadá a co má v tomto nepořádku náhradních součástí vlastně hledat. „Tome? Jsi tady?“

Její hlas se rozléhal prázdnými chodbami. Tom však nebyl k nalezení. Pomalu našlapovala po zašlém koberci a mířila k výtahům, které již dávno nefungovaly. Nejspíš přišli shora! Nabádal ji její šestý smysl. Dole je jen voda a přístup do budovy z mořské hladiny není! Žádný člun by neriskoval rozbití se o stěny mrakodrapu! Prohledala celé patro, ale vše nasvědčovalo tomu, že je zde sama. Pátrala po stopách z vystřelených kulek, našla však jen díry ve stěnách. Žádné oběti nebyly v dohledu. Zdálo se jí, že potencionální vetřelci neexistují...

„Tome?“ zavolala znovu.

Jedna z věží připevněná kdesi daleko za ní v temné chodbě se znovu rozštěkala. Když palba ustala, nastalo v patře nesnesitelné ticho. Neslyšela žádné sténání. Při kadenci jednoho tisíce střel za minutu a zásobníku na deset tisíc nábojů a šetrné a zároveň cílené palbě, neměla šanci ani četa vojáků, pokud by věž nezničili fyzicky. Avšak zde uvnitř stavby by pomohla snad jen dálkově naváděná střela, která by se však nemohla volně pohybovat chodbami a nejspíš by vybuchla krátce po svém

vypálení. Cokoliv cizího, co není v paměti obranných věží, bylo okamžitě a efektivně zničeno. Pokud... Pokud si někdo nehrál s vlastním programováním. Tom však chyby nikdy nedělal, nebo snad ano?

„Tome!“ zavolala potřetí a do očí se jí vedraly slzy. Pokud by jej věže zasáhly, musel by ležet na podlaze. Ale celé patro bylo prázdné. Věžičky na ni přátelsky blikaly zeleným světlem, věděla, že kdyby se jejich senzory přepnuly do útočného módu, byla by ve vteřině mrtvá. Lasery a tepelné snímače by ji spolehlivě zaměřily a na jakýkoliv útěk by bylo pozdě. Vrátila se na střechu. Ale i ta byla podezřele prázdná a žádnou stopu po případném vznášedle nikde neviděla. Rozhlédla se po tmavnoucím se nebi, ale s rostoucím šeru neměla šanci zahlédnout na větší vzdálenost jakýkoliv letoun, ať už by se přibližoval, nebo vzdaloval.

„Kurva!“ zavrčela. „Proč jsem ho jen pouštěla samotného!“

Vrátila se dovnitř a vchod zajistila dalšími čidly a výbušninou, jejíž odpálení bylo možné zrušit jen tři vteřiny před detonací. Kdokoliv by otevřel dveře, měl by jen dvě vteřiny na vyťukání třímístné kombinace čísel, víc nebylo potřeba. Možná o nich přeci jen někdo věděl. Možná bylo jejich nejasné tušení oprávněné. Někdy se stane, že se určité osoby ocitnou na seznamu lidí, kteří jsou pro druhé nadbytečnými a poněkud překážejí, ale pokud toho mnoho vědí, je jejich likvidace jaksi na překážku... Pak nezbyvá, než vyjednávat, kalkulovat a pokud selže i tento způsob komunikace, nastupuje na jeho místo prachspusté vydírání!

Co když jej chytili? Zeptala se v duchu a znejistěla ještě více. Kdo o nás může, kromě několika spolehlivých lidí, vědět? Kdo tuší, kde jsem a co zde děláme?

„Paní Johnsonová?“ zavolal na ni čísi hlas. „Máme tu vašeho muže! Pokud budete chtít, aby žil, měla byste jít sem za námi a spolupracovat!“

„Není mým mužem!“ řekla co nejtvrději. „Jak jste překonali naše pasti a střelecké věže?“

„Máme své metody!“ řekl jí znovu neznámý muž. „Půjdete dál? Nebo vás mám prosit?“

Vešla do zabraného apartmá a pohlédla na skupinu černě oděných lidí v maskách. Byli po zuby ozbrojeni a odhodláni ke všemu. Viděla svého přítele, klečícího na zemi. Z rány na rameni mu stékal úzký proužek krve. Díval se na ni a ona věděla, že dnešek pro ně končí. Byli si vědomi toho, že jejich vynález nesmí za každou cenu padnout do nepovolaných rukou. Kdosi za ní zabouchl dveře bytu a postavil se tak, aby nikdo nemohl projít tam, ani zpět.

„Tak co bude?“ zeptal se jí znovu muž, který velel všem ostatním a jako jediný neměl na hlavě kuklu. „Ta rána je jen povrchová! Máme plány vašeho zařízení! Máme i prototyp, ale neběží! Proč asi? Chybí nám poslední střípek oné pomyslné skládačky! A vy jej máte!“

„Nikdy jej nedostanete!“ řekla mu zamračeně.

„Ale pak tu oba zemřete!“ zamyslel se starý muž. „Jste mladí a může mít děti! V dnešním době je každý zdravý jedinec přínosem pro celé lidstvo! Je nás málo,

zatraceně málo... Tak co?“

Pohlédla mu do očí a pak se její zrak svezl k jejímu partnerovi. Přikývl. Vlastně to bylo jedno. Oba byli již dávno mrtví. Bylo jen otázkou času, kdy na ně Opozice narazí a bude se snažit jejich vynález zneužít pro své vlastní účely. Všichni, kteří o tom Projektu věděli, si byli této skutečnosti vědomi. Smrt byla v tomto světě na každodenním pořádku. Stejně jako před tou velkou změnou klimatu na Zemi. Jen Osud věděl, kdy a jak k tomu dojde...

„Dám vám to!“ řekla starému muži a vydala se k přístroji. „Je někde mezi těmi krámy, prostě jsem jej sem hodila, abyste jej nenašli, protože...“

„Protože nevíme, co máme hledat!“ souhlasil dychtivě. „Nemusíte zemřít...“

Na malý okamžik se zarazila. Zradil nás snad pilot toho vznášedla? Zrádcem mohl být kdokoliv, kdo o Projektu věděl. Věděla, že to musí udělat. Bylo to jako nějaké kliše z prastarého hollywoodského filmu zašlých časů. Našla poslední pomyslný kus skládačky a vložila jej do přístroje. Nikdo se ani nepohnul. Naposledy se na sebe podívali. On a ona a jí znovu ukápla jediná slza lítosti. Usmáli se trpce na sebe. Milovali jeden druhého a dokázali by pro sebe i zemřít. To, čeho se nejvíce obávali, se stalo skutkem! Ostatní nic nechápali a pak se to stalo. Polovina budovy zmizela, jako mávnutím kouzelného proutku, prostě se vypařila! Nikdo z lidí, kteří v ní žili si nestačili ani uvědomit, že už vlastně nejsou a přestali existovat.

A moře dál bušilo do poničené stavby, jakož i do ostatních budov zaplaveného města. Nebe na ně zíralo svým temným pohledem a pomrkávalo jasnými světly mnoha hvězd. V tento okamžik se lidský pokrok na čas zastavil. To, co mělo být přínosem pro všechny, bylo ztraceno, ale v porovnání s věčností šlo jen o malý okamžik, jeden střípek přece nemůže zastavit obrovská kola lidských dějin! Ne na dlouho...

 ŠEPOT ZE TMY

Ten dům byl jako každý jiný. Tedy až na jednu maličkost - byl bez oken. Sama jsem byla zvědavá, jaká podivínská rodina tam může žít.

"Paní Woodsová? Jsem Marie Hartlová," přivítala mě hned u branky postarší žena.

"Miriam Woodsová, těší mě." Dáma v temně modrých saténových šatech jen souhlasně kývla a rukou naznačila směr cesty.

"Nebudu dlouze mluvit, paní Woodsová. Náš pán je muž vytříbených zvyků a hodnot, které uznává. Především si potrpí na precizně provedenou práci služebnictva," žena zvolnila krok a zlehka přejela třemi prsty po zábradlí u vchodových dveří.

"Je mi to jasné, paní. Myslím, že bude spokojen."

"V to doufám," odfrkla si madam a zhluboka se nadýchlá: "Rose! Říkala jsem i to zábradlí!" Odpovědí bylo hrobové ticho. "A hned!" dodala rázně. Byla jsem mírně zaskočena, jakou razanci má dáma, které mohlo být kolem padesáti let.

Když po chvílce z domu vyběhla ustrašená dívka a začala vlhkým hadříkem přejíždět chladný kov, mohly jsme pokračovat dál.

"Teď vás poprosím, abyste si nasadila tyto brýle."

"Prosím?" Brýle s černými skly v domě bez oken?

"To bude váš první úkol - pokaždé, když půjdete za pánem, musíte mít tyto brýle, rozumíte mi?" Nechápala jsem.

"Ano, paní."

"Lord Sey, má milá, je velmi zvláštní muž, jak sama zjistíte," pousmála se a otevřela masivní dubové dveře.

Vedla mě temnou chodbou osvětlovanou jen mdlou září svíček. Všudypřítomný chlad pronikal až do morku kostí. Po několika klikatých chodbách a třech schodištích jsme stanuly v dlouhé úzké chodbě s jedinými dveřmi.

"Můžete vstoupit, pán vás přijme," šeptla Marie a třikrát zabouchala na velké dřevěné dveře. Zvuk, jenž se vzápětí ozval a jehož ostré tesáky se s chutí zakously do mých uší, byl ten nejpodivnější, jaký jsem kdy slyšela...

„Zavřete, prosím, dveře!“ řekl mi čísi hlas, jakmile jsem prošla dveřmi. Skrze černé brýle jsem toho díky všeobecnému šeru v pokoji moc neviděla. Zůstala jsem nerozhodně stát u již zavřených dveří a z nějakého podivného důvodu mi vyrašila na zádech husí kůže. V pokoji byl podivný chlad, jako by se v něm nikdy netopilo. Ještě jedna věc mě zarazila, v celém domě byl vzduch podivně zatuchlý a byl cítit jakousi starobinou. Snad tomu tak bylo díky tomu, že byl celý dům bez oken.

„Posaďte se, prosím!“ pobídl mě čísi hlas. Nedokázala jsem určit, odkud přesně

přichází. Vzduch kolem mne se podivně zavlnil a já se zpotila po celém těle. Připadala jsem si najednou tak nahá, jako bych vůbec na sobě neměla žádné šaty a čísi pohled se pásl na mých ženských křivkách. Od útlého mládí mi každý říkal, že jsem pohlednou dívkou a nyní, když jsem byla již zralou ženou, ve mně ještě stále něco z oné mladické krásy zůstalo. Měla jsem dojem, že mě kdosi, nebo cosí, zvolna zkoumá, jako bych byla nějakou klisnou na koňském trhu. Podivné a chladné proudění vzduchu v pokoji bez oken náhle ustalo!

„Židle je kousek od vás, stačí udělat jen dva, nebo tři kroky!“ řekl znovu onen hlas.

„Co to bylo?“ nabyla jsem odvahy k otázce týkající se onoho podivného úkazu, který mě až nestoudně osahával na všech místech mého těla. „To podivné chvění...“

„Celá se třesete!“ řekl hlas. „Nikdo vám tu neublíží! Posad'te se, prosím...“

Poslušně jsem usedla na židli, kterou jsem skrze černé brýle viděla jen matně a chvíli trvalo, než jsem ji našla. Vzduch se na malý okamžik znovu mírně zavlnil a chvíli nejistě rejdlil v mé sukni, kterou jsem měla spuštěnou až k podlaze. Avšak onen nechutný pocit mě již nepřepadl a zakrátko vyprchaly i tyto poslední náznaky jakési rezonance mezi molekulami vzduchu v zatuchlém pokoji, ve kterém jsem nebyla očividně sama. Mimo mne a pána domu zde byl ještě někdo třetí. Měla jsem mít proto ony černé brýle? Abych dotyčnou bytost neviděla? Příliš mnoho otázek mi vytanulo na mysli, avšak pánův hlas je rázně zastavil.

„Víte, co zde budete dělat?“ zeptal se.

„Ano, mám vám dělat pořádek v pokoji, nosit jídlo a být k ruce...“ řekla jsem nejistě.

„Přesně tak!“ souhlasil pán domu. „Vidím, že vám Marie Hartlová již vše řekla a vysvětlila! S nikým se nebudete bavit o tom, co zde děláte! Nemuselo by to pro vás dopadnout dobře, paní Woodsová! Rozumíte?“

„Ano, pane!“ souhlasila jsem. V pokoji nastalo tíživé ticho. Vítr se opíral do stěn bez oken a dům praskal a vrzal podle jeho rytmu. Zdálo se mi, že žije vlastním životem, jako by byl také živou bytostí a my jsme představovali jen nějaké parazitující tvory, kteří přežívali v jeho útrokách na jeho úkor... Jemný vánek se mi znovu pohrál se sukni, na malý okamžik vnikl mezi má kolena a otřel se mi o stehna...

„Paní Woodsová!“ slyšela jsem čísi hlas, který však nepatřil pánu domu. „Paní Woodsová!“

Rukama jsem si opravila sukni a chystala jsem se vstát. Ještě nyní jsem cítila slabý záchvěv vzduchu na svých nohou, na kterých jsem měla nyní kůži snad krabatější, než samotný krokodýl. Ať už šlo o ducha, nebo cokoliv jiného, už se to ten večer neobjevilo. Do dveří vešla po zaklepání paní Hartlová a pobídla mě, abych odešla, že mě doprovodí do mého pokoje. Pán domu se neozval, stejně tak ona třetí osoba, která mi nevybíravě dvakrát sahala na nohy pod sukni. Cítila jsem se trochu ponížene a trapně, ale neměla jsem sebemenší důvod ke stížnostem, protože stěžovat

si na duchy a jejich nemístné chování by bylo patrně velmi trapné. Kdo by mi asi tak věřil, že?

„Paní Woodsová!“ ozvala se znovu paní Hartlová. „Musíme jít, pán domu již nechce být dál rušen!“

„Ach ano!“ přikývla jsem a vstala ze židle, která také souhlasně zavržala. Skrze otevřené dveře a komín krbu mě ovanul studený venkovní vzduch, ale nebyl to tentýž závan, jaký jsem cítila při návštěvě v pánově pokoji. Paní Hartlová za námi zavřela dveře. Zdálo se mi, že stojí chvíli ve dveřích a dívá se určitým směrem. Pán domu nechtěl být viděn a jeho hlas mi nic neříkal. S obavami jsem myslela na to, co se bude dít, až budu uklízet jeho pokoj samotná, zatím co se on bude procházet po svém domě bez oken...

„Paní Woodsová? Děje se něco?“ zeptala se mne, když zavřela těžké dveře, tak nepoměrné k úzké chodbě, která byla jen spoře osvětlená.

„Ne, paní Hartlová!“ řekla jsem a svěsila hlavu. „Můžeme jít!“

„Dobře tedy!“ souhlasila a obě jsme vykročily onou chodbou a znovu jsme prošly tentýž labyrint chodeb a schodišť až k hale s velkými vstupními dveřmi. „Dovedu vás k vašemu pokoji! V noci se nesmíte po desáté sama procházet po domě! Pán domu si to nepřeje!“

„Ano, madam!“ řekla jsem. Paní Hartlová se na mě odměřeně podívala. Přikývla, jako by brala na vědomí mou roli v tomto domě. Ona byla pánovou pravou rukou a já jen obyčejnou služkou. Hala byla prázdná a také jen spoře osvětlená. Připadalo mi, že je čas elektřiny ještě v plenkách a celý dům je osvětlen plynovými lampami. Dům byl zařízen poměrně s dobou, avšak jeho vzhled mi připomínal staré časy Viktoriánské éry. Jen kdyby ty stěny měly okna. Chyběl mi pohled na svět za zdmi tohoto domu. Chybělo mi slunce, vítr a čerstvý vzduch. S každou uplynulou hodinou se mi tento stesk zdál být silnější a zároveň jsem si začínala zvykat na atmosféru této podivné stavby a existenci ještě podivnějších bytostí, které se vymykaly běžnému chápání...

„Tento pokoj bude vaším domovem, paní Woodsová!“ řekla mi má průvodkyně, jakmile jsme dorazily dalšími tuctovými chodbami a schodišti do křídla pro služebnictvo. „Toaleta je na chodbě a umývárna v přízemí... Vodu si budete moct ohřát v kuchyni a nanosit ji do vany! Pak ji budete muset vylít do umyvadla... Snad vám nemusím říkat, jak dodržovat osobní hygienu! Jak jsem řekla, po desáté večer nesmíte vycházet ze svého pokoje...“

„Hrozí mi nějaké nebezpečí?“ zeptala jsem se nejistě. Paní Hartlová se na mě trochu zamračeně podívala a dumala nad tím, co mi má odpovědět. Její tvář se každou chvílí měnila, jako by se nedokázala ovládnout. Stejná dívka, která utírala venkovní zábradlí mi přinesla mé zavazadlo a na okamžik vyrušila paní Hartlovou z jejího rozjímání.

„Co tu chcete?“ zeptala se odměřeně a děvče bojácně položilo velký kufr vedle mých nohou.

„Přinesla jsem paní Woodsové kufr, madam, jak jste mi přikázala!“ špitla dívka,

udělala náznak poklony a rychle seběhla dolů po schodišti neznámo kam.

„Ach ano!“ zamračila se paní Hartlová. „Mohla byste přijít o místo!“

„Chápu! Ano, madam, budu se držet vašich příkázání...“ řekla jsem a dala jsem si záležet, aby to znělo co nejvíce poníženě.

„Dobrou noc!“ řekla má šéfová stroze a pomalu odkráčela tímtéž směrem, jako dívka před ní.

„Děkuji, madam!“ řekla jsem a vešla s kufrem do stroze zařízeného pokoje a zavřela za sebou dveře. Také tento pokoj neměl okno, jako všechny pokoje v domě. Přepadla mě tíseň. Hučení větru sem do domu sotva procházelo skrze jeho tlusté zdi a jedinou známkou toho všeho bylo jen neustále tiché praskání, skřípání a podivné chvění, které se ze stěn přenášelo i do zatuchlého vzduchu v mém pokoji i v celém domě. Něco zde nebylo v pořádku.

Sedla jsem si na postel a rozhlédla se kolem sebe. Pokoj nebyl ani velký, ani malý. Zařízen byl velmi stroze. Měla jsem tu klasickou železnou postel s matrací. Velkou skříň a stůl s lampou a židlí. Vše vypadalo velmi staře a omšele, jako bych se ubytovala v nějakém zapadlém hotelu kdesi na venkově, kde lišky dávají všem dobrou noc.

„Paní Woodsová!“ ozvalo se odněkud. „Paní Woodsová...“

Zamrazilo mě. Zprvu jsem chtěla vyskočit na nohy a vběhnout do chodby. Myslela jsem, že mě volá pán domu. Také jsem to udělala a po chvíli nejistě a s třesoucími se koleny, nakoukla do potměšilé chodby. Byla prázdná... Starý a vychozený koberec se tiše a nezúčastněně dotýkal dřevěné podlahy, která snad pamatovala i minulá století. Nikde nebyl náznak pohybu. Dokonce ani myši, nebo jiná havěť, tolik navštěvující tyto staré domy s dvojitými stěnami a stropy, se zde nepohybovala. Vypadalo to, že kdosi, nebo cosi vyhnalo veškerý život mimo hranice tohoto domu.

„Paní Woodsová!“ slyšela jsem ve svých uších, ale celé patro bylo na první pohled bez života, jen všudypřítomný vítr si hrál s konstrukcí domu, jako by byl nějakým klavírem a ne omšelou stavbou k obývání. Netušila jsem, kolik je hodin. Možná už bylo deset večer, ale já neměla hodinky, abych si mohla ověřit, že je již doba onoho pomyslného zákazu vycházení.

„Paní Woodsová!“ zavolal na mě hlas paní Hartlové, až jsem sebou vylekaně trhla. Za půl hodiny bude deset. Měla byste se připravit na noc. Zítra ráno v šest vás čekám v kuchyni! Pán domu vyžaduje dochvilnost!“

„Ano madam!“ přikývla jsem, abych se ohlédla za svou nadřícenou, ale ta byla již ta tam. „Zajisté, madam! A slyšela jste to také?“

„Co?“ nechápala a káravě se na mne podívala, než mi znovu zmizela na schodišti z očí.

„Ty hlasy...“ řekla jsem si takřka pro sebe a poslouchala sotva slyšitelný klapot jejích bot, dokud nesestoupila až do přízemí.

Vydala jsem se na toaletu a pak do umývárny pro služebnictvo. Vše v tomto domě

páchlo zatuchlinou a veškeré vybavení jevílo náznak dlouhého používání. Voda z kohoutku pomalu, ale pravidelně odkapávala do omšelého, avšak čistého umyvadla. Vana stojící v koutě na tom nebyla o mnoho lépe. Myslela jsem na to, kolik mužů obývá tento dům. Svlékla jsem se do půl těla a umyla se studenou vodou, jak jen to šlo. Závan vzduchu, který přišel odnikud mi připomenul zážitek s průvanem v pánově pokoji. Ale co když to nebyl jen obyčejný průvan?

Při mytí jsem znovu čekala ony neslušné a studené dotyky na svém těle, ale jako by má opravdová nahota tento podivný úkaz nepřitahovala. Nikde nebylo ani živáčka a chodba byla stále prázdná. Oblékla jsem si večerní prádlo, župan a vydala se pomalu se svými věcmi na rukou do svého pokoje. Světlo osvětlovalo chodby domu velmi spoře a já měla co dělat, abych se někde na chodbě nenatáhla na prošlapaném koberci. K mému údivu nejevil známky zanesení prachem.

„Paní Woodsová?“ ozvalo se znovu. „Zítra vás čeká práce!“

Ohlédla jsem se, ale v mé blízkosti nikdo nebyl. Kdo je tím tajemným hlasem? Je snad pán domu blázen? Chodí po chodbách a straší jeho personál? Co jej vede k takovému jednání? Otrásla jsem se. Znovu se ochladilo a já měla pocit, jako by se o mé tělo otřel jakýsi neznámý tvor, který však nebyl z masa a kostí. Cítila jsem, jak mi na těle naskakuje pot a někdo mi sáhl na zadek. Pak se ona pomyslná ruka svezla po mém levém stehně a zmizela stejně náhle, jak se objevila. Otrásla jsem se odporem a vběhla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře. Vichr venku se posměšně zařehotal a dům mu odpověděl stejným tónem. Tu noc jsem nemohla usnout. Stále jsem vedle své postele cítila něčí přítomnost, ale kdykoliv jsem rozsvítila světlo, nikdo v mém pokoji nebyl.

Ráno jsem poslušně naklusala do kuchyně a vzala do pánova pokoje podnos se šálkem čaje, kávy a nějakým pečivem. Cestou ke dveřím do pracovny pana domu mě doprovázela ona mladičká služka, abych náhodou hned první den nezabloudila. Nemohla jsem si nevšimnout jejího těkavého pohledu a poněkud plíživého způsobu chůze, jako by měla každou chvíli před něčím uhnout, nebo něčemu uskočit z cesty.

„Je vám něco?“ zeptala jsem se starostlivě. „Co se děje?“

„Nic! Nesmíme mezi sebou mluvit!“ řekla mi se sklopenou hlavou. „Pán to zakázal...“

„Ach ano, dobře tedy!“ řekla jsem zamračeně a děvče několikrát vzlyklo, jako by se ze všech sil snažilo něco překonat. Když jsme došly k oněm dveřím, které na mně tiše hleděly zpoza tíživého šera, dívka kamsi rychle odběhla. Snad měla také své zkušenosti s oním netypickým stvořením, které si tak potrpí na ženských vнадách. A není se čemu divit, byla o mnoho mladší, než-li já a kdo ví, zda-li nebyla ještě panna. Může duch znásilnit člověka?

„Pojďte dál!“ ozval se pán domu. Lekla jsem se tak silně, že jsem takřka upustila

podnos s nápoji a jídlem. „Proč jste čekala přede dveřmi tak dlouho?“

„Bála jsem se zaklepat, pane!“ řekla jsem popravdě a zavřela za sebou dveře. Zdálo se mi, že je dnes pán domu ve své pracovně sám. Nikdo jiný v něm nebyl.

„Hledáte něco?“ zeptal se. „Nebo snad někoho?“

„Ne, pane, nehledám!“ odpověděla jsem mu. Nemohla jsem vytušit v jeho hlasu onen ironický podtext. „Mám pocit, pane, že v tomto domě straší! Necítím se tu bezpečně!“

„Ale?“ zamyslel se. „Položte to na stůl a můžete jít. Až budu chtít poklidit, dám vám vědět!“

„Mohu se vás na něco zeptat, pane?“ bojovala jsem sama se sebou.

„Ano?“

„Jak jste věděl, že stojím za dveřmi?“ zeptala jsem se a na chvíli bylo v pokoji znovu ono hrobové ticho. „Pane?“

„Věděl jsem to!“ řekl pán domu rázně. „A už běžte, paní Hartlová pro vás bude mít jistě nějakou práci!“

„A pane?“ nenechala jsem se odbýt.

„Co ještě chcete?“ zeptal se pán domu poněkud jizlivě.

„Proč je tento dům bez oken?“ zeptala jsem se rozpačitě, avšak se vši rázností, jaké jsem v tuto chvíli byla schopna.

„Nemám rád sluneční světlo a teď běžte, nebo toho budete litovat!“ řekl mi poněkud temným hlasem.

„Ano, pane! Už odcházím...“ kývla jsem hlavou a opustila pracovnu. V šeru chodby jsem se cítila bezpečněji.

„Děje se něco?“ zeptala se mne paní Hartlová. Krve by se ve mně nedořezal. Neměla jsem ráda její tiché a kradmé příchody. Dívala se na mě svým přísným pohledem a čekala na mou odpověď.

„Ne, madam!“ řekla jsem a sklonila hlavu. „Pán říkal, že pro mne budete mít ještě nějakou práci...“

„Práce je tu habaděj, jen nesmíte jít do sklepa! Vlastně přístup do těchto míst má stejně jen pán domu...“ řekla mi a otočila se nasupeně, jako by si byla vědoma faktu, že mi řekla něco, co jsem vlastně ani neměla vědět.

„Budu se držet jen své práce a nebudu nikam chodit, kam nemám, madam!“ řekla jsem pokorně. Paní Hartlová však jen tiše přikývla a obě jsme se vydaly do křídla domu, které bylo určeno pro hosty.

„Tyto pokoje potřebují poklidit!“ řekla svou odměřenou strohostí a odešla.

„Měl někdy tento dům nějaké hosty?“ zeptala jsem se v duchu. Uklízení všech určených pokojů mi zabralo celé dopoledne. Společníkem mi byl jen vítr v komíně od krbu. Žasla jsem nad tím, kolik krbů měl tento dům. Snad si tím pán domu vynahrazoval absenci oken. Slunce do komína nikdy nezasvítí a kdyby, temnota v něm všechny paprsky spolehlivě zadusí. V ten den jsem se s oním podivným duchem již nesetkala, pokud šlo skutečně o ducha a ne nějaké stvoření z Pekel. Dopoledne

bylo pro mne jednou velkou zkouškou, když jsem uklízela v pánově pokoji, který byl zároveň jeho ložnicí i pracovnou. Čekala jsem, že se mne zmocní onen podivný vzdušný vír a začne mě nestydatě osahávat, avšak v místnosti byl klid. Snad mu pán domu přikázal, aby mne nechal na pokoji.

Bylo to podivné... Velká knihovna byla plná knih, o kterých jsem neměla ani potuchy. Všechny svazky vypadaly velmi staře. Prosklené skříně byly plné prapodivného zařízení, různých skleněných baněk, kádinek, misek a lahviček s tajemným obsahem. Připadala jsem si jako v nějaké alchymistické dílně z dávných dob. Možná pán domu vyvolal samotného ďábla a nyní se jej nedokázal zbavit. Ustlala jsem mu postel, setřela neexistující prach, vyrovnala dřevo u krbu a odnesla ták s prázdnými talíři. Když jsem odcházela, padla na mě zvláštní tíseň. Někdo se v zatuchlém ovzduší pokoje tiše pohnul z některého z temných míst doprostřed místnosti a zachechtal se tichým, avšak ďábelským smíchem. Pak vše utichlo, jen vítr si dál hvízdal svou melodii v komíně krbu. Čekala jsem, že se polena v něm sama rozhoří, avšak krb byl nadále temný a chladný. Co to tedy bylo?

„Paní Woodsová?“ ozvala se má zaměstnankyně a pánova pravá ruka. „Vypadáte, jako byste viděla přinejmenším samotného čerta! Stalo se vám něco?“

„Ne, madam!“ řekla jsem nepřiliš přesvědčivě. „Práce je hotová, mohou odejít?“

„Ano, pro dnešek máte volno, ale nezapomínejte, po desáté hodině nevycházejte ze svého pokoje!“ řekla mi a zavřela za mnou dveře zevnitř. Co dělala v pánově pracovně, to mi zůstalo navždy záhadou.

Dny ubíhaly s až pravidelnou naléhavostí. Podivný puch, který vládl ve všech chodbách a místnostech se mi stával čím dál více snesitelnější, avšak co mi nejvíce chybělo, bylo sluneční světlo. Připadala jsem si, jako pohřbená v temném a vlhkém hrobě bez možnosti na záchranu. Naděje umřela spolu s denním světlem. Pán byl s mou prací spokojen. Onen hlas mi zatím dával pokoj a netrápil mě svou přítomností. Avšak čekání na okamžik jeho návratu bylo snad ještě horší, než jeho samotná existence. Podivná temná atmosféra panující v celém domě mě jen utvrzovala v přesvědčení, že tento dům není tak docela normální. Co se týče jeho obyvatel, netroufala jsem si na cokoli ani pomyslet...

Po týdnu služby jsem se, jako každý večer, koupala ve vaně a smývala ze sebe pot strachu a usilovné práce. Pán byl vysazený na čistotu a dalo mi hodně úsilí udržovat své tělo i prádlo v patřičných mezích. Pak náhle začalo pohasínat světlo na stropě a voda se mi zdála o něco studenější, než obvykle. V narůstající tmě jsem poznala, že je kdosi v mé blízkosti, ale ještě se neodvažuje ke mně přiblížit. Neslyšela jsem ničí dech, natož tlukot cizího srdce. Jen to mé bláznivé srdce mi bilo jako o závod a snažilo se probourat mým hrudním košem a zmizet z tohoto místa. Otřela jsem si obličej a čekala, co se stane. Vzduch v umývárně se ochladil a já znovu uslyšela onen

podivný hlas, který mě děsil celou dobu mého pobytu v tomto domě.

„Paní Woodsová?“ ozvalo se. „Ani nevíte, jak jste krásná!“

„Jestli se mně jen dotknete, budu křičet!“ řekla jsem.

„Nebudete!“ řekl mi tentýž hlas. „Nebudete mít čím křičet!“

„Budu křičet!“ řekla jsem poděšeně. „Kdo jste?“

„Jsem jen hlasem z temnoty... Jsem jen závanem vzduchu... Dokud znovu nedostanu čísi tělo!“ řekl mi temný hlas. Třásla jsem se po celém těle a úplně jsem zapoměla na to, že před touto bytostí stojím nahá po kolena ve vodě. Vana pode mnou nebezpečně zaskřípala...

„Co po mně chcete!“ zeptala jsem se. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl co nejpanovačněji, ale neznámý se jen posměšně zařehotal a vzduch v místnosti dostával pomalu něčí podobu.

„Rád se vás dotýkám, paní Woodsová!“ ozvalo se zpoza kapání vody do jednoho z umyvadel.

„To jste byl vy, tehdy v pánově pracovně?“ zeptala jsem se a natáhla se pro župan.

„Ano! Byl jsem to já, ale pán domu mi nevládne, ačkoliv si to myslí! To já vládnu jemu!“

„On vás přivolal z Pekla?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Co je Peklo?“ ozval se hlas posměšně a cosi mi přejelo po zádech skrze látku županu, jehož spodní okraj se koupal v mýdlové vodě. „Pro někoho může být Nebe Peklem a pro jiného naopak! Záleží na úhlu pohledu...“

„Kdo jste?“ zašeptala jsem. „Nechte mě na pokoji! Vy jste obtěžoval i tu mladou dívku?“

„Je to jen mládě!“ rozesmál se hlas, až světlo zhaslo docela a já se ocitla v temnotě. Cosi ze mně strhlo župan a já se cítila v objetí studeného vzduchu. Třásla jsem se jako při zimnici a cítila, jak tato podivná bytost ze mne vysává všechno tělesné teplo. Ještě chvíli... Kdo ví, co se stane pak? „To vy jste jiná a nevzpíráte se!“

„Paní Woodsová, jste tady?“ ozval se hlas paní Hartlové. „Paní Woodsová? Už je po desáté, máte být ve svém pokoji!“

„Ještě se uvidíme!“ řekl tajemný hlas a světlo v místnosti se znovu rozzářilo. Sebrala jsem ze země navlhlý župan, posbírala své věci a vydala se poslušně do svého pokoje. Netušila jsem, jak blízko jsem byla smrti. Na stole ležel čísi dopis. Na obálce nebylo mé jméno, ale tušila jsem, že je adresován mé osobě.

„Paní Woodsová!“ uslyšela jsem tichý hlas ve své hlavě. Na těle jsem podvědomě cítila husí kůži a kapičky potu. Dům si dál žil svým životem a já jsem nabyla dojmu, že služba v tomto domě se stala mou nejhorší noční můrou. Otevřela jsem třesoucími se prsty nezalepenou obálku a vyndala z ní složený list papíru. Chvíli jsem četla několik narychlo napsaných řádek, abych se ponořila do večerního ticha a tíživé samoty v tomto domě duchů. Co stálo v dopise? Dnes si to již přesně nepamatuji, ale od chvíle, co jsem překročila práh tohoto domu, přestal pro mne okolní svět existovat

a den se mi proměnil v jednu nekonečnou noc, jejíž ticho se železnou pravidelností protínal čísi hlas a volal na mne mým jménem. A já netušila, zda-li jej skutečně slyším, nebo zní jen v mé hlavě.

„Paní Woodsová?“ vyřčená slova se změnila v tichý chechot, který odsvištěl na poblázněném větru, který řádil za zdmi tohoto domu. Byla jsem snad prokletá? Předčasně jsem zestárla a po nějaké době jsem vystřídala paní Hartlovou v její službě. Pak přišla nová pracovní síla a vše se opakovalo. Kam paní Hartlová zmizela se mi zjistit nepodařilo. Jen pán domu pořád nestárnul, jako by podepsal smlouvu snad se samotným Peklem. Jedno jsem věděla určitě, ten dům byl živý a co více, ten dům se do mne zamiloval! Volal na mě mým jménem a hrál si se mnou po svém své milostné hry. A já, ačkoliv jsem se nikdy neprovdala, jsem byla s tímto domem bez oken vdaná stejně jako paní Hartlová, ale kde je jí dnes konec?

Ach, už vím, co stálo v tom dopise. Ale vzpomínám si jen na fragment textu. Je to už dávno a chod času má zde docela jiný řád. Čas mezi službou tomuto domu a povinnostmi vůči mému pánovi se mísí s nejistým strachem z budoucnosti. Co se stane, až se můj čas naplní? Kam odejdu? Kam odejde má duše? Propadne snad Peklu? Peklo prý není, je jen obyčejným strašákem pro neposlušné děti. Ale já jej cítím každý den na svém těle, jako nechutné a neukojené doteky cizích těl. Možná, že mu propadl samotný dům a až uplyne čas, ztratí se i on za hradbou času. Ještě teď si pamatuji, jak stojím u stolu a v rukou svírám obálku s popsáním papírem, na kterém mimo jiné stálo: „Budu na tebe volat Tvým jménem! Budu se dožadovat Tvé přítomnosti a blízkosti! Budu Tvým dechem i Tvým životem a na oplátku budu chtít jen jediné: Tvou věrnost až za hrob! Jsem Tvá láska a tichý šepot ze tmy...“

PREZIDENTSKÝ SLIB

/Poznámka na úvod/

Místo děje i postavy jsou zcela fiktivní a jakákoliv podobnost se skutečností je čistě náhodná!

/Pondělí 11.03.2040, 11:35/

Bylo krásné dopoledne a všechny přípravy probíhaly podle plánu. Velká síň ohromné katedrály se pomalu naplňovala a její přirovnání k lodi nebylo ani náhodou přehnané. Vítr čechral vlasy všem příchozím a každý návštěvník byl vždy pečlivě prověřen a musel mít také oficiální pozvání. Nakonec, pozvána byla jen hrstka, asi sedm set lidí. Nechystalo se k ničemu jinému, než-li k významné události, která se naskytne jednou za pět let. Prezident republiky se chystal pronést svůj slib a nástupní řeč. Okolí katedrály bylo pečlivě hlídáno. Všechny stavby obsadili odstřelovači, ve stínu budov a nenápadných černých vozů postávali členové speciálního komanda. Tajná policie byla ve střehu a na celém teritoriu hlavního města byl vyhlášen mimořádný stav. Co se stalo? Naskytl se jeden malý kosmetický problém, někdo vyhrožoval, že zastřeli prezidenta při jeho nástupním projevu, nebo ještě při jeho slibu a nástupu do funkce. Kdo ví, třeba nestačí ani podepsat patřičné formuláře a tuhle ostudu si nikdo nechtěl nechat přišít...

/Pondělí, 11.03.2040, 11:40/

Jakýsi nenápadný muž se posadil do jednoho z malých oken pod střechou blíže nespecifikovaného činžovního domu, který stál již za ochranným okruhem. Cítil se v bezpečí, protože nikdo zdejší budovy nekontroloval. Nebylo v lidských silách prohledat celé město a plané hrozby byly v této době na běžném pořádku. Muž se napil z PET lahve a zahodil ji do kouta. Holubi stojící na protější střeše, která byla nižší o dvě poschodí, se zvědavě zahleděli do otevřeného okna, ale neuletěli.

Muž si rozložil skládací stoličku a položil na zem středně veliký kufr potažený kůží. Z příruční brašny vytáhl dalekohled se stativem, aby spojil obě části dohromady a stativu natáhl nohy. Pak se zahleděl směrem ke katedrále. Dalekohled byl opatřen antireflexní vrstvou, aby neodrážel sluneční světlo. To poslední co chtěl bylo, aby jej někdo našel. Podíval se na hodinky a zamračil se. Blížilo se tři čtvrtě na dvanáct a ceremoniál měl začít asi ve čtvrt na jednu. Možná o něco dříve. Muž se otočil zády k oknu a otevřel černý kufr a dal se do systematického a chladného skládání své smrtonosné zbraně...

/Pondělí, 11.03.2040, 11:45/

Muži mající na starost celou akci začali být mírně nervózní, avšak jen zkušený pozorovatel by si mohl povšimnout, že se děje něco zvláštního. Hlavní loď katedrály byla již zaplněna až k prasknutí a všechny východy byly uzavřeny. Okolí budovy hlídali muži se psy, ve vzduchu létaly vrtulníky a na střechách okolních budov nervózně polehávali snipeři. Na určené frekvenci byl čilý rádiový provoz a každá složka Policie, záchranného systému a snad i armády byla v pohotovosti. Nikdo přesně netušil, co se děje. Televizní kamery zabíraly ještě prázdné místo u pultu a slavnostně vyzdobeném stole, kde měl proběhnout samotný akt Prezidentského slibu. Všichni měli oči na stopkách, ale žádné nebezpečí nebylo zjevné.

/Pondělí, 11.03.2040, 11:50/

K zadnímu vchodu přijela kolona vozů a z jednoho z nich vystoupil prezident, aby se ponořil do stínu katedrály a prošel dveřmi, ukryt všem pátravým pohledům. Na jeho tváři nešlo nic vyčíst a jeho chování bylo naprosto přirozené. Možná o skryté hrozbě nevěděl, možná ano, ale nedával to na sobě znát. Ještě několik úprav na obleku, nalíčení tváře a příprava projevu i samotného slibu. Prezident byl znám tím, že vždy pronášel své řeči přímo z patra a nikdy nepoužíval žádné papíry. Každý mohl jen obdivovat jeho paměť a logické myšlení. Dokázal z ničeho stvořit nádherný proslov, plný obrátů a slibů. Pro několik lidí se zdál jeho přístup poněkud nebezpečným a pokud by se mu něco stalo, musel by být zvolen přijatelnější kandidát s jiným politickým smýšlením, který by jistým stranám a politickým frakcím vyhovoval lépe.

/Pondělí, 11.03.2040, 11:55/

Muž u okna měl již kompletně sestavenou zbraň. Puška měla dlouhou hlaveň na roz dvojce a vpředu byla opatřena tlumičem. Střelec si byl vědom faktu, že by mohl tlumič nepřímo ovlivnit dráhu a dostřel projektilu, ale nemohl si dovolit být blíže ke katedrále, protože v tomto případě by byl jistě objeven. Položil sestavenou zbraň na zem a vytáhl z kufru zásobník s několika náboji. Vytáhl je ven po jednom a každý náboj pečlivě zkontroloval. Zdálo se mu, že je vše v pořádku, když tu uslyšel někde za dveřmi na schodech dětské hlasy, které se přibližovaly.

Muž se zamračil a čekal. Ze saka vytáhl krátkou ruční zbraň a odjistil ji. Nesměl za žádnou cenu dovolit, aby byl objeven. Jeho úkol byl přednější a jeho zaměstnavatelé neznali slovo neúspěch. Dětské štěbetání se neslo šachtou schodiště zvolna až na půdu a bylo jasné, kam mají děti namířeno. Při pomyslení, že by musel zabít také několik dětí se mu mírně orosilo čelo. Ale úkol byl úkol a na nějakou sentimentálnost zde nebyl čas. Nezbývalo mu, než naslouchat nesmyslnému brebentění

a čekat, co z toho vzejde...

/Pondělí, 11.03.2040, 12:00/

Šum v sále nabyl maximální intenzity. Jednotlivé televizní a rozhlasové týmy zkoušely svou aparaturu, nasvětlení a citlivost mikrofonů. Kamery byly připraveny, lidé netrpělivě čekali staronovou hlavu státu a byli zvědaví na jeho inaugurační projev. Prezident se však stále neukazoval, konečně, měl ještě čas, do zahájení zbývalo dobrých deset minut, pokud se nestane něco s harmonogramem slavnosti. Na první pohled poklidná atmosféra v samotném zákulisí přímo vřela a samotný prezident se snažil chovat normálně a sebejistě. Vše bylo připraveno, slavnost mohla začít kdykoliv.

Muži v okolí katedrály marně pátrali po náznaku jakéhokoliv nebezpečí. Prostor okolo stavby byl vyklizen a nesměla do něj vstoupit ani noha. Vrtulníky létaly okolo, jako rozdovádění sršni, a neustále monitorovaly jakýkoliv podezřelý pohyb ve vnějším perimetru. Přerušení slavnostního slibu nepřicházelo v úvahu a veškeré bezpečnostní složky byly připraveny na všechno. Hosté v katedrále mohli vyslechnout první projevy členů vlády a dalších čestných hostů, kteří se ujali slova, před samotným aktem. Čas neúprosně běžel a nedal se zastavit.

/Pondělí, 11.03.2040, 12:05/

O několik stovek metrů dál a výš seděl neznámý muž netrpělivě u okna a čekal, kdy děti vstoupí na půdu. Zbraň měl připravenou k výstřelu. Bylo mu sice proti mysli postřelit dítě, ale pokud vpadnou k němu nahoru, nebude mít jinou možnost. Riziko prozrazení bylo vysoké a on si nemohl dovolit žádné komplikace. Podíval se na hodinky, měl ještě deset minut. Dovolil si ten luxus a otočil se k oknu, aby se podíval skrze dalekohled na trojnožce, co se děje v katedrále. Skrze barevné sklo viděl místo na němž byl stolek s mikrofonem, ale nikdo u něj ještě nestál. Někomu by se mohlo zdát, že nelze jakýmkoliv způsobem zahlédnout lidskou siluetu přes barevné sklo, ale on měl nejnovější vybavení se zesilovačem světla, který dokázal ztlumit světlo sluneční a naopak vybudit to, které produkovaly reflektory uvnitř katedrály.

Dětský smích a výkřiky se zastavily až u dveří na půdu a někdo vzal za kliku. Dveře se již takřka otevřely a muž čekal, že uvidí nějaké to dítě, avšak namísto toho, se klika vrátila do své normální polohy. Děti zůstaly stát na schodišti a nerozhodně se o něčem bavily. Muž zvažoval svou situaci. Mohl by zamknout, ale to by v dětech vzbudil jen jejich přirozenou zvědavost. Sám netušil, proč nezamkl, možná tyto dveře žádný klíč neměly. Co dělat? Zamračil se. Znovu se podíval na hodinky. Čas byl neúprosný. Děti stále švitořily za zavřenými dveřmi a tu a tam do nich někdo z nich strčil. Muž si otřel orosené čelo a otočil se k dalekohledu. Slavnostní podpis ještě nezačal.

/Pondělí, 11.03.2040, 12:10/

Prezident vešel do rozlehlého sálu a všechny přítomné pozdravil pokynutím hlavy a pozvednutím ruky. Sál utichl jako mávnutím kouzelného proutku. Kamery běžely, fotoaparáty cvakaly a mikrofony se snažily zachytit i spadnutí špendlíku. Prezident došel až k pultíku a položil na něj obě ruce. Dnešek byl pro něj významným dnem. Svým slibem a podpisem zpečetí dalších pět let svého života a pokusí se něco udělat pro blaho své země. Čas plynul a on se rozhlížel po ztichlém sále. Všichni přítomní stáli a čekali na jeho slova.

Prezident se pousmál a velmi tiše si odkašlal. Ministři a další papaláši stáli za jeho zády a pořadatelé si poněkud nervózně zakrývali ústa a něco říkali do vysílaček. Všude byl klid. Zdálo se, že nic nemůže překazit tuto slavnostní chvíli. Prezident se nadechl a dal se do pronesení samotného slibu: „Slibuji věrnost Republice. Slibuji, že budu zachovávat její ústavu a zákony...“

/Pondělí, 11.03.2040, 12:10/

Muž na půdě jednoho z mnoha činžovních domů poprvé zalitoval, že si sebou nevezl nějaké další vybavení, které by zajistilo vstup, kdyby nebylo možné bezpečně uzavřít všechny přístupové cesty. Věděl však, že je dům z velké části neobydlený a půda již nebyla dlouho používaná, proto nabyl přesvědčení, že jej nemůže nikdo najít, natož vystopovat. Náhoda patrně znovu zahrála svou nevyzpytatelnou úlohu a přihrála do celého dramatu další účastníky v podobě nevinných a nic netušících dětí.

Muž se znovu podíval skrze dalekohled. Ano, nastal čas. Za pultem stál staronový prezident a právě odtikávaly poslední vteřiny jeho života. Muž postavil dalekohled od okna a namísto něj postavil na přisunutý prádelník dvounožku pušky s optikou a v několika vteřinách ji seřídil. Citlivá elektronika posunula cíl ve vodorovné ose vzhledem k směru a síle větru a jemu nic nebránilo k tomu, aby splnil svůj ďábelský plán. Jen ty děti stále halasily za dveřmi a on byl nyní zády k nim a nemohl tušit, zda-li jsou dveře na půdu otevřené, či zavřené. Muž neměl mnoho času, slib i projev prezidenta byly poměrně krátké a okno pro cílovou oblast nebylo dlouho otevřené. Muž znovu zkontroloval nabitou zbraň a zacílil. Nadechl se a prst jej zaslavil na spoušti...

/Pondělí, 11.03.2040, 12:15/

Všichni naslouchali slavnostnímu slibu prezidenta a pro všechny zúčastněné byl tento den až příliš dlouhý. Stále se však nic nedělo a jen temný stín visící nad katedrálou mohl dát tušit, že je něco v nepořádku. Ale nikdo nevěděl, odkud by mohlo ono neočekávané nebezpečí přijít. V sále bylo stále ticho a jen zvučný a

melodický hlas hlavy státu jej přerušoval, zesílen mikrofonem, elektronikou a zvukovou aparaturou. Nikdo se ani nepohnul, jen hlídaná frekvence hučela jako roz dováděný úl.

„...Slibuji na svou čest, že svůj úřad budu zastávat v zájmu našeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

Prezident dořekl slavnostní slib a chytil se za obrubu pultíku. Kdesi bylo slyšet cinknutí skla a jemu se vzápětí na to zatočila hlava. Snad to bylo únavou, nebo vypětím. Chvilí sledoval mlčící hosty, kteří zaplnili hlavní loď katedrály a vychutnával si svůj další triumf. Odněkud zpoza pravého ucha mu pomalu steklo několik kapek krve. Všichni strnuli. Prezident se křečovitě chytil stolku a všem se zdálo, že se zastavil čas. Vše se seběhlo v jediné vteřině...

/Pondělí, 11.03.2040, 12:20/

Muž s puškou se znovu zahleděl do optiky a čekal, co se stane s jeho cílem. Věděl, že nemohl minout, ledaže by se stala nějaká nepředvídatelná událost. Úst'ová rychlost kulky byla však natolik veliká, že ji nedokázal vychýlit z jejího směru sebevětší závan větru. Něco nebylo v pořádku. Jeho cíl stále postával u pultíku a hleděl na hosty v katedrále. Muž několikrát zamrkal a chystal se vypálit znovu.

„Být váma, tak bych to nedělal...“ řekl mu kdosi dětským hlasem.

„Cože?“ zeptal se nevěřícně.

„Vy chcete zabít pana prezidenta, že ano?“ zeptalo se jej totéž dítě.

Muž se obrátil k asi desetiletému obéznímu klučinovi, v jehož rukou ležela jeho vlastní zbraň. Jak se mohl ten spratek dostat k mé pistoli? Pátral muž v paměti. Čas ubíhal a prezident tam nebude stát věčně. Věděl to a také věděl, že pokud nesplní plán a úkoly mise, nebude na světě místo, kam by se mohl ukrýt. Ale on potřeboval nutně nějaké peníze a byl nejlepším mužem ve svém oboru. Tak proč ten kšeft nevzít? Nakonec, prezidenta neznal a byl mu naprosto cizí.

„Udělám to a ty udělej, co musíš!“ zakřenil se muž na kluka.

„Ostatní šli pro chlupatý! Mám vás tu zdržet a táta mě naučil střílet!“ řekl mu klučina stále tímtež hlasem. Nebylo na něm vidět, že by se bál, ba naopak. Držel v obou rukou pistoli a věděl, že je nabitá a odjištěná.

„Budeš mě muset zastřelit!“ řekl muž a znovu se soustředil na svůj cíl. Zdálo se mu, že se prezident chystá odejít od pultu směrem ke stolu. Pokud bude mít štěstí, i ten sebenepatrnější výhled mu dovolí, aby dosáhl svého. Prezident musí zemřít!

„Zastřelím vás!“ řekl mu kluk a o krok ustoupil. Udělá to? Zeptal se v duchu neznámý muž a na krátko se otočil k chlapci, aby mu pohlédl do očí. Viděl v nich chlad a ani špetku strachu. Ten hoch to myslel vážně.

„Proč bych ho neměl zabít?“ zeptal se jej muž s puškou.

„Je to můj děda!“ řekl mu tloušťík.

„Děda?“ takřka vykřikl muž se zbraní. „Ty si děláš kozy! To by bylo příliš náhod

najednou...“

„Je to pravda!“ řekl kluk suše. „Ale nedovolil mi, abych tam s ním byl, to kvůli vám...“

„Proč bych ti měl věřit, chlapče?“ zeptal se jej muž a znovu se dal do hledání cíle v optice pušky.

„Řekl mi to dneska ráno, prý ho chce nějaký zlý člověk zabít a sám neví proč, protože nikomu nic neudělal...“ řekl mu hoch rázným hlasem. „Někdo vás prásknul, pane!“

„Takže o mně vědí?“ zeptal se udiveně a pátravým zrakem proletěl po nejbližších střechách.

„Jestli to zmáčknete, ustřelím vám hlavu, na to můžete vzít jed!“ polkl nasucho chlapec a zkušeným pohybem vytáhl zásobník, aby se ujistil, že je plný. Vrátil jej na místo a novým pohybem uzávěru vyhodil již připravený náboj z komory, aby jej nahradil další ze zásobníku. Nepoužitou nábojnici hodil po muži s puškou. „Zabiju vás, jestli to uděláte!“

„Na to nemáš!“ uchechtl se muž a připravil se. Věděl, že má poslední šanci. Projev skončil a slavnostní podpis také. Za chvíli mu prezident navždy zmizí z očí.

„Je to na vás!“ řekl mu chlapec a jen co muž zacílil a chystal se zmáčknout spoušť mu hoch prostřelil hlavu. Muž padl na svou zbraň a svezl se k zemi. Ozvěna výstřelu vyplašila všechny holuby v okolí. Prezident odjel. Slavnost se podařila a drama skončilo...

„Říkal jsem vám, že je to můj děda!“ řekl mu chlapec suše a hodil po něm jeho pistolí. „Nikdo mi nikdy nevěří! Všichni si myslí, že si vymýšlím... Ale můj děda je prezidentem!“

Chlapec dořekl a hrdě odkráčel. Zakrátko na půdu vtrhla jednotka rychlého nasazení, ale našla jen mrtvého muže se zbraněmi, které se válely vedle něj. Kdo jej zastřelil? Děti? To bylo směšné! Jak by mohly desetileté děti zabít člověka! Možná, že jej někdo zradil, kdo ví? Svědkové se nenašli a případ byl uzavřen! A onen pramínek krve? Prezident trpěl chronickým zánětem středního ucha a čas od času se mu z pravého bubínku vyhrnulo několik kapek hnisu a krve. Snad se jeho stav časem zlepší... Nakonec, čeká jej pět let klidného prezidentského období a znovu kandidovat již nehodlá...

JÁ UŽ BUDU HODNÝ, DRAHOUŠKU!

Už více jak půl hodiny visím na laně nad propastí a čekám, kdy mi povolí další skoba. Sice podvědomě tuším, že pod ní je po několika metrech ještě jedna a pak další, ale tolik jich ve stěně zase není, aby mě všechny udržely. A také jsem neměl chuť tu poletovat jako ta můra v lahvi. Uznejte, že pořád štěstí mít nemůžu! Co že tu, sakra, dělám? Původně jsem chtěl zdolat jen jeden větší skalnatý kopeček v Alpách a patrně budu jen dalším turistou, který zahyne při pádu ze srázu jedné z mnoha hor, nebo spíše vrcholků v Tyrolských Alpách. Ano, je to směšné, člověk sem jezdí za turistikou a lyžováním, užít si dovolenou a ne si tu zlomit vaz...

Počasí se prudce zhoršilo a studený vítr mi začínal pomalu profukovat bundu. Zamračilo se a začalo sněžit. V tomhle počasí vrtulník nepoletí! Také se na mě začal lepit mokrý sníh a já netušil, jak dobře byla do skály vložena skoba s karabinou, na které jsem stále visel a komíhal se jako postřelený pták ve střemhlavém letu, který však nebyl nikdy dokončen. Díval jsem se na nejasné obrysy okolních štítů a naslouchal posměšnému vytí vichru. Zablesklo se a zahřmělo! Kdyby alespoň do mě uhodilo, abych měl konečně pokoj! Říkal jsem si. Ale něco ve mně stále toužilo žít, přestože rozum to už dávno pomalu vzdával... A to se říká, že moudřejší ustoupí! Ruce i nohy mi těžkly a lano, na kterém jsem visel, se zvolna prověšovalo. Cítil jsem jeho vibrace a říkal si, že ten kus železa ve skále nemůže vydržet věčně.

Slyšel jsem sice hlasy mých přátel a kamarádů, také toho přiblblého horského vůdce, ale nikoho jsem neviděl. Nikdo mě také neviděl padat a já ani nevykřikl, když jsem uklouzl na mokré skále a ledu. Pád se podobal skoku z letounu a na chvíli jsem se také tak cítil, jenomže na zádech jsem v tu chvíli neměl žádný padák a tvrdý náraz do skály mě docela hezky vyvedl z omylu. Cítil jsem, že se mé tělo znovu propadlo o několik centimetrů. Kdo ví, zda-li lano někde nedrhne o skálu a nepřetrhne se? Snažil jsem se zahlédnout dno strže, ale to bylo v nedohlednu. Tento pád určitě nepřeziju! Pořád jsem myslel na to, kdo že je na druhém konci lana! Možná ďábel, možná nějaký anděl, možná všichni svatí... Možná jen nějaký pitomý uzel!

Hlasy přátel utichly docela. Namísto nich se mi přiblblé chechtal do uší zdejší vítr, který snad uměl jen Německy a kdo ví, zda-li vůbec dovedl mluvit. Nadával jsem si v duchu do kreténů a také jsem dával za vinu svým kamarádům. Copak je nenapadne hledat lano? Ano, byl jsem poslední, ale kdo mě jistil? Nebyl to Karel? Pepa? Vojta? Zdeněk? Nebo snad Jirka? Kdo ví, na co ti kretění vlastně mysleli, beztak na šoustání a chlast. Možná si už nevrznu, možná se už nenapiju... Smrt se mi smála do tváře... Ano, zítra už možná nebude!

„Kamile!“ slyšel jsem. „Kamileee!“

Někdo křičel na celé kolo a snažil se přehlušit hukot větru. Lano sebou opět trhlo a já cítil, jak kdesi cosi povolilo. Zhoupl jsem se o dalších deset, možná dvacet metrů, a vzdálil jsem se od přátel do až příliš přátelsky se tvářící mlhy. Další skoba byla v háji? Kde jsou propočty tahu a nosnosti? Kde je povolené zatížení a provozní

hodnoty, při kterých je toto vybavení bezpečné? Dělalí je ve fabrice snad pro děti do pískoviště? Tohle byla už třetí skoba. Karabinou jsem opět dostal po hlavě. Sjela po laně a připomněla mi, že nejsem pták a neumím létat. Co teď? Pořád jsem si říkal, který kretén zatloukal ty skoby do skály.

Vítr zesílil a sněžení se proměnilo v jedno veliké a hluboké nic. Zdálo se mi, že bych se mohl tu a tam něčeho přichytit ve stěně a přečkat tuto bouři. Znovu se zablesklo a kolem mne spadlo několik kamenů. Cítil jsem vůni ozónu a celým tělem mi projelo ono známé brnění. Sbohem dětičky, kulky již patrně nebudu potřebovat. Lano se znovu rozkmitalo. Byl jsem bílý jako sněhulák, ale dokázal jsem se zkřehlymi prsty a takřka mrtvými pažemi přitisknout ke stěně. Nohy jsem už necítil, ale z posledních sil jsem se pokusil rozhoupat, abych byl blíže tomu kolmému nadělení, u kterého jsem visel, jako nějaký opilý pavouk. Pomalu jsem těžkl a lano také může měnit svou pevnost díky zatížení a povětrnostním podmínkám. A ono poskakování, jako na gumě, mu také moc nepřidalo a bylo jen otázkou času, kdy něco opravdu povolí a já se sejdu se svým stvořitelem.

„Jsi děsný hajzl!“ uslyšel jsem náhle hlas své ženy, až jsem překvapením zamrkal.

„Cože?“ nechápal jsem. „Ty jsi tady? Kde?“

„Myslíš jen na to, jak se mnou vyjebat... A vlastně promiň... Také myslíš na hory a na ty své kamarádíčky... Ti jsou přednější, než já a tvé dvě děti... Hlavně, že si zašukáš a jdeš na měsíc někam do prdele a já tu musím zůstat sama z dětmi! Kéž by ti ten pták někde umrzl...“

Uchechtl jsem se. Možná dneska! Možná zítra, pokud nějaké zítra vůbec bude! Zdálo se mi, že se začíná pomalu rozednívat a bílá temnota se mění v rozředěné mléko. Další skoba povolila... Kdybych neměl přilbu, patrně bych již zemřel. Hlavou jsem se udeřil o skálu. Měl jsem štěstí, zbyla mi ještě jedna a také jsem se ocítl u jakési malé římsy, která by mi možná mohla zachránit život. Stále foukalo a já si připadal jako ten sněhulák! Má sněhulák koule? Zeptal jsem se v duchu! Má, tři, tak je na tom vlastně lépe, než my lidé... Vlastně chlapi, ale nyní bych bral i to, kdybych byl stonožkou!

V hlavě mi začali pracovat permoníci. Nohy a ruce jsem necítil. Nechápal jsem, jak se může krásný letní den proměnit v tuhle mrazivou ledničku. Čas zde přestal existovat a já jsem si připadal jako mrtvý! Byl to konec? Stále jsem si opakoval, zda-li bude nějaké zítra, nebo nebude? Viděl jsem před očima svou krásnou ženu a dvě zdravé děti! Stojí mi to vůbec za to? Nejsem Pepa, nebo Karel, nebo kdokoliv jiný! Nechodím si sem vytřepat pytel... Chodím sem skrze lásku k horám! Proč se to tedy nestalo někomu jinému? Proč právě mně?

„Kamile!“ slyšel jsem, ale směr se nedal určit. Hlas se ztratil v ozvěně. „Kurva, kde jsi!“

„Kde jsem?“ zasípal jsem s úsměvem. Vousy jsem měl jako ten Santa Claus. Co dělat?

Napadlo mě, že mám v jedné z kapes své červené bundy světlici. Takovou tu

signální světlici, která hoří dlouze... Ne, je to dýmavnice? Co je to? Nedokázal jsem se soustředit! Ruce... Kde mám ruce? Možná tu zmrznu! Je tu zima... Hele sluníčko? Ty vole, ty jsi ale žluté! Sluníčko, sluníčko, kam půjdeš? Do nebe, nebo do pekla? Kam půjdeš ty, vole? Zeptal jsem se v duchu! Zřejmě do prdele! Počasí se začalo umoudřovat, ale vzduch byl stále studený a byl cítit sněhem. Nebe se pročistilo, ale já byl jako opravdový sněhulák a nikdo by v té hromadě sněhu nemohl vidět mé tělo. Byl jsem jako housenka v kokonu a žádnou sílu ze sebe ten protivně studený sníh shodit do propasti, kam jsem takřka před chvílí spadl také. Takže? Zeptal jsem se Boha, ale ten neodpovídal.

„Kamile, kde jsi!“ zvolal někdo. Že by to byl Pepa? Ale kde jsou? Není je vidět. Dá se v těchto horách ztratit? Je již docela hezky. Čas utíká a brzy bude večer. Možná vzlétne vrtulník a pokusí se mě najít. Možná! Možná poletí Kačer Donald také do Vesmíru a potká se tam s Gagarinem! Nebo začne téct voda do kopce! Kurva život, co teď? Ruce! Kde mám ruce... Chci vidět ještě ženu a děti, tu mou milou krávu s dvěma telátkama! Slibuju, že už budu hodný a na hory se ani nepodívám!

Nastalo opět ticho vyplněné větrem. Kdesi spadlo několik kamení. Pak na mě spadl i zbytek lana s poslední karabinou. Byla prasklá, možná že do ní ušlo. Ale stát by se to nemělo. Neměla by se rozbít, závisí na ní lidské životy. Co se stalo se skobou, nebo s pružinou, která se vkládá do spár ve stěně a drží takřka stejně dobře, jako skoba zatlučená do skály horolezeckým cepínem? Pánbůh ví... A také jsem si nemohl vzpomenout, jak se tomu nesmyslu vlastně říká... Kdyby tu alespoň nebyla taková zima, vždyť svítí slunce. Ležel jsem na úzké římse a její okraj byl tak blízko! Stačilo se jen trochu pootočít. Ještě chvíli a bude mi všechno jedno...

Hele ruka! Mám ruku! Co s ní? Chce se mi spát! Alespoň budu mít klid a zítřek mi bude ukradený! Nezáleží mi na něm a žena s dětmi jsou daleko! Jsou za tou bílou mlhou! Kdo ví, kde vlastně jsou? Ruka se pohnula! Byla to má ruka? Co když patří někomu jinému? Zděsil jsem se! Co když to není moje ruka! Kdo jsi? Ke komu patříš? Jak víš, kam šáhnout? Dýmavnice? Červená? Nemám rád červenou! Raději mám žlutou, jako slunce... Hele, ono to dělá... Obláčky... A jsou krásně červené, snad je někdo uvidí. Poslední, co si pamatuju bylo: „Kamile, ty kokote, cos tam dělal? Vždyť víš, že jsem se měli vrátit!“

„Já vím!“ řekl jsem spíše v duchu, naprosto dezorientovaný časovým úsekem, který jsem strávil ve skalách. Víc jsem neřekl, myslel jsem, že jsem mrtvý! Že jsem svobodný, jako pták a nějaké zítra mě vůbec nemůže vzrušit! Zítra, jak směšně to zní... Bude nějaké zítra? A čas plynul mimo mne. Byl jsem v černé temnotě, procházel se na konci všeho a hleděl na tajemství Vesmíru, abych vše zapomněl. Světlo na konci tunelu se otevřelo a já viděl svou uslzenou ženu a naše dvě děti!

„Vítej doma!“ řekla mi. „Jsi v Praze, skoro jsi tam umřel...“

„Já vím...“ řekl jsem. „Jsem rád, že...“

„Nemluv!“ řekla mi a pohladila mě po tváři. „Zítra ti bude lépe! Uvidíš a brzo odtud vypadneš!“

„A ostatní?“

„Jsou v pořádku, jen Pepa si zlomil nohu, když tě hledal ve skalách a také on viděl tu dýmovnici, či co to bylo! Odvezli tě vrtulníkem! Mohl jsi se zabít, ty kreténe, víš to?“ řekla mi se slzami v očích. „Miluju tě!“

„Já tebe taky, horám jsem dal vale!“ řekl jsem a čas pro mne zase na chvíli přestal znovu existovat, jen jako by z dále jsem slyšel hlas své ženy: „To říkáš dneska, ale kdo ví, co uděláš zítra? Hory jsou pro tebe něčím, jako ženské prdelky a ty jsi jen jeden veliký ocas, který si nedá říct...“

Zítra! Říkal jsem si v duchu a seděl jsem vedle Pánaboha. Vypadal jako děda, kouřil dýmku a vozil se na obláčku. Nic neříkal, jen se smál a já jsem se smál také. No a co? Když nejde o život, jde přeci o hovno. Mám rád svou ženu, své děti i hory! A jednou... Jednou si budu muset vybrat! Proč ne hned zítra? A stařík na obláčku se znovu pousmál a poplácal mě po rameni. Pak zmizel a potom, že bůh není, nebo se mi to jen všechno zdálo? Možná jsem mrtvý a mé tělo ještě teď leží pod srázem kdesi mezi sutí a zbytky sněhu. Vítr se nad ním prohání a slunce zamyšleně pokukuje po tom, co zbylo z dalšího blázna, který se vydal na hory za dobrodružstvím... Kdo ví? A zítra? Copak na tom záleží? Na světě jsou přece důležitější věci, třeba láska, přátelství a tak podobně. Ale toho idiota, který dělal pro nás jištění, toho bych nejraději zabil!

„Myslíte, doktore, že se z toho dostane?“ zeptala se jej má žena. Viděl jsem ji, jako teď vidím vás.

„Vidíte, jak mu stojí?“ rozesmál se a má drahá polovička přikývla. „S tím si ještě užijete, to mi můžete věřit!“

„A vy?“ zamyslela se. „Vy jste také lezl na hory?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou lékař. „Já miluju jachting, ale ten námořní a moje stará o tom nechce nic slyšet! Kdyby věděla, že jedu za dva měsíce do Španělska, patrně by mě zabila...“

„To se jí nedivím!“ zavrčela. „Myslíte, že bude již zítra k užítku?“

„Kdo? Váš muž, nebo jeho chloubka? Nechcete ještě chvíli počkat? Nebo mu ty hory hodláte vyšukat z hlavy?“ rozesmál se doktor. „Doufám, že moje stará nebude mít stejný nápad!“

Pousmál jsem se. Znovu jsem se probudil z bílé nicoty. Vítr si se mnou pohrával. Bylo zamračeno a padal drobný sníh. Slunce zatím nevyšlo a já stále visel na poslední skobě, která mi zbyla. Jen tu římsu jsem marně hledal očima. Ruce i nohy jsem měl zmrzlé a bez citu. Kdybych mohl, odřízl bych se od lana, ale nešlo to. Všude okolo mně byla jen bílá kaše, nejasné obrysy hor a vlezlý sníh se studeným větrem, který ani nerozuměl česky. A čas se vlekl s neúprosnou pomalostí a já jsem čekal, kdy povolí i ta poslední. Náhle jsem někoho spatřil. Někdo na mě mával, usmíval se a kouřil jako elektrárenský komín. Kdo to byl? Bylo mi to jedno. Rozuměl mi a něco mi říkal. Všechno prý bude zase dobré, zítra si už prý na nic ani nevzpomenou!

Nedokázal jsem jej k nikomu přirovnat, byl však docela milý a usmíval se. A mi se zdálo, že jej odněkud znám. Nakonec mi to bylo jedno. Vítr dál hučel mezi skalami a sníh stále padal z bílého nebe. Jen to lano se divoce komíhalo sem a tam, dokud se také nezřítilo kamsi do hlubin. Pak ještě několikrát zahřmělo a život běžel dál...

 POTÍŽE S HOLUBEM

Pan Vilejš a pan Skradibrk seděli za malým kulatým stolkem v zahrádce jisté kavárny, která se nacházela v jejich malém rodném městě, jehož umístění není předmětem tohoto příběhu. Bylo dopoledne a vypadalo to na další chladný den, přestože bylo nebe bez mráčku a slunce svítilo o sto šest! Oba pánové popíjeli ze svých hrnečků horké kakao a dívali se na rušný pouliční shon. Odněkud přišel číšník v bílém saku a roztáhl nad jejich hlavami slunečník, který přinesl v podpaží.

„Nač to?“ zeptal se jej pan Vilejš. „Trochu sluníčka přece nezaškodí a stejně je zima jako v psinci!“

„Nařízení šéfa!“ pokrčil muž rameny. „Alespoň vám nebudou srát holubi na stůl a do případného jídla a pití!“

„To máte pravdu,“ souhlasil pan Skradibrk a významně pokýval hlavou. „Holubi jsou metlou lidstva!“

„Ale, kde že!“ bránil je pan Vilejš. „Pečená holoubátka jsou přeci vyhlášenou specialitou...“

„Budete si ještě něco přát?“ zeptal se jich vrchní a zůstal na okamžik stát vedle stolku s oběma sedícími muži. „Ještě jednou totéž, jako obvykle?“

„Ano, prosím!“ souhlasil pan Vilejš. „Jako obvykle...“

„Hned budu zpět,“ pousmál se obsluhující muž a rukou si přejel po rameni. Nějaký nepořádný a darebný holub mu poslal na rameno obsah svých střev. „Krucí...“

„Pardon?“ otočil se k němu pan Skradibrk. „Holub? Posral vám sako? To je ale svině! V tom s vámi musím souhlasit, holubi jsou, jen a pouze, k vzteku!“

Muž s podělaným sakem zmizel uvnitř kavárny a oba postarší pánové se znovu ponořili do tichého srkání stydnoucího kakaa. Odněkud přiletěl vypasený holub a usadil se na okraji stolku, stojícího napravo od obou mužů. Židličky z umělé hmoty byly opřené o kulatý stůl a místo pro deštník bylo v jeho středu prázdné. Holub je chvíli okukoval a pochodoval po ubrusu sem a tam. Tiše vrkal, než se odvážil přisednout k oběma mužům. Bez vyzvání si zabral jednu z prázdných židliček a tiše si oba muže přeměřoval.

„Co na tom kakau vidíte?“ zeptal se jich. V tu chvíli oběma mužům spadla dolní čelist a nebýt faktu, že jim držela na svalech, šlachách a kůži, hledali by je kdesi na zemi, pokryté kočičími hlavami. „Co tak čumíte? Ještě jste neviděli holuba?“

„Holuba ano,“ vzpamatoval se pan Vilejš. „Ale ne holuba, který by mluvil...“

„To je toho!“ poposedl si holub a otočil hlavou k panu Skradibrkovi. „Co proti nám máte?“

„Já?“ zamyslel se. „Dohromady nic, ale děláte po městě děsný brajgl...“

„Hm, jako bych nevěděl, že když vás není vidět, také serete v parku pod keře a stromy... Jediný rozdíl mezi námi je ten, že si nemusíme utírat zadek...“ řekl mu holub uraženě. „Co to pijete?“

„Horké kakao!“ řekl mu pan Vilejš. „Ještě jsi nepil kakao?“

„Spíš je to horká čokoláda!“ opravil jej pan Skradibrk. „Ale ono to vyjde na stejno...“

„Ani ne...“ pokýval holub hlavou. „Vlastně jednou v Mexiku...“

Kolem kavárny prošel jeden manželský pár a oba se dívali podezřele na naše muže sedící u stolku a povídající si s tlustým holubem. Na chvíli se smáli a něco si říkali do ucha, aby pak zmizeli kdesi dál v úzké ulici. Za chvíli po stejné ulici přejela malá dodávka, zřejmě vezla nějaké zboží pro jeden z nedalekých obchodů. Normální doprava sem nesměla a mnohé ulice této čtvrti byly určeny jen pro chodce a poletující holuby. Ale kdo by tušil, že dovedou také mluvit?

„Nedivím se, vy holubi máte zřejmě jiné chutě!“ souhlasil pan Vilejš a dál srkal své kakao. „V Mexiku?“

„Proč by ne?“ řekl jim holub. „Z čeho to u vás děláte?“

„Z kakaa a horké vody, popřípadě mléka a cukru!“ odpověděl mu pan Vilejš a pohlédl na svého kolegu. „Už jste to někdy viděl, aby holubi mluvili?“

„Ještě ne, kdoví, co nám do toho namíchali...“ zamračil se pan Skradibrk. „Třeba se nám to všechno jenom zdá! Ale že by to bylo ze sluníčka?“

„No, to asi ne!“ souhlasil pan Vilejš a naklonil se, aby viděl na oblohu se zubatým slunečním kotoučem. „Úpal to nebude...“

„Já nejsem obyčejný holub!“ řekl jim holub.

„A co jako jsi?“ zamračil se pan Skradibrk ještě více. „Jsi naše osobní halucinace?“

„O čokoládě jsem už slyšel, ale ještě jsem neměl tu čest ochutnat vaši variantu! Opravdu nejsem holub, ani nejsem z vašeho světa!“ řekl jim holub a na okamžik se zamyslel. „Jestli chcete, můžu být i něčím jiným...“

„Třeba?“ zeptal se jej pan Vilejš a nervózně si poposedl. Přemýšlel, zda-li není zralý na pobyt v ústavu pro duševně choré. Pan Skradibrk byl patrně téhož názoru, soudě podle jeho výrazu ve tváři. Slunce na okamžik zakryl mrak a namísto holuba seděla za stolem malá copatá holčička, které chyběly dva přední zuby v horní řadě.

„To už je lepší!“ řekl jí pan Vilejš a už vůbec neuvažoval o tom, jak je to vůbec možné, aby se z holuba stala malá dívka, ne-li ještě dítě, kterému vypadávají mléčné zuby.

„Neudělal jsi ze sebe moc mladou dívku?“ zeptal se jej pan Skradibrk.

„No, když se na vás oba tak dívám, kdybych se proměnila v děvku plnou krve a mléka, asi bych vám svou přítomností přivodila přinejmenším srdeční slabost, raději zůstanu malým děvčátkem!“ řeklo dítě a zamyslelo se. „Mohla bych dostat také tu horkou čokoládu?“

„To je vaše neteř?“ zazubil se vrchní na dívku, když znovu přišel se svým tácem a novými hrníčky, ze kterých se kouřilo a vůně horké čokolády se rozplývala všude kolem.

„Asi ano!“ řekl pan Vilejš. „Vlastně ano!“

„Nemám jí přinést také horkou čokoládu a něco na zub? Co takhle nějaký

zákusek, děvenko?“ zeptal se dívenky a divoce se na ni zašklebil. Oba muži sedící vedle holuba proměněného v malou dívku se zatvářili poněkud nechápavě, ne-li zděšeně. Copak je z toho vrchního pedofil? Ptali se v duchu.

„Čokoláda bude stačit!“ řekla holčička a hezky se na vrchního zazubila.

„Prosím...“

„Není on nějak divný?“ zeptal se pan Skradibrk svého přítele. „Takhle vyvádět jsem jej ještě nezažil!“

„Má sklon ke vroucím citům k mladým slečnám...“ řekla jim holčička. „Až moc veliký!“

„Jak to víš?“ zamyslel se pan Vilejš.

„Četla jsem mu to v jeho myslí!“ pousmála se holčina a upravila si svou krátkou sukénku na neduživých nožkách. „Ale nemůže za to...“

„Já bych ho vyléčil...“ zamračil se pan Skradibrk.

„Myslím, že ne!“ zavrtělo děvče hlavou. „Ale u nás by to šlo!“

„Kde u vás?“ vyzvídal pan Vilejš a dal se do pití nové várky horké čokolády.

„Nechceš můj hrníček?“

„Ne, děkuji!“ špitlo dítě. „Počkám na toho pána v bílém...“

„Odkud jsi?“ zeptal se jí pan Vilejš.

„Nejsem odsud!“ řekla jim mladá dívka. „Nejsem ze Země!“

„To jako odtamtud?“ zděsil se pan Skradibrk a ukázal na nebe nad hlavou. „Z jiného světa?“

„Ne, nejsem z druhé strany, jak tomu říkáte!“ řekla mu dívka a zamyslela se.

„Tady to je!“ přiřítíl se vrchní s červenýma ušima a položil před dívku její hrnek s horkou čokoládou a talířek s rakvičkou. „Dobrou chuť!“

„Díky!“ pousmála se dívka a muž v bílém saku s hořícími slechy zmizel uvnitř cukrárny.

„Měl by se léčit!“ řekli tři svorně a začali se smát.

„Můžeš být čímkoliv chceš?“ zamyslel se pan Vilejš.

„Jen živými tvory, neumím se proměnit v neživou věc...“ pokrčila dívka útlými rameny. „Ale tahle podoba se mi líbí, proto zůstanu tím, čím jsem... Když nastane ten správný čas, stanu se znovu holubem a odletím pryč!“

„Zajímavé...“ řekl pan Skradibrk. „Tohle nám nikdo neuvěří!“

„To určitě ne!“ souhlasila dívka. „Stejně to všechno zapomenete, když odejdu...“

„Chutná ti ta čokoláda?“ zeptal se jí pan Skradibrk.

„Je to dobré, ale víc mi chutná ta Mexická, ve které je také to koření... Paprika? Nebo jak se to jmenuje! Tohle je jen slabá napodobenina...“ zamračila se.

„Proč jsi tady?“ zeptal se jí pan Vilejš.

„Jen tak, prostě tady jsem a hotovo!“ řeklo mu děvčátko. „Proč jste tady vy dva? Nemyslím, tady u kavárny, ale všeobecně...“

„To je fakt...“ souhlasil pan Vilejš. „Prostě tady jsme a basta!“

„Nejste tady jen tak pro nic za nic!“ řekla jim malá dívka. „Všechno má svůj řád a svůj účel!“

„To jako co?“ zeptal se jí pan Skradibrk. „Jak tomu máme rozumět? Jsi anděl? Poslal tě sem Bůh, nebo co?“

„Ne, to by bylo moc zjednodušené!“ usmála se dívka a ukázala oběma mužům své mléčné zoubky. „Tak to není! Nejsem anděl a nepřišla jsem z Nebe!“

„Aha!“ kývl hlavou pan Vilejš, ale podle jeho výrazu tváře ničemu nerozuměl. „Takže co?“

„Jsem z jiné dimenze!“ řekla dívka. „Nebudu vás tím zatěžovat, ale prostor ve kterém všichni žijeme, je tak veliký, že pokud by jej vyplnil pouze jeden Vesmír, byla by to škoda...“

„Nevyužité místo?“ přerušil ji pan Skradibrk. „Takže existuje vedle sebe více Vesmírů?“

„No, dalo by se to tak říci...“ zamyslelo se děvčátko a na okamžik se zamračilo.

„Co se stalo?“ zeptal se jí pan Vilejš.

„Nevím, jak bych vám to vysvětlila!“ řekla dívenka a položila své malé zaťaté pěstičky na bílý ubrus, který vlastně už ani nebyl bílý, ale měl nevýraznou našedlou barvu. „Možná byste mě vůbec nepochopili... Existuje spousta Vesmírů, které jsou do sebe naskládány jako kostky!“

„Matrjoška!“ vmísil se do její řeči pan Vilejš. Snad na ní chtěl udělat dojem a vytáhnout se nad svým přítelem. „Jako ta ruská hračka, Bábuška, která má v sobě stále menší a menší napodobeniny!“

„No, něco takového bychom snad mohli použít...“ popotáhla dívka nosem. „Možná... Každopádně jsou jednotlivé Vesmíry tak veliké a rozlehlé, že nelze s určitostí říci, kde jsou jejich hranice, protože se stále rozšiřují...“

„A co když dojde místo?“ zeptal se jí pan Skradibrk. „Co se stane pak?“

„To nevím,“ řekla mu dívka po pravdě a plácla se do hřbetu pravé ruky, kam jí před chvílí kousl komár, nebo moucha. Útočník se nedal identifikovat, protože z něj zbyl jen krvavý flek na její malé ruce. „Dobře mu tak!“

„Obtížný hmyz...“ zachmuřil se pan Vilejš. „Cos měla na mysli, když jsi říkala o tom, že ani naše životy zde nejsou zbytečné a že tu nežijeme jen tak?“

„Asi vám nemá cenu vykládat nic o kvantové fyzice, teorii relativity, paradoxu proměn času, zákonu příčiny a následku a podobných věcech...“ povzdechla si dívenka. „Vás vážně neděsí, že jsem jednou holubem a pak zase malou dívkou?“

„Ani ne!“ řekli ji oba naráz.

„Budu už muset jít!“ řeklo jim děvčátko a pohlédlo na oblohu. „Čekají na mě...“

„Tak to bys je neměla nechat čekat!“ souhlasil pan Vilejš. „Budou se zlobit...“

„Zlobit?“ usmála se dívka. „Ne, ne, já jsem jejich šéf... Prostě jsem se zase zakecala!“

„Takže jsi něco jako Bůh?“ vyděsil se pan Vilejš.

„Ale kde že!“ usmála se dívka. „Nejsem, abych řekla pravdu, jistá síla, která řídí

celý váš Vesmír existuje, ale rozhodně bych netvrdila, že je jí právě Bůh, o kterém jste mi před chvílí řekli...”

„Takže existuje, nebo neexistuje?“ zeptal se jí znovu pan Vilejš. „Nakonec, je to jedno...”

„Jo, jo,“ souhlasila dívka. „No nic, budu muset jít... Dopiju to a půjdu!”

„Tak brzo?“ zeptal se jí pan Skradibrk. „Nedáš si ještě? Máme tolik otázek...”

„Ne, mi to vážně bez toho chilli nějak nechutná!“ usmála se dívka smutně. „Tak se tu mějte a dávejte na sebe pozor!”

A děvčátko se na oba muže hezky usmálo až je to pohladilo na srdíčku a proměnilo se znovu v onoho holuba. Oba muži se usmáli na něj a holub odletěl bůhví kam. Za chvíli se k nim přidal i vrchní a pohlédl na oba muže.

„Už odešla?“ zeptal se jich.

„Odešla,“ souhlasil pan Vilejš. „Dáme si to ještě jednou...”

„Zajisté!“ řekl jim a tiše odešel. „Škoda!”

„Je divnej!“ souhlasil pan Skradibrk. „Ale toho holuba nechápu, vlastně tu dívku...”

„Kdoví, odkud vlastně byla!“ řekl pan Vilejš smutně. „Ale nakonec je to vlastně jedno!”

„Třeba to byl anděl!“ řekl pan Skradibrk. „Třeba nám přišel říci, že brzy umřeme!”

„Nejspíš!“ zabručel pan Vilejš. „Stejně mě to tu už tak nějak nebaví! Ale zajímalo by mě, jak to tam na té druhé straně vypadá!”

„Jo,“ přikývl pan Skradibrk. „Jestli tam také mají tak dobrou čokoládu?”

„Už zase!“ uslyšeli oba muži našťvaný hlas pana vrchního, nejspíše jej znovu pokálel nějaký ten holub a oba muži se znovu od srdce zasmáli...

BEZVÝZNAMNÁ SMRT

Bylo to takhle k večeru a on stál s pistolí v ruce na okraji srázu a díval se do hloubky stavební jámy, ze které trčely k nebi různě vysoké nosníky, postavené kolmo k zemi ve svých betonových botách. Pořád se ještě nehýbal, ačkoliv už dávno dozněla ozvěna výstřelu. Za vysokým plotem se ozýval ruch ulice. Auto na autě mýjely ohraničený prostor, ve kterém měl vyrůst nový, několik desítek pater vysoký, mrakodrap. Ale jemu to bylo jedno. Odněkud se ozývala siréna policejních vozů, které doprovázela sanitka. Věděl to! Věděl, že ten výstřel byla děsná blbost, ale člověk to někdy nerozchodí a běžící čas je vždy proti němu..

Co je minuta oproti věčnosti? Šedesát vteřin! Kolikrát zatepe lidské srdce za tuto dobu? Kolikrát motýl, či snad moucha, zamává svými křídly? Bylo chladno a zamračené nebe věštilo další přeháňku. Celý podělaný den přšelo. Jen čas od času na chvíli ten protivný déšť ustal. Otřepal se pod studeným větrem a zastrčil pistoli do pouzdra. Balancoval na okraji hluboké propasti a díval se na odkrytou skálu tonoucí v černé prázdnotě stavební jámy. Kdesi nad jeho hlavou zakvílela konstrukce jeřábu. Byla Neděle a na stavbě se nic nedělo. Kdoví, možná plnili plán a tak byla pauza jaksi nutná, aby si lidé oddechli.

Kdesi dole se nejasné rýsovala silueta těla. Těžko se dalo určit, zda-li jde o ženu, nebo muže. Leželo tam v šeru a kolem něj se rozlévala ještě temnější kaluž krve. Byla horká a lepkavá a kouřilo se z ní, jakoby nebyla součástí toho těla, ale samostatně žijící bytostí! Vše se odehrálo až příliš rychle. Když ráno vstával, myslel si, že tento den bude alespoň za něco stát, ale hned po snídani se vše podělalo. Dostal mobilem vzkaz, že konečně našli původce těch vyděračských telefonátů. Bombové útoky! Jakoby nestačilo, že všem vyhrožují teroristé, ještě musí do toho přijít našinci aby si také ohřáli svou polívčičku. Pro co? Pro vidinu rychlého zbohatnutí?

Vyšetřování této kauzy bylo dlouhé. Svědkové se báli vypovídat a všechny nastražené bomby byly opravdové, nešlo o žádné atrapy. O to byl případ děsivější! Copak nestačilo žádat výpalné? Proč hned vyhrožovat pumovým atentátem? Dnes se naskytl ona velmi vzácná příležitost. Možná měl dotyčný také svůj den blbec a udělal velikou botu. Kdoví, snad šlo o obyčejnou souhru náhod, která jej zavedla až na dno stavební jámy. Co bude dál? Může stát za celým případem jen jedna osoba? Muž na okraji jámy si hlasitě oddechl. Ještě chvíli postával na hraně pomyslné propasti a přemýšlel, kolik práce budou mít jeho kolegové, včetně Koronera, než to tělo vytáhnou ven.

Šedesát vteřin. Pro někoho chvilka a pro jiného celý život! Myslel na to moře papírování, které bude muset přeplavat, aby vysvětlil, proč pachatele nezatkl a z jakého důvodu leží na dně staveniště. Poodstoupil od okraje a podíval se na díru v plotě, kterou sem vběhl za unikajícím pachatelem. Někdo tam na něj mával a křičel, že mu přivezl jeho vůz, aby nemusel jít zpátky tu celou štreku pěšky. Dotyčný měl policejní uniformu. Znovu se zamyslel. Co když jde jen o malou rybu a ty ostatní teď

někam zalezou? Co když se stal strašný omyl? Ale vždyť obraz bezpečnostních kamer nelže a odposlechy také ne! A svědkové? Mohli si vymyslet fiktivního pachatele, aby zakryli existenci toho pravého? Co když jsou všichni vedle, jako ta jedle? A honí se jen za fantomem?

Odněkud se ozvalo temné zahřmění. Bouřka? Muž se ještě jednou otřásl. Začalo znovu pršet! Nechal tělo tělem na dně jámy a protáhl se dírou v plotě do rušné ulice. Byla plná, přestože pršelo. Díval se na přeplněné autobusy, žluté taxíky a soukromé automobily, které se proháněly po ulici. Lidé pobíhali jako stádo sem a tam. Nic se nezměnilo. Jeden člověk zemřel a všem to bylo fuk! Znovu zahřmělo! Vedle chodníku, kus od díry v plotě, stál jeho automobil. Muž nastoupil do svého vozu a zabouchl dveře. Vytáhl z přihrádky cigarety a zapalovač. Jednu si vyklepal z balíčku a zapálil si. Pořád myslel na to tělo. Co když jde opravdu o omyl? Zamračil se.

Honička! Bylo to jako vystřižené z nějakého Hollywoodského filmu. On se snažil chytit pachatele, který mu stále unikal. Honili se prázdnými uličkami, plnými odpadků, i přeplněnými ulicemi s rušným provozem. Nechtěl střílet, protože by mohl někoho zranit. Věděl, že když stiskne spoušť, už nic nejde vrátit zpátky. Kulka si vždy najde nějaký cíl! Ten, ke kterému byla vyslána, nebo ten, jež je nevinný a nemá s ní nic společného. Kulce je to jedno, má jediný účel, zastavit toho, na níž je vyryto jeho jméno! Pak už záleží jen na štěstí a na osudu, zda-li ten, který ji chytí, přežije, či nikoliv. A smrt? Brousí si trpělivě svou kosu, protože ví, kdo bude na řadě...

Chvilí seděl za volantem a sledoval ruch ulice. Otevřeným okénkem vyklepával popel z cigarety a snažil se již na nic nemyslet. V zapnuté vysílače se ozývaly hlasy jeho kolegů. Život plynul dál. Lidé se stále nechávali olupovat o svůj draze nabytý majetek. Oběti hádek končily v nemocnici a v horším případě i na hřbitově. Lidé umírali pro pár babek, aby ukojili chtíče zlodějů. Svět zešílel a kolébal se na pomyslné hraně bytí a nebytí! Jen tak náhodou se podíval na ciferník svých náramkových hodin. Byly to Rolexky! Značkové hodinky, které dostal od svého tchána k čtyřicátým narozeninám. Sledoval vteřinovou ručičku, jak putuje od dvanáctky přes celou kruhovou stupnici, aby dokončila svou cestu a oznámila, že čas se posunul o další minutu.

Když před chvílí vystřelil, scvrkl se celý svět do jediného okamžiku. Čas se takřka zastavil. Kulka vylétla z hlavně a našla si svůj cíl, tělo, jež leží za plotem kdesi hluboko pod úrovní ulice. Vedle jeho vozu zastavilo několik policejních aut se sanitkou. Policisté vyskákali z vozu a zamířili k němu. Ani nevystoupil z vozu, jen ukázal skrze otevřené okno na díru v plotě. Znali jej. Za celou svou dlouhou kariéru u Policie ještě nikdy nevystřelil! Snad proto, že nemusel, snad proto, že věděl, jak pomíjivý je lidský život! A vystřelenou kulku již nelze vrátit zpět!

Oznámil centrále, že se vrací do své kanceláře na Hlavní policejní stanici. Měl toho dost! Změnilo se něco? Je svět lepší? Nechal se snad někdo unést svým svědomím a kaje se ze svých hříchů? Je na světě více Boží milosti? Nebo snad sám Dábel znovu zvítězil ve své další malé bitvě vedoucí ke konečnému vítězství? Na

chvíli se mu zdálo, jakoby uslyšel zašumění andělských křídel. Ještě jednou se podíval na vteřinovou ručičku, jak se řítí po ciferníku jeho hodinek a odměřuje uplynulý čas. Vyhodil oknem ven nedokouřenou cigaretu a smutně se pousmál. Pak otočil klíčkem, aby se čas takřka zastavil...

Znovu zahřmělo. Déšť zesílil a ozvěna výbuchu se smísila s hromobitím. Lidé ječeli, padali na zem, nebo jen tiše stáli a nevěřicně se dívali na automobil, který se vznesl na okamžik k nebi, aby za několik vteřin dopadl na chodník vedle plotu, za kterým bylo ono staveniště. Vrak vozu se proměnil v kremační pec. Na ulici se srazilo několik aut a jeden z blízko stojících policistů byl zle zraněn na ruce. Všichni měli štěstí, že byl automobil vymrštěn kolmo vzhůru a dopadl jen necelý metr od místa kde původně stál. Lidé stojící opodál zírali na poničený plot a trosky vozu s mužem, který ještě před chvílí žil. Šedesát vteřin, pro někoho je to jen střípek času a pro někoho celý život!

A svět se točil dál. Lidé se nezměnili. Čas stále poslušně odměřuje dobu našich životů a vůbec jej nevzrušuje, že se ze Světa vytratila další lidská duše. Život za život? Byl to trest, nebo jen nešťastná souhra náhod? Co když ten muž opravdu zastřelil nepravého člověka? Pršelo. Blesk stíhal blesk a ulice se trochu vyprázdnily. Provoz na ulici byl zastaven. Hasiči uhasili hořící trosky vozu, z jehož okna vypadla mužova ruka. Hodinky na jeho zápěstí byly ohořelé a vteřinová ručička na jejich ciferníku stála! Pro něj se čas zastavil a ztratil jakýkoliv smysl...

POCTA PRO JOHNA

/I./

Ten den bylo chladno, ačkoliv hlásili v rádiu, že bude hezky. Na nebi plulo několik našedlých obláčků, ale ty se zvolna ztrácely pod narůstajícím smogem z komínů továren stojících nedaleko Města a z výfuků neustále projíždějících aut, kterých bylo celé Město plné a všechny jeho ulice by notně potřebovaly řádně provětrat. Bylo ráno a vítr od moře si dal volno. Prostě nefoukal. Slunce se zvolna zvedalo zpoza horizontu a jeho paprsky pronikaly mezi skleněnými mrakodrapy do rušných ulic, kde se spolu s troubícími auty pohybovaly mraky lidí. Byli jako mravenci a neustále sem a tam pobíhali a jeden by myslel, že nemají nic na práci, jenomže mravenci mají aspoň nějaký plán, lidé dole na chodníku byli však jen jako stádo splašených krav.

John si zapálil svou první ranní cigaretu a zhluboka nasál do plic její namodralý dým. Rozkašlal se. Vždy se zakuckal, když to bylo poprvé. Často si říkal, že by s tím kouřením měl přestat, ale jeho vůle nebyla zas tak silná, jak si v duchu říkal, nebo by si přál. Nakonec, jeho povolání jej nutilo každý den riskovat svůj život, tak proč by si měl dělat starosti nad nějakými hřebíčky do rakve? Otevřel zásuvku na pravé straně stolu a vytáhl z ní velkou placatou láhev. Odšrouboval uzávěr a nalil si plnou sklenici alkoholu. Díval se na velkou a zašpiněnou štamprli na leštěné desce stolu a přemýšlel nad svým životem.

„Jo, posrals to, Johne!“ řekl si poněkud smutně. „Tohle ti vážně jde!“

Obrátil do sebe obsah skleničky a pohlédl na stěnu po své pravé ruce. Visely tam zasklené ústřižky z novin. Na jejich fotografiích si potřásl rukama se starostou Města a všemi těmi hlavouny, kteří můžou za to, v jakém stavu tohle Město vlastně je. Člověk aby se jen bál vyjít na ulici. Všude vládla korupce a podplácelo se takřka na každém rohu. Očima bloudil po jednotlivých výstřižcích a myslel na dobu, kdy patřil k nim. Byl policistou! Dobrým policajtem, který se snažil vyhnat zločinnost z ulic města. Ale kam to až dotáhl?

„Zkurvený život!“ uchechtl se a nalil si další rundu. Soukromé očko. Nakonec přešel k práci, která se ani moc nelišila od té, jež kdysi dělal. Znovu šmíroval všechny ty nekalé živly. Hledal milence a milenky svých zákazníků a fotil je, aby je usvědčil před jejich zhrzenými protějšky. Čas od času se dostal k nějaké té krádeži, nebo vraždě. Ale už nebyl na špici, byl odstavený na druhou kolej. Alespoň že měl nějaké přátele u Policie. Případal si jako vlk v ovčím stádu. Nalil si ještě jednu rundu a vrátil láhev na její místo. Nohou zavřel šuplík a pohlédl směrem ke dveřím. Byly prosklené. Jeho sekretářka měla zrovna volno.

„Dneska bude zase den!“ řekl si a vstal od stolu. Oblékl si sako a do pouzdra pod paží strčil svou osmatřicítku. Věděl, že je nabitá a její bubínkový zásobník byl plný čekajících nábojů. Každý večer, když se vrátí domů, si svou zbraň pečlivě vyčistí,

aby byla ráno připravená k použití. Zamračil se. Kolikrát ji již musel použít? Nesnášel střílení. Neměl rád smrt. Když někdo zamíří a stiskne spoušť, většinou už to nejde vrátit zpátky. John vyšel ven a zabouchl za sebou dveře. Byl na chodbě, když zazvonil telefon. Zvonil dlouho. Celou dobu řinčel svým charakteristickým zvukem, dokud se John nesmíloval a nevrátil se chodbou od výtahů ke své kanceláři, kterou měl pronajatou. Prošel malým předpokojem, sloužícím jako pracovní prostor pro sekretářku, do svého království. Telefon stále vyzváněl a John se posadil na stůl, jakoby si nebyl jistý, zda-li má zvednout sluchátko.

"Jsi tam? Tady Marvin, nedělej, že mě neslyšíš!"

„Jsem tady,“ řekl do sluchátka, jakmile se osmělil. „Co se děje, Marvine?“

„Mám pro tebe práci!“ řekl mu muž na druhé straně drátu. „Jde o velmi delikátní věc a jistí lidé nechtějí, aby se do toho příliš míchala Policie!“

„Ano?“ zeptal se jej John a zapálil si další cigaretu. „Byl jsem už na odchodu!“

„To mě mrzí, žes musel jít zpátky do svého brlohu se čtyřmi stěnami, velkou skříní, starým otomanem a velkým stolem s otočnou židlí...“ řekl mu Marvin posměšně. „Beztak bys skončil někde ve výčepu a ožral by ses jako prase!“

„Takže máš pro mne nějakou práci?“ zeptal se jej John se zájmem. „Jakou? O co jde?“

„Tenhle job nebude žádná legrace!“ řekl mu Marvin. „Nebudu ti nic povídat do telefonu, ale mohl bys přijet na nábřeží u Skladu číslo dvacet tři? Budu tam a také tu něco na tebe čeká! Snídals?“

„Ani ne!“ zabručel John. „Je to kousek od Centra. Půjdu pěšky a cestou něco sním...“ zabručel John a zavěsil. Marvin byl jeho dobrým kontaktem u Policie, ale nejen tam. Jeho přítel měl prostě ty nejlepší kontakty ve Městě. John si často říkal, z čeho vlastně Marvin žije, když vlastně nic nedělá, jen si válí zadek za stolem a čas od času někam vyjde, aby předstíral své pracovní vytížení. John znovu vyšel na chodbu a tentokrát již nikdo nezazvonil.

/II./

Marvin na něj čekal na smluveném místě. Stál na nábřeží nedaleko mola a díval se, jak přichází po Nábřežní ulici a míjí jednotlivá skladiště. John se zamračil. Marvin tam nebyl sám. Všude stála blikající policejní auta a sanitky. Že by dopravní nehoda? Policisté se snažili odehnat zvědavé reportéry a náhodné chodce. Když docházel ke skupince uniformovaných mužů, šel mu Marvin naproti, aby jej strážníci pustili za policejní pásy a zátarasy.

„Co se tu stalo?“ zeptal se jej John a dlouhým pohledem přejel očima širokou Řeku, která protínala Město a rozdělovala jej do dvou ohromných celků. I ona byla jednou velkou obchodní tepnou, která přenášela na svých bedrech nejen obyvatele Města, ale také různý materiál v podobě obchodního nákladu či odpadků z firem a domácností. Začalo připékat. Vítr si jen slabě pohrával s jeho vlasy a John si začal v

duchu spílat, že si oblékl sako. Takhle se v něm po čas parného dne uvaří a promění se v nacucanou kuchyňskou houbu.

„Tohle je velice delikátní případ, Johne!“ řekl mu Marvin. „Pojď za mnou!“

John se vydal za svým přítelem. Zastavili se u zábradlí schodiště, které vedlo k molu u řeky. Na něm spatřil ležet jakési tělo. Bylo nahé a jeviloby známky dlouhého pobytu ve vodě. John se zamračil. Pohledem zavadil o Marvina, který čekal, až se John uráčí sejít dolů k řece. John se zachvěl, jakoby na něj někdo hodil celou sklápěčku ledu. Sestoupili až dolů k šplouchající vodní hladině. Vedle kotvil policejní člun a nedaleko těla stáli oba muži od Koronera. John se ještě chvíli díval na bezvládně ležící tělo a pak mu to došlo.

„Kurva, Marvine, vždyť je to starostova dcera!“ řekl mu do ucha. „Jeho jedináček a miláček zároveň! Co se stalo? Jak to, že neohlásil její zmizení? Copak se po ní nesháněli všichni policajti v Městě?“

„Kdyby jenom to!“ souhlasil Marvin. „Jak bych ti to řekl, Johne... Tu holku někdo nejdříve pomalu uškrtil, pak ji vykuchal od krku až po rozkrok, jen tu její prcku ji tam nechal... No, a když ji zase zašil, tak si taky pořádně zapíchal a nechal v té její škebli své semeno! Už jsme odebrali vzorky, ale zkouška na DNA chvíli potrvá!“

„Tak to je nářez! A kde jsou všechny orgány?“ zeptal se jej John přidušeným hlasem. „Ten hajzl, co ji to udělal s ní ještě potom šoustal? Takže jde o nějakého nekrofila, který má ke všemu ještě sadistické choutky a vzrušuje jej umírající žena? Co je to za úchyla?“

„Naši ještě nikoho nenašli!“ řekl mu Marvin a dřep si vedle dívčího těla. Byla krásná. Kdysi, když ještě žila by dokázala obloudit každého muže. Nyní byla její ženskost jen výsměchem lidského bytí a utrpení. Celé její tělo bylo jaksi nacucané a mělo až nepřírozeně bílou barvu. Její pokožka byla rozmočená působením vody, ve které tělo dlouho letělo.

„Vidíš to?“ zeptal se John svého přítele. „Musel to být někdo s lékařským vzděláním! Vidíš, jak ji zašil? Možná jde o někoho, kdo dříve dělal na Patologii, nebo kdoví kde!“

„Taky nás to napadlo!“ souhlasil Marvin. „Je to děs! Viděl jsem ji před týdnem. Byla plná života! Samozřejmě, že nedělala svému otci tu správnou reklamu. Chodila chlastat do vyhlášených barů a nenechala jediného pind'oura na pochybách, že ví, co chce!“

„Takhle končí všechny zhýralé ženy a dívky!“ odfrkl si jeden ze zřízenců a čekal, až mu policisté dovolí zabalit tělo do plastického pytle, aby jej mohli vynést nahoru na ulici do čekajícího vozu.

„Odneste ji!“ mávl Marvin rukou. „Co na to říkáš?“

„Musím si zapálit!“ řekl mu John. Muži od Koronera odešli i s dívčím tělem kamsi nahoru. John s Marvinem zůstali takřka sami, jen jeden z policistů ještě postával u místa, kde před chvílí leželo tělo. Kolem nich projel nákladní člun a

rozvřil vodní hladinu okolo mola. Policejní člun se divoce zakolébal ve vlnách a oba muži jen čekali, zda-li se neutrhne od uvazovacích lan. Slunce bylo již dost vysoko a John si sundal sako, aby si jej dal na rameno. Poslední z mužů od Policie odešel nahoru na ulici a John s Marvinem zůstali sami na břehu řeky. Nikde nebylo ani živáčka. Nábřeží bylo dole u řeky jako vymetené.

„Co na to říkáš?“ zeptal se jej Marvin. „Tohle se jen tak neututlá! Starosta bude chtít čísi krev a nám se zdá, že pátrání po dotyčné osobě bude nejspíše neúspěšné!“

„Uvidíme, co řeknou testy na DNA!“ řekl mu John. „Možná ten parchant chce, abychom jej našli. Proč jinak by si s ní zapíchal a nepoužil gumu?“

„Z lepšího požitku?“ zeptal se jej Marvin. „Víš o tom, že měla tu svou mindu sešitou sponou od sešívačky a ještě přelepenou náplastí, aby voda nevyplavila jeho sperma?“

„Půjde asi o pořádného hajzla!“ řekl mu John a vydal se ke schodišti na ulici. „Dal bych si panáka, ty ne?“

/III./

Starosta byl na mrtvici, když se dozvěděl o smrti své dcery. Pravdou bylo, že by ji mnohokrát nejraději sám zabil. Alice mu nedělala svým hýřivým životem a přístupem ke všemu, co jí připomínalo jejího otce, žádnou reklamu. Byla nespoutaná a dovedla využít své mladické krásy a ladných křivek teenagerského těla. Kdyby nepatřila do lepší rodiny, mohlo by se o ní vykládat, že byla prostě jen obyčejná kurva.

Starosta se podíval se slzami v očích na svou ženu. Bydleli ve vilové čtvrti nad Městem. Měli překrásný výhled na celý Záliv. Dlouho nemohli mít děti, až nakonec se stal zázrak a jeho ženě se narodila holčička, které od narození poskytovali tu nejlepší péči. Jak se zdálo, nebylo zlaté hnízdo patrně tím nejlepším, co by mohli Alici dát. Neučila se špatně, jen se nudila ve svém přepychu vyplněném životě. Nejde o typickou nemoc zhýralých dětí? Moc a bohatství dokáží zkazit nejen lidský život. Ale proč by měli proto trpět děti?

„Je mrtvá!“ řekl starosta své ženě. „Slyšíš mě, Rachel? Umřela, někdo nám ji zabil a sprostě pohodil někde u řeky, jakoby byla jen obyčejnou hadrovou panenkou!“

„Marvin mi už všechno řekl!“ podívala se na něj tvrdým pohledem, jakoby jej chtěla kárat za to, že se své dceři příliš nevěnoval. Stáli na prosklené terase a dívali se z kopce na Město a Záliv, který jen nesměle vykukoval skrze stojící mrakodrapy a komíny továren na jeho břehu.

„Někdo ji vykuchal jako rybu a pak ji sprostě zneuctil!“ zaškytal starosta bolem. „Tohle mi někdo zaplatí. Alice byla vším, co jsem kdy měli!“

„Tohle jsem našla pod rohožkou přede dveřmi!“ ukázala mu bílou obálku se strojem napsanou adresou. Někdo ji musel dát až ke vchodu, protože nebyla ofrankována. Uvnitř byl kus popsaného papíru. „Koukalo to na nás s Molly zpoza rohožky! V čem to jedeš, Maxi?“

„V ničem nejedu!“ odbyl ji. „Jsem vedoucí představitel Města, krucinál! V čem bych asi tak měl jet? Copak si tu nežijeme jako v pohádce?“

„Četla jsem to!“ řekla mu rezolutně a sedla si na zem. On se jen stále tiše opíral o zábradlí a neřekl ani slovo. Co jí měl říct? Že se jej snažil někdo vydírat? Kdosi přišel na jeho machinace s pozemky města? Peníze přece vládnou světu a svět samotný se nezmění ze dne na den.

„Ano?“ zeptal se po chvíli a podíval se jí do očí. „Co jsem měl dělat?“

„Proč jsi nechal zabít naší dceru?“ pohlédla na něj a z očí ji vytryskly slzy. „Pro peníze? Copak jich nemáme dost? Nic jsi neudělal! Jak dlouho tě už takhle vydírají? Proč za to musela zaplatit naše dcera? Jde o Mafii? Co dělají tví policajti?“

„Nedělej mi to ještě těžší!“ řekl ji chladně. Vstala a začala rukama bušit do jeho zad, když pohlédl na vzdálený oceán. Nechtěl, aby jej viděla jak pláče. Myslel, že udělal vše pro svou rodinu i pro své Město. Jen to se mu nyní odvděčilo po svém.

„Neměl jsem na vybranou!“

„Cože?“ nechápala jej. „O čem to mluvíš?“

„Šel bych sedět a ty se mnou za spoluúčast!“ řekl ji a otočil se zpět, aby se nemusel dívat do její tváře. „Myslíš si, že všechny peníze, které jsme kdy měli jsou čisté?“

„Ale proč?“ zeptala se. „Jenom proto, že jsem na špici? Nejvýše, jak kdo může ve Městě být?“

„Můj život není zas tak čistý a bílý, jak by se mohlo zdát! Vědělas, koho si bereš!“ zamračil se a odešel do domu. Nechal ji tam samotnou stát na terase. Měla sto chutí přelézt mramorové zábradlí a skočit dolů do několikametrové hloubky pod sebou. Možná by udělala lépe, kdyby zemřela. Její život ztratil smysl. Když tu uslyšela výstřel. Něčí tělo spadlo na podlahu obývacího pokoje.

„Maxi?“ vykřikla a vběhla dovnitř. „Cos to udělal? Proč? Co si tu počnu samotná? Slyšíš mě, ty hajzle? Myslíš si, žeš vyhrál?“

Bušila do jeho ležícího těla. Pistole ležela vedle jeho pravé ruky. Z hlavy mu vytékal malinký potůček temně rudé krve. Odkudsi přiběhla služka a z rukou ji vypadl tác s občerstvením. Pohlédla na starostu a na jeho ženu a začala hlasitě křičet. Pak utekla a žena prvního muže Města zůstala samotná se svým mrtvým chotěm v horku nadcházejícího poledne. Dívala se na jeho překvapenou tvář a nevěděla, zda-li má také křičet, či se zastřelit jeho zbraní. Další výstřel se však již neozval...

/IV./

John se dozvěděl o starostově smrti až pozdě večer. Toulal se městem a zpovídal své oblíbené kontakty. Toulal se po ulicích ozářených světly neónů a naslouchal švitoření lidské masy a hlasitému troubení aut. Na nic nepřišel a nic se nedozvěděl. Ten, kdo zabil starostovu dceru zůstal v anonymitě, jakoby se vypařil. Po nekonečném putování ulicemi Města se John vrátil do své kanceláře. Zabouchl za

sebou vchodové dveře a prošel předpokojem. Než vešel do své kanceláře, odskočil si ulevit na toaletu. Když se vracel, všiml si, že jsou dveře na chodbu otevřené. Zůstal překvapením stát. Věděl, že je zavřel, když se vrátil z Města. Tiše stál a naslouchal vzdálenému vrnění výtahů a tekoucí vody v odpadových trubkách.

Někdo tu byl. Možná, že na něj čekal, ale pak si to rozmyslel a využil momentu jeho krátkodobé indispozice. John vytáhl svou zbraň a opatrně vyšel z toalety. Nerozsvěcel. Všiml si, že se v jeho kanceláři svítilo. Místnost vedle, která sloužila jako kuchyňka byla temná. Když se vrátil, byla v celém pronajatém bytě tma, nyní viděl zapnutou lampu na jeho stole. Co se tu, sakra, děje? O co tu jde? Ptal se v duchu. Pomalu otevřel dveře do kanceláře a s napřaženou zbraní vešel dovnitř. Za stole někdo seděl. Lampa mu nesvítila do tváře. Neznámý měl ruce na stole a vedle nich položenou devítku.

„Posaďte se, Johne!“ řekl mu cizí hlas. „Už jsem se vás nemohl dočkat!“

„Opravdu?“ zeptal se jej John a zapálil se. „Vidím, že myslíte na všechno...“

„Ale, nedělejte překvapeného!“ řekl mu cizinec. „Jak se vám líbila ta nahatá holka? Nebyla k sežrání?“

„Znal jste ji?“ zachmuřil se John. „Můžu se posadit?“

„Vy jste tu doma!“ řekl mu tajemný návštěvník a pokynul rukou. „Posaďte se třeba na kanape. Nezahrajeme si na doktora? Já budu doktor a vy můj pacient!“

„Nemám chuť na dětské hry,“ odfrkl si John. „Tak co bude? Co pro mne máte?“

„Vím, kdo zabil tu dívku! Vím, že ji potom ještě pořádně opíchal a užil si!“ zašklebil se muž za stolem a promnul si ruce. „Dělalo mu dobře, když ji rozřezal a vyvrhl, jakoby byla jen kusem dobytka! Děsně to smrdělo a z vnitřností se ještě kouřilo...“

„Takže se to stalo večer, nebo brzy ráno?“ zeptal se jej John. „Byl jste to vy? Ne, určitě ne! Bylo by to moc jednoduché...“

„Řekněme, že jej znám,“ pokynul muž hlavou. „Co kdybychom spolu uzavřeli obchod? Dostanete ho a možná se vrátíte k Policii! Co vy na to?“

„Jaké jsou podmínky?“ zeptal se jej John. Kdesi za okny prosvíštělo policejní auto. Město zářilo do tmy jako tisíce drahokamů. Muži se dívali na záplavu světél a mysleli na to, jaká chamrad' se prohání v jeho temných uličkách. „Zadarmo to určitě nebude...“

„Ne,“ souhlasil neznámý. „Já vám dám toho muže a vy mi zajistíte svobodu! Také mám jistý škraloup a já bych se na stará kolena rád usadil kdesi v klídku a užil si spokojeně svůj podzim života...“

„Jak vám můžu věřit?“ zapochyboval John. „Nemáte pro mne žádné záruky!“

„Prostě to pro mne uděláte, až budete mít toho muže!“ pokrčil neznámý rameny. „Ozvu se vám, už půjdu. Jisté obchody se uzavírají nejlépe mezi čtyřma očima. Jen mi musíte dát slovo, že po mně nepůjdete, až budete zpátky u Policie! Naše dohoda by jaksi ztratila smysl...“

„A co starosta? Nedá si pokoj, dokud nevyčistí město od kriminality...“

„He?“ rozesmál se cizinec a dlouho mu trvalo, než-li se uklidnil. „Máte to u mě, Johne, takhle jsem se ještě nezasmál! Vy to nevíte?“

„Co bych měl vědět?“ nechápal jej John a poposedl si na svém kanapi.

„Starosta jel nejméně v polovině všech svinských obchodů, které ve Městě kvetly. Byl v tom až po uši! Zastřelil se, Johne! Vpálil si kulku do hlavy... Alespoň dostal to, co mu patří!“

„Kdo zabil tu dívku? Nezasloužila si takový konec!“ řekl mu John vážně.

„Byla to přece jen kurva,“ mávl neznámý rukou. „Jen obyčejná kurva z lepší čtvrti!“

„Nikdo si nezaslouží zemřít takovou smrtí,“ řekl mu John a chystal se vstát.

„Jen sed'te,“ řekl mu cizinec a vzal si ze stolu svou zbraň. „Trefím sám. Nemusíte se obtěžovat, Johne!“

„Proč ta návštěva?“ zavolal na něj John. „Haló, slyšíte mě?“

Vstal z kanape a opatrně nahlédl do předpokoje. Byl prázdný jen dveře na chodbu se komíhaly sem a tam, jakoby je někdo zapomněl zavřít. Takže co? Řekl si John v duchu. Takhle se nechat napálit? Ale kdyby toho muže zastřelil, nic by se nedozvěděl. Byl to opravdu vrah? Jak mohl vědět, co se stalo? Nebo šlo o někoho ze starostovy blízkosti? Někoho od Policie? Kam až sahá špinavá korupce, která ovládla tohle Město?

Nahlédl do chodby, ale ta byla také prázdná. Jen jeden z výtahů se snášel tiše dolů, dokud nezůstal stát v přízemí. John za sebou zabouchl dveře a dal je na řetěz. Na stolku, který patřil jeho sekretářce, ležel dopis. Byl v bílé obálce, na které stála jeho adresa napsaná strojem. Nebyl ofrankovaný a uvnitř byl zastrčený kus přeloženého papíru. John jej vzal do ruky a vyndal z obálky kus papíru. Byl popsán jen několika slovy, stálo tam: „Doufám, že pokládáte naši smlouvu za uzavřenou! Té holky je škoda, ale byla to pěkná kurva! Život je zlý, tak nezapomeňte, Johne! Až budete zpátky na svém místě u Policie! Váš, Joker...“

John se vrátil do své kanceláře a posadil se do vypolstrovaného křesla. Před chvílí v něm možná seděl vrah starostovy dcery, ale možná také ne... John hodil obálku na stůl a promnul si obličej. Zazvonil telefon. Nechal jej chvíli vyzvánět, než zvedl sluchátko. Chvíli se v něm nic neozývalo, pak uslyšel hlas jednoho ze svých bývalých spolupracovníků: „Jste tam, Johne?“

„Ano, jsem tady!“ řekl poněkud přiškrceným hlasem.

„Marvin je mrtvý!“ řekl mu suše.

„Cože, jak se to stalo?“ nechápal jej John.

„Byl zabit v docela banální pouliční přestřelce!“ odpověděl mu jeho bývalý kolega. „Našli jsem toho vraha! A mám ještě jednu novinku, starosta je po smrti!“

„Vážně?“ zeptal se jej John. „Co se mu stalo?“

„Zastřelil se!“ uslyšel pobavený hlas policisty. „Věřil byste tomu? Hodně lidem lezl na mozek!“

„A k tomu muži?“ přerušil jej John a znovu si zapálil. „Co o něm víte!“

„Říká si Joker, jako ten šašek z hracích karet pro hru Kanasta, neznáte ji? Hrajete karty, John?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Joker? Zdá se, že život si hraje se mnou svou vlastní hru!“

PRACHY NESMRDÍ

Byl večer... Hnusný večer! Venku zase lilo, po nebi pluly temné a špinavé mraky a studený vítr zanášel tu chladnou břechku, která si říkala déšť, kam se mu zlíbilo. Večer, co by ani psa nevyhnal, jenže... Já musel ven! Ono se sice říká, že v noci dělají jen policajti a kurvy, ale jeden si prostě nevybere. Kurva nejsem, proto zbývá už jen ten policajt...

Kráčel jsem po špinavém chodníku a nevšímal si okolo stojících lidí. Jejich ksichty jsem už beztak znal takřka nazpaměť. Byl jsem v pochybné čtvrti, takže kolem mne byly jen šlapky, pasáci a díleři. Kdybych chtěl a ukázal prstem jen na jednoho z nich, našel bych to, co hledám i nehledám. Jenže... Nechtělo se mi a já měl tu noc docela jinou práci.

K uším se ni nesl vzdálený zvuk policejních sirén. Jako bych zaslechl i sanitku. Zločin se nezastaví ani ve špatném počasí. Jeden by řekl, že zločin ani špatné počasí nezastaví. Je jedno, jestli prší, nebo padá sníh. Může klidně mrznout nebo pražit slunce... Lidé se nezmění a jen naivka by si myslel, že se dá lidstvo na pokání. Hovno.

Zabočil jsem do jedné z mnoha špinavých ulic a pomalu se vzdaloval od hlavní třídy, ve které bylo alespoň trochu bezpečno. Jsem polda, ano, ale to mne před druhými neřády nezachrání. A že jsem policajt... Co na tom? Ani já nejsem svatej! Také беру úplatky, mlátím podezřelé a plivu šlapkám do tváře, pokud mne naštvou. Na druhou stranu, když mne holka dojme a má na to, také ji občas provětrám sukni. Co na tom? Jsem přeci chlap...

Kdesi zaštěkal pes. Tu zavřeštěla kočka. Možná honil pes tu kočku, nebo obráceně... kočka psa! Pak jsem zaslechl ještě dopad převrácené popelnice a divoké psí štěkání, které se mísilo s kočičím syčením. Kdo vyhrál? Bylo mi to jedno. Nakopl jsem prázdnou plechovku a zapadl do dveří, na kterých byl sprejem namalovaný neslušný výraz. Je slůvko: „píča“ neslušným výrazem? Pro koho? Pro nažehlené panáky? Kolikrát se mi stalo, že mi podezřelí vynadali do pánských přirození? Zvykl jsem si.

Bral jsem shody po třech. Jeden by řekl, kde беру tu sílu a náběh, když mám nohy krátké jako plaňky u plotu? Chce to cvik a občas se to také jednomu nepodaří, to potom rychle chytá balanc a doufá, že ruce zachrání to, co nohy nedovedly. Nejednou mi cigáro vypadlo z huby a já ze sebe vysoukal i nějaké to sprosté slůvko, že by se i jeptišky pokřižovaly. Znal jsem faráře, který o nedělích kázal tak hezky, že se mu miska vždy plnila drobnýma a přes týden byl schopen mimo kostel nadávat jako špaček, když trestal hřích na ulicích. Bylo mi divné, že ještě žádný hříšník neztrestal jeho...

Byl jsem na místě. V celku. Zatím v celku. Netušil jsem, co přijde. Vlastně co má přijít. Dostal jsem tip. Jeden z mých práskačů neměl na fet, tak kápl božskou. Povedlo se. Nešel jsem však po drogách nebo po zbraních. Byly v tom prachy, jak

jste zcela určitě pochopili. Špinavé peníze. Skoro jsem se divil, když jsem přišel na to, že nejsou falešné. Peníze prý nesmrdí. Ne, ne těm, kteří na to mají národu a nezvedá se jim kufr při pomyšlení, jak je dotyční „vydělali“.

Rozrazil jsem dveře a rychlým pohybem očí změřil byt, do kterého jsem vpadl jako rozjetý vlak. Byla to chyba! Byla to chyba? V obývacíku, pokud se ta místnost s rozbitou televizí takto dala nazvat, jsem načapal dva chlapy u dvou otevřených kufrů, jak za špinavým stolem počítají desetidolarové bankovky. Koutkem oka jsem zahlédl i jedno-dolarovky. Nedal bych ruku do ohně za to, že měli pod stolem i kýble s drobáky na telefon. Pro Krista, kde ty prachy splašili.

„Policie, ani hnout!“ řekl jsem co nejtvrději s vědomím, že za mnou žádné posily nestojí. „Na nic se neptám a hned střílím!“

„Ty vole, co je to za chlapa?“ podíval se jeden gauner na toho druhého. Na jménech nezáleží. Bylo mi to jedno a jim také. Co na tom, jak se kdo jmenuje? Na náhrobním kameni může být jméno jaké chce! Než jsem se zarazil ve futrech do obývacíku, už jsem měl v obou rukách svou zbraň, nepodobnou dělu z bitevní lodi, a mířil jsem na oba muže s penězi v rukou.

„Kurva, to jsem se lekl, teď abych to počítal znova! Ty seš ale debil!“ řekl mi ten neoholený.

„Píčo!“ řekl ten oholený a zazubil se. „Co si dáš? Kafe došlo a čaj nemáme. Tvrdí tu nemáme, na počítání musíme být střízliví!“

„To jste vy? Hned jsem vás nepoznal...“ pokrčil jsem rameny a zastrčil kvér zpět do pouzdra. Otočil jsem a koutkem oka viděl, jak ten třetí zavíral se smíchem dveře. Viděl, že jsem si nakopl palec u levé nohy. Nemám machrovat, když na to nemám.

„Nazdar!“ pokývl mi hlavou i rukou a na okamžik si prohlédl chodbu stejně špinavou, jako byl celý dům a možná i celá čtvrť. „Nikdo tě nesledoval?“

„Jen jedna kočka a jeden pes!“ řekl jsem vážně. „Ale nevím, jestli on jí chtěl natrhnout řiť, nebo ona jemu!“

Muž u dveří se na mne nechápavě podíval.

„Obyčejná kočka a obyčejný pes, honili se a možná si pak i spolu zašukali. Jinak docela obyčejný provoz, šlapky a jejich pasáci, fetáci a další kokoti. Nikdo mě nesledoval, aspoň o tom nevím...“ pokrčil jsem rameny.

„Co dělá stará?“ zeptal se mne ten oholený u kufrů.

„Vím já?“ zakřenil jsem se. „Třeba zrovna chrápe s mým kolegou, nebo se dělá sama na hajzlu. Možná i brečí u nějaké blbě telenovely... Haranty nemáme! Proč se ptáš? Víš o někom, kdo by měl o tu mou škatuli zájem?“

„Jen tak se ptám, ze slušnosti!“ dostalo se mi odpovědi.

„Kolik tu toho máte?“

„Asi půl milionu... Prozatím, málem jsem se musel dát znova do počítání, vypadal jsi jako jezdec z Apokalypsy. Ježíši, málem jsem zapomněl, do kolika že jsem to napočítal!“

„Do deseti, vole!“ řekl ten druhý. „Už se ví, kdo ty prachy vypere?“

„Já, ne?“ pokusil jsem se o vtip.

„Ty máš doma prádelnu?“ zapochyboval ten neoholený. „Dal ses na další práci? To ti závidím, že to všechno stihneš!“

„Mám to všechno dobře naplánovaný!“ nahodil jsem ramena a pak to přišlo.

Jako vždy, nečekaně. Nejdřív to cinklo. Nejprve jsem si myslel, že někdo z těch blbců rozbil nějaké sklo. Jo, sklo se rozbilo, ale vokenní. Dostal jsem jednu do ramene a odletěl na protější zeď. Tu naproti oknu. Skoro jsem se posral. Tohle byla velká ráže, naštěstí mi jen proletěla ramenem a nechytla kost, jinak bych byl bez ruky. Jak to, že ten hajzl věděl, že jsem levák? Asi viděl ten můj nástup. Další schytl ten neoholený. Pak přišel na řadu ten druhý a než jsem spadl na zem, koupil to i vrátňý. Co se tu, kurva, děje? Na víc jsem se nezmohl, protože někdo vyvrátil dveře a muži v maskáčích vpadli do bytu.

„Policie, nikdo ani hnout!“ slyšel jsem. Cože? Zásahovka? Od nás? Hovno! Šel jsem najisto a dobře jsem se ujistil, aby mi nikdo z oddělení nešlapal na paty. Že by někdo z vnitřních záležitostí? Kurva. Jak by na mne mohli přijít? Vždy u nás byl každý druhý polda sviní! Ne, smrdělo to na sto honů, že by konkurence? Na co jsou, do prdele, potom pakty s mafií, když je nikdo nedodrzuje, ledaže...

„Je tu ještě někdo jiný, hajzle?“ slyšel jsem od jednoho z těch zakuklenců a díval se do jeho černých očí. „Ptám se, je tu ještě někdo jiný?“

„A ty tu někoho dalšího ještě vidíš?“ zeptal jsem se pomalu a zašklebil se.

Dostal jsem ránu pěstí, kdybych to schytl pažbou samopalu, už bych nejspíš dávno prděl do hlíny.

„Zeptám se ještě jednou, čekáš další návštěvu? Kdo si měl ty kufry odnést?“

„Já!“ řekl jsem, neměl jsem chuť počítat své zuby na špinavé zemi.

„Ty jsi kurýr?“ zeptal se mne tentýž zakuklenec nevěřící.

„Tady je čisto!“ slyšel jsem další hlas.

„Tady taky...“ přidal se nový hlas, který mi však byl povědomý. Kulas. Doprdle, co ten tu dělá? Vždyť byl z mravnostního?! Ledáže?

„Všichni jsou v obývací, přežil někdo?“ zeptal se další muž. Poznal jsem jen jednoho z nich. Jenže... Bolest v rameni byla tak silná, že bych si nebyl v tu chvíli ničím jistý.

„A do piči!“ řekl muž, který měl být tím, za koho jsem ho měl.

„Jo,“ souhlasil jsem.

„Co ty tu děláš?“ zeptal se a zkušeným pohledem hodnotil mé rameno. „Čistý průstřel... Ty máš ale kliku, vole!“

„Zatím...“ pokrčil bych rameny, kdyby to tak nebolelo. „Co tu děláš?“

„Co tu děláš ty?“ zeptal se a zapálil si. Ostatní muži buď hlídali chodbu, nebo uklízeli byt. Mrtvoly mých rádoby společníků naházeli pod stůl a prachy do kufřů.

„To co vy...“ řekl jsem. „Přišel jsem si pro prachy a co bude teď?“

„No...“ zamyslel se Kulas. „Záleží na tom!“

„A seš tu pracovně, nebo...“ přivřel jsem oči.

„Záleží na tom...“ pokračoval známý. „Zastřelit tě nechci, ne že bych nemohl, ale nechci...“

„Já tebe taky ne!“ uchechtl jsem se. Muži okolo se zasmáli také.

„Na to, že seš v pěkný bryndě, seš děsný srandista...“ zamračil se Kulas. „Hele, uhrajem to na moment překvapení. Byls tady jako čistě náhodou, ti hajzlové tě překvapili, dostali tě, pak jsme tu vlítli my, ale kufry tu už nebyly. Ty vo ničem nevíš, upadl jsi do bezvědomí... Hele, kdo ti dal vlastně hlášku?“

„To ti nemůžu říct!“ řekl jsem.

„Chápu,“ zamyslel se Kulas. „Hele... Ty prachy si berem, ale můžu ti na smluveným místě nechat podíl... Teda... Jestli chceš!“

„Ne, že by na tom záleželo...“ začal jsem. „Ale škoda těch chlapů...“

„Lidí bylo a ještě bude!“ zakřenil se Kulas. „Hele, neber to osobně, ale...“

Víc už nevím, probral jsem se s pořádnou boulí na hlavě, když už byl nový den. Slunce sice prý vyšlo na oblohu, ale bylo schovaný za těmi mraky, ze kterých pořádku lilo. V baráku bylo vcelku rušno. Po chodbě někdo chodil. Kdesi vřeštěla děcka a ožralí dospělí. Tu štěkal pes, nebo vřískala kočka. Prostě klasika.

Nemohl jsem pohnout levou rukou. Někdo mi zaškrtil rameno, abych náhodou nevykrvácel. Jo, zabít policistu, to chce nejen mít koule... Snad tam ty prachy budou. Mí bývalí společníci se váleli pod špinavým stolem na špinavém koberci a nepřítomně na mne zírali. Vypadli docela překvapeně. Já bych překvapený byl, jenže... Může být člověk překvapený, když je vlastně po smrti? Kdesi houkaly sirény. Možná mi jede na pomoc kavalérie a možná také ne. Myslel jsem na to, jestli vstanu. A také na to, jak z toho ven. Ne, že bych se nedovedl ze všeho vykrotit, ale už mě to po pravdě pěkně sralo. Copak? Ta kurevská konkurence! A také ta prohnílá špinavost mezi lidmi, už se nedalo věřit ani našinci.

Jo, já mám sice co nejmíň mluvit, že jo... Ale taky jsem jen člověk. Sešel jsem na ulici a nepřítomně civěl na okolo jdoucích, či stojících, lidí. Byli mi fuk. A já jsem jim taky byl nejspíš u prdele. No a co? Život je pes. V kapse mi zazvonil mobil. Čekal jsem, kdo to bude... Manželka? Nebo šéf? Nebo Kulas? Postupně mi zazvonili všichni. Pořadí není důležité. Důležité je, že dejchám a že to posraný slunce ještě svítí na obloze, přestože furt chčije. To je zase den! Ale přežil jsem. Škoda jen... Těch chlapů, nebo těch prachů? Jakou cenu má posranej lidskej život?

Když jsem byl na hlavní třídě a nechal ten špinavý blok bytů za sebou, zastavili mě kolegové. Vtáhli mou maličkost za zadní sedadlo a odvezli do špitálu. Dostal jsem pochvalu, vypsali několik hlášení a myslel na to, kdy mne ten život zase překvapí. A proč vlastně? To jsem si myslel, že mě už nic nepřekvapí! Chyba lávky. Připadám si jako v nějakém posraném filmu. Ještě štěstí, že hlavní hrdinové většinou neumírají mladí a také štěstí, že Kulas držel své slovo. A co? Prachy přeci nesmrdí, nebo snad ano?

XXXXXX

Lhal jsem. Tehdy i teď! Nemám ženu a nejsem ženatý. Jsem tedy lhářem? Nebylo by na tom nakonec nic divného, pořád lžu. Lžu si do vlastní kapsy už od samého rána. Když vstanu. Když jdu do práce. Po práci, nebo před usnutím. Tu a tam se musím zamyslet, zda jsem za svůj posraný život řekl vůbec někdy pravdu... V pekle zřejmě překážet nebudu.

Ale nebyl jsem jediný! Všichni lžou. Neustále. Někdo více a někdo méně. Jen kdybych neměl tu pitomou práci. Hledat pravdu v hromadě lží. Zlatou minci ve sračkách každodenního života. Peníze od Kulase mi chvíli vydržely. Něco jsem prohrál na dostizích. Ti pitomí čoklové ani neumějí běhat. Honí se za podivnou hračkou, která před nimi letí na podivné rouře uvnitř běžeckého okruhu, jakoby se honili za svým vlastním ocasem. Také si lžou... Sobě i jeden druhému, že jsou mimořádní a výjimeční.

Sedl jsem si za stůl ve své špinavé kanceláři a pohlédl jsem z okna. Nepršelo. Na bezmračném nebi s podivným nádechem všudypřítomného smogu zářilo žluté slunce. Jako slunečnice... Občas jej ušpinil nějaký ten našedlý mrak zašpiněný kouřem z továrních komínů. Tu a tam se na blankytu zableskl, jako okřídlený šíp, trup letadla, které letělo bůh ví kam. Ovšem... Těm namydleným a vyžehleným panákům jsem ani za mák nezáviděl. Posraný život!

Dal jsem si nohy na okraj desky stolu a otevřel jednu ze zásuvek. Byla tam. Čekala na mne. Trpělivě a tiše. Můj ranní lomcovák a urychlovač. Trochu jsem se bál, že tam nic nebude. Vždy jsem sahal najisto. Byl jsem svině, ale uměl jsem být spravedlivý. Pro některé je to jen slovo... Prasata jsou prý špinavá a já jsem... čestná svině, která se pro kus pravdy neštítí nakopat kdejakého gaunera do prdele nebo rovnou do ksichtu. Jednou, podruhé, potřetí... Dokud dýchá. Jednou tam stejně skončíme všichni. A budem svorně prdět do hlíny!

„No nazdar,“ houkl na mne jeden ze spolupracovníků. Měl na sobě laciný oblek a v hubě převaloval žvýkačku. „Jestli vypadáš, jak se cítím, pak bůh s tebou...“

„Nápodobně,“ řekl jsem mu a zakřenil se. „Něco nového?“

„Ne, samé prkotiny, rutina...“ mávl rukou. Už chtěl odejít, když se zarazil a nakoukl zpět do mé kanceláře bez dveří. Okna měla, ven na ulici. „Málem bych zapomněl...“

A do piči, řekl jsem si.

„Na co?“ zeptal jsem se. Píchlo mne u srdce. Bylo to, jako kdyby mi někdo vrazil k srdci armádní nůž. Žádný perořízek, ale pořádnou kudlu a pěkně s ní v ráně točil, až kosti skřípaly.

„Našli...“ ztěžka polkl a díval se, jak mi po čele stéká pot. Nejspíš to bude vyznívat jako kliše, ale měl jsem čuch na průsery. A průsery měly čuch na mne... Nevím, jak jsem to dělal, nebo jak to dělal samotný osud. Kdosi kdysi řekl: „Věřím, že bůh existuje, ale nemá mě rád!“

„Tak se, kurva, vymáčkni!“ houkl jsem na něj a sundal si nohy ze stolu.

„Našli tvou holku,“ řekl a na okamžik zůstal viset na mém překvapeném obličejí.

„Modročko?“ vysoukal jsem ze sebe, jakoby šlo o větu dlouhou přinejmenším půl domovního bloku. „Mo... Kde?“

„V docích...“ povzdechl si.

„Ve kterých?“ zamračil jsem se. Jsme na ostrově. Manhattan je kurevsky velký kus země se spoustou přístavů.

„Máš to v té žluté složce na stole,“ mávl rukou. „Promiň...“

To snad není pravda! řekl jsem si. Proč ona? Co komu udělala? Byla kus ženský, žádná užvaněná a uchechtaná píča, ale holka se všemi pěti pé! Posadil jsem se na židli jako spráskaný pes a otevřel složku. Skoro se mi obrátil kufr. Byla tam. Hned na první straně. Ne. Byla na fotce a já ji viděl v modrých šatech, které ji tak hezky šly k jejím velkým očím s velkýma řasama. Samo sebou, že měla velký kozy a zadek, ale ona sama o sobě byla kus ženský, takže se při její výšce ty přednosti snadno ztratily. Nevím proč, ale neměl jsem rád malý ženský, připadal jsem si s nima jako úchyl. Takový ten pedofil, co slintá každé den před dívčím gymnáziem a honí si v křoví kačera.

„Kurva!“ vydechl jsem nahlas. „Hej, Same, víš něco, co není v těch papírech?“

„Někdo ji odvezl z vaší oblíbené restaurace a pak ji zatáhl do toho špinavého přístavu...“ ukázal se tentýž muž, který mi naznačil, že pro mne dnes nastal malý konec světa. „Prý jsi tam na ni měl čekat!“

„Cože? Proč? Neměli jsem domluvenou schůzku,“ řekl jsem. Otevřel jsem naplno velký šuplík a vytáhl dvanáct let starou whisky. Ještě nebyla ani otevřená. Uzávěr hlasitě křupl a já myslel, jak dotyčnému lámu krk. Neměl na ni sahat! Neměl jsem ani led. Rychle jsem odšrouboval uzávěr a zhluboka jsem se zaklonil.

„E-e,“ zahoupal se kolega v bocích. Nebyl teplej, jen to skoro neustál, jak ve mně v tu ránu zmizela polovina flašky. „Aby se ti náhodou...“

„Neboj, můj kufr to zvládne, bude muset!“ otřel jsem si hubu a nabídl mu taky. „Jestli chceš, tak to dojed!“

„Ale vždyť... Tak jo, nechám si to na večer...“ souhlasil. „Je mi to líto. Někdo ji tahal za fusekli a pak... Prý netrpěla!“

„To doufám, jinak dotyčného stáhnou z kůže, nasolím ho od hlavy až k patě, do řiti mu strčím grilovací šavli a nechám ho otáčet se půl dne na mírném ohni!“ zahromoval jsem. Každodenní ruch oddělení na okamžik utichl. „Omlouvám se, lidi, někdo mi oddělal holku!“

„Oni to už...“ zamračil se kolega, „vědí!“

„Aha,“ pokrčil jsem rameny. „Pomůže mi to?“

„Máme číslo auta, které ji tam odvezlo. Máme i řidiče, ale...“

„Je to taxík a dotyčný dostal velké dýško a o ničem neví,“ doplnil jsem ho. „A ona tam nejela sama...“

„Asi tak nějak,“ souhlasil kolega. „Byli to profíci...“

„A já jsem co? Zelenáč, co má máslo na hlavě? Jako bych jí to neříkal...“ zamrkal

jsem. Slzy se mi draly do očí. Nešlo to zastavit. Rozbrečel jsem se jako malé děcko. Harant. Byl jsem na dně. Zabili mou... Doprdele holka, co se to vůbec s námi se všemi stalo? Kdo by měl zájem na tvé smrti? A proč? Copak není na světě dost jiných lidí? Proč právě ty? „A dál? Co tam máš dalšího?“

„Dohromady nic...“ pokrčil kolega rameny. „Drak proklepl všechny strany a...“

„A?“ zarazil jsem ho otázkou. Jediné písmenko... Draka jsem znal. Byl specialistou na informace a každý informátor z něj sral jagymagy. Vždy je tu nějaké "ale"!

„Nikdo o ničem neví. Taliáni, žluťáci, černé huby, nikdo o ničem neví...“ uslyšel jsem odpověď, kterou jsem vlastně ani slyšet nechtěl. „Ani mezi bělochama se o ničem neví... Jakoby na zem sestoupil...“

„Na boha nevěřím,“ houkl jsem. Otřel jsem si slzy čistým kapesníkem a zakuckal se. „Kdyby bůh existoval, nezabili by mi Modroočko. Někdo musel něco vidět...“

„Viděl...“

„Neříkej mi, že je dotyčný svědek po smrti?!“ zamračil jsem se jako černočerná noc.

„Jo, byl to stejně nějaký ožrala, našli u něj nedopitou flašku s levnou kořalkou...“ dostalo se mi odpovědi. Zatáhlo se. I počasí stálo při mně. Proč bych měl brečet jen já? Kurva! Byl čas prolít nejen slzy za kus poctivý ženský, která nebyla žádnou blbou káčou myslící jen na prachy, chlasy a šoustání. Ona byla... Jedinečná!

„Jak je? Aha... Doprdele práce!“ pozdravil mě šéf, když se uráčil vyjít ze svého proskleného kumbálu, ve kterém se naparoval jako páv. Plešatěl a měl břicho. Bůh ví, co na něm ženský viděly. Ale prcat prý uměl, to jo. Jeden by řekl, kde na to bere čas, když jej doma čekala ženská a tři haranti. „Je mi to líto... Pracujeme na tom!“

„Jasně,“ řekl jsem. „A?“

„Myslím, že víme, kdo to byl...“

„To si děláte, šéfe, kozy?“ pohlédl jsem do jeho hnědých očí. Byl napůl taliánem a bylo to na něm znát. Beztak se cpal každou chvíli špagetami a zapíjel je vínem. Bůh ví, co ti Italové vlastně dělají. Ale pořád lepší, než kdyby byl žid... Nic proti, ale nemám je rád. Jsou úlisní a pořád myslí jen na peníze. Já vlastně taky. Jaký pak byl mezi námi rozdíl?

„V té restauraci viděli Malého Johna,“ řekl pomalu.

„A malý John dělá pro...?“ zeptal jsem se, přestože odpověď byla nasnadě.

„Pro Velkého Johna! A oba mají docela neznámého zaměstnavatele, který je tajemnější než sám Ježíš Kristus,“ řekl mi šéf a poplácal mě po ramenou. „Upřímnou soustrast...“

„A to si myslíte, šéfe, že kvůli protidrogového nechám ty dva buzeranty žít? Jen tak chodit po tomhle zkurveným světě a dýchat tenhle extrovní vzduch?“

„Budeš muset, hochu,“ zapíchl do mne šéf svůj ukazovák nekompromisně. Kdyby nebyl mým šéfem, tak mu ho zlomím. Jenže... Některé věci se prostě nedělají.

„Provedu...“ přikývl jsem. „Ale...“

„Nechci, aby ses kolem nich jen ochomejtl... Rozumíš?“ zamračil se velitel oddělení. „Jsou pro tebe tabu. Ať už jsou buzeranti, nebo ne...“

„Mne jejich orientace nezajímá,“ odfrkl jsem si.

„Tím spíše...“

„Můžu ji aspoň vidět?“ zavolal jsem za odcházejícím šéfem. „Kam ji odvezli?“

„Do centrální... Adresu tam máš taky!“ ukázal na složku na mém stole.

„Doufám, že s ní zacházeli se vši úctou, jinak si seženu několik deštníků a všem, kteří na ni sahalí, je strčím do řiti a rozevřu...“ řekl jsem. Ale nikdo mne nebral vážně. Je to fakt. Kde bych sehnal tolik deštníků a ještě v patřičné velikosti?

„Co budeš dělat?“ zeptal se mě kolega. Zamračil jsem se nad nehranou účastí. Tuším, že byl do ní také udělaný. Vlastně mi ji závidělo celé oddělení... Muži i ženy, že by byly všechny kolegyně lesby, nebo jsem takový kanec? Byl jsem sám sobě nechutný. Na chvíli jsem si znovu sedl za svůj stůl a vyvěsil telefon.

„Pro nikoho nejsem doma!“ zavolala jsem do prázdných futer. „Žádné hovory nepřijímám...“

Sedl jsem si do koženého křesla, ze kterého budu mít leda tak hemeroidy a dal si nohy opět na stůl. Její otevřená složka na mne tiše zírala a hned na první straně... Ležela tam v šatech lascivně vyhrnutých do půli stehem s obličejem přitisknutým ke špinavému betonu. Včera přšelo, takže ji déšť hezky smácel. Vypadala jako nějaká pohozená Barbína a nebýt té kaluže krve, strčil bych ruku do ohně, že jde o pannu pro dospělé...

Proč? Proto, debile! řeklo mi mé druhé já. Seš pěkný kokot, proto. Cos vůbec včera dělal? Měl jsem okno. Ne, nebyl jsem nalitej. Nebral jsem žádné drogy. Nekouřil jsem mariánku. Nešňupal, ani si nepíchal ty ohřáté sračky do žíly. Něco tu nebylo v pořádku. Jako bych byl včerejší noc mimo své tělo. Kde jsem vůbec byl? Co jsem dělal? Doprdele... Třeba jsem opravdu z jiné planety!

Někdo se jí vnutil do přízně. Malý a Velký John? Ne, ti byli jen poskoci. Ale koho? Je to sranda, ale do teď jsme to nezjistili. Ti dva teplí bratři pro někoho dělali a uměli to tak dobře, že nám jeho identita zůstávala utajená. Jakoby pracovali pro samotného Santu. Ale kde jsou sobi? Co udělali s dárky? Kam zaparkovali saně? Teď v létě?

„Na co myslíš, nechceš pomoci?“ zeptala se mne jedna z kolegyní, měla tak podobný hlas...

„Modroočko?“ zeptal jsem se. Připadal jsem si jako ve zlém snu. Pořád jsem měl pocit, že se mi to všechno jen zdá a že se z toho probudím. Zpocený a mokrý jako malé dítě, které se bojí každého stínu.

„Ne, to jsem jen já, Veronika,“ řekla smutně a usmála se na mne svýma temně modrýma očima. Také je měla modré, ale byla docela jinou ženskou. Žádná laň, ale pořádná fenka s pohledem, který vám vidí až do žaludku. Ona byla jiná... Byla dokonalá! Chyběl mi její úsměv. Její povzdechnutí. Pohození hlavou. Zavlnění v bocích. Její přítulná náruč. Kurva... Ještě chvíli a znovu se rozpláču. Kde je mé tvrdé

a nekompromisní já? V řiti...

„Nic nechci,“ řekl jsem. „Ale díky!“

„Nemyslíš na to, jak těm dvěma natrhnout zadek, že ne?“ zeptala se starostlivě. „Nedáš si kafe? Snídal jsi?“

„Myslím, že...“ řekl jsem a myslel jsem to vážně, „nic nechci, díky. Někam si zajdu!“

„Můžeš, šéf ti dal několik dní volna, prý makáš jako kuň. Zasloužíš si...“ řekla a smutně se usmála. „Najdeme je... Ho! Tu svini...“

Oba jsme věděli, že je to jen lež. Jak já se nenáviděl. Jak já nenáviděl ty polopravdy a lži zabalené do laciných slovních hříček a obrátů. Pousmál jsem se. Smutně. Kuň by to udělal určitě lépe.

„Raději půjdu,“ řekl jsem se smutně. „Třeba se opiju. Počítám, že jsem z toho případu venku. Osobní záležitost...“

„Přesně,“ přikývla. „Je to pro tebe příliš osobní... Znáš to!“

„Znám...“

Ztratil jsem svůj obvyklý náboj. Pohled na svět. Všechno se to posralo během okamžiku. Vzal jsem si z věšáku kabát. Venku bylo opravdu zamračeno a nechybělo mnoho, aby začalo pršet. Ona tlaková níže přeci jen dorazila. Já se cítil ještě hůř, než to počasí tam venku. Kopnutím jsem zavřel šuplík, který sloužil jako zásuvka pro ohnivou vodu a srovnal jsem papíry na stole. Času dost. Lidé se pořád okrádají, zabíjejí a znásilňují, proč by měl být dnešek výjimkou? Seru na práci. Práce počká! Neuteče...

„Tak čau za několik dní,“ řekl jsem. „A díky za starost.“

„Dej pozor,“ řekla mi a snažila se mi očistit neexistující smítko na koženém kabátě. „Měls tam...“

Chtěl jsem říct: hovno, ale nebylo by to správné. Jsem sice svině, ale mám své zásady. Oba jsme věděli, že své slovo nikdy nedodržím. Vlastně jsem nedokázal lhát jen jí, dívce, která byla teď mrtvá. A o to více jsem se neměl rád. Ona byla pro mne vším. Modrooká krasavice, které bych snesl snad i modré z nebe. Kdyby to šlo. Je to pravda, vše dobré trvá jen krátce. A bude hůř, lépe už bylo. Bylo mi zle a se mnou to šlo z kopce, začal jsem filosofovat...

„Já vím... díky!“ Bože, jak to bylo patetické. Whiska se mi začala neklidně hýbat v břiše. Kufr. Snad to ustojím. Ne, měl jsem ji rád, docela se mi líbila, jen jsem byl rozhozený ze smrti Modroočka. Trochu mi ji i připomínala. Věděl jsem kam půjdu. Ale do márnice jsem jít nechtěl. Na to je ještě dost času. Třeba se tam spolu sejdem. Možná dřív, než se oba nadějeme. Pak bude i smrt na naši lásku krátká.

„Tak běž, frajere,“ odstrčila mne ke dveřím u schodiště. „Běž, než tě nakopu a nezlob!“

„Provedu,“ pokýval jsem hlavou. Zapomněl jsem to říci, ona... Byla zástupkyní našeho šéfa. Děsná samice a také děsná dračice. Ale, nebyla můj typ... No co.

Nemůžu ojet celý svět. A přestože jsem byl vždy tvrdákem, držel jsem smutek. Kulas měl pravdu. Lidí je na světě jako smetí. A dneska se celkem nic nedělo. Jen mi někdo včera sejmul holku. A ten posraný svět se na mne aspoň na malý okamžik pousmál, jako by mi také říkal, kam že to patřím. Připadal jsem si jako kluk, který spadl do žumpy a snažil se ze všech sil v těch sračkách plavat. Jednou byl nahoře a jednou dole. Měl jsem pocit, že se topím a dno je někde v nedohlednu.

Malý a Velký John. Debilní jména a debilní příjmení! Dva teploušci, kteří byli vlastně těmi nejtvrďšími hajzly v okolí. Jen jedno nedovedli. Zabít holku. Která svině to mohla udělat? Mně? A proč? Šlo o zprávu? Od koho? Kdo bude příští obětí? Nebál jsem se smrti. Báł jsem se bolesti. A to posraný rameno mě stále ještě pobolívalo. Kulasovi bych nejraději zakroutil krkem! A také všem jeho lidem. Ten, kdo mne střelil do ramene, si to musel užít...

No co, zajdu za svým starým známým. Vlastně jich bude víc. První na řadě je Kulas. Došly mi prachy a já potřeboval nějaký mergle pro jazyky. Zadarmo ani kuře nehraje a co bych pro svou holku neudělal? Naposledy... Vyšel jsem ven na tu posranou ulici a pohlédl vzhůru. Nepršelo. Temná obloha se mi vysmívala do tváře. A ani kapka deště. Zavrtěl jsem hlavou a přitáhl si klopy kabátu. Chladný vítr rázoval mezi mrakodrapy a svištěl celým ostrovem. Tiše mi šeptal do uší oplzlé hlášky, jakoby věděl, že mě tím jen naštvě.

Modroočko? Kdo ti ublížil? Někdo se mi otřel o kabát a zmizel za rohem. Na malý okamžik jsem viděl modré šaty sahající něčí ženě takřka po kolena. Co se to...? „Halo, postůj chvíli!“ volal jsem za ní. Byla to ženská. Ale byla to opravdu ona? Co když jsem zemřel? Vyšel na ulici a přejelo mě auto? Ne, byla to jen nějaká stará rachejtle, něžně se na mne usmála a já se usmál také. Co jsem měl dělat? Omluvil jsem se, že je to omyl a v tu chvíli mě napadlo, že mám ještě nějaké chechtáky a že Kulas počká...

Vzal jsem si taxík a vydal se za oběma bratry. Ono to vlastně ani bratři nebyli, bratři spolu obvykle nespí, ale vykládejte to malým dětem. Byli nevlastní. A zůstalo jim to. Jenže... Rodiče jim někdo zabil ještě v raném věku a tak oba vyrůstali v děcáku. A co je nejlepší školou života? Co se v mládí naučíš... Jsou chvíle, kdy bych byl raději ženskou. Jenže, nechtělo by se mi rodit a bulet nad každou koninou. Máme to, my chlapi, lehčí? Správný chlap prý nepláče. Ano, ale správný chlap ani ženu neuhodí. Dojel jsem až k jedné z makarónských restaurací a zaplatil taxikáři za rychlou jízdu. Pořád jsem nevěděl, jak ty dva donutit, aby mi řekli, pro koho tu špinavou práci udělali. Třeba mi dopomůže náhoda?! A má velká pistole mne tlačila u boku...

Copak ta holka nevěděla s kým jde? Ne, nevěděla. Byla jako skleníková kytky, která nemá v květináči před domem co dělat. Vešel jsem dovnitř, sedl si za stůl a objednal si jídlo a pití. A znovu jsem měl pocit, že jsem v nesprávnou dobu na nesprávném místě. To rameno mě stále bolelo. Píchal, jako by mi do něj někdo strkal nůž a zároveň jej zase vytahoval ven. Který úchyl by si liboval v něčem

takovém? Nic neříkající pingl mi postavil na stůl velký talíř s makaróny, omáčkou a sýrem. Neobjednal jsem si, ale záleží na tom? Poděkoval jsem a pustil se do jídla. Z talíře se ještě kouřilo. Pak si ke mně někdo přisedl. Z každé strany jeden.

„Dobrou chuť,“ řekli jednohlasně.

„Díky,“ zabručel jsem. „Je toho dost, nedáte si?“

„Co chceš, fízle?“ zeptal se jeden z bratrů a opatrně mi ubrouskem utřel červenou skvrnu na bradě. Jíst špagety je prý věda.

„Modroočko!“ řekl jsem. „Krásná ženská s modrýma očima v modrých šatech... Co vy na to, pánové?“

Nevím, kdo z nás měl vlastně větší chuť toho druhého zabít. Pochopili to ještě dřív, než jsem dořekl její jméno. Vlastně se tak ani nejmenovala. Ale to nevadí. Její jméno není důležité, na náhrobní kámen se může napsat jakékoliv.

„Modroočko,“ opakoval jsem. „Opravdu si nedáte?“

 POSLEDNÍ KAPKA

Vánoce se pomalu blížily a s nimi také Štědrý den! Steave celé dopoledne vytíral severní křídlo staré opuštěné budovy jednoho zapomenutého ústavu pro duševně choré, který ležel poměrně daleko od města v nevysokých horách. Spíše šlo o kopce nepřesahující svými vrcholy nadmořskou výšku osmi set metrů nad mořem. Tyto kopečky byly porostlé smíšenými lesy a jejich svahy tu a tam protínal horský potůček či bystřina. Léto i podzim byly dávno pryč a nyní celý kraj sevřela do svých kleští neúprosná zima. Holé stromy na stráních tiše žalovaly svými bezlistými větvemi, jako by šlo o pařáty nějakých temných příšer, které byly obaleny sněhem a ledem. Nebe bylo zatažené a dul studený vítr. Sněžilo. Pozemky ústavu byly zchátralé a ponechané svému osudu, jako by sem již nikdo neměl přijít...

Ale vraťme se ke Steavovi, který se celý den dřel s mopem, který již dávno potřeboval vyměnit a samotný kýbl na kolečkách byl už také plný špinavé vody a neobsahoval žádné mycí prostředky. Steave rázoval po chodbě s kusem hadru na holi a myslel na to, že za chvíli budou lidé sedět se svými blízkými v rodinném kruhu, pojídat večeri a pak si rozdávat dárky u stromečku s hořícími svíčkami. Jej však žádná pohoda, klid, ani mír nečekal. Byl sám, bez rodiny a svým způsobem volný jako pták, ale za jakou cenu? Samota jej tížila na každém kroku a protože jeho vzdělání neodpovídalo mnohdy vyřčeným kritériím, musel často brát ty nejšpinavější práce! Nevyhýbal se ani práci v kanálech, proto bylo vytírání této zatuchlé chodby pro něj jako procházka růžovým sadem. Zpíval si jakousi nevýraznou písničku. Jeho hlas se odrážel od stěn a ztrácel se na obou koncích chodby.

Sám nevěděl, proč se nechal zaměstnat jako uklízeč v této podivné partě šilenců, kteří holdovali ještě podivnější činnosti kdesi ve sklepení tohoto starého ústavu, jehož vnější fasády pomalu, ale jistě podléhaly zubu času. Vítr lomcoval s okenicemi a dul v nepoužívaných komínech. Budova byla tak stará, že se neoplatilo do ní instalovat ústřední topení a tak se v jednotlivých pokojích topilo v kamnech. Nyní byl celý komplex takřka prázdný, kdysi v něm bujel život a spousta lékařů se zde staralo o nepřeborné množství pacientů, které opustil rozum... Možná zde také stávaly vánoční stromky a rozdávaly se jednoduché dárky. Jejich vlastníci nad nimi sladce slintali a vydávali nesrozumitelné skřeky, poskakovali jako opice a rozhazovali své svršky okolo sebe! Ale ten čas je dávno pryč! Proslýchalo se, že zde byly vykonávány jisté, nepřilíš čisté, praktiky. Nelegální pokusy na pacientech rozvířily veřejné mínění natolik, že bylo započato s vyšetřováním, které mělo za následek dočasné zrušení tohoto ústavu. Jeho stavby zde však stojí dál a nebylo již nikoho, kdo by je dal znovu do pořádku a obnovil činnost tohoto ústavu.

Venku bylo zamračeno a drobně sněžilo. Zledovatělý sníh bubnoval hnaný větrem do okenních skel, jejichž kyt se neúnavně odloupával a jednou přijde čas, kdy sklo vypadne z rámů a roztrhne se vně, nebo uvnitř budovy. Zablesklo se. Odněkud se přihnala sněhová bouře. Hrom zatřásl snad celou stavbou. Setmělo se, ale takřka celá

stavba byla bez proudu. Blesk stíhal blesk a jejich záře na temném nebi osvětlovala již tak ponurou chodbu. Steave se otrásl při každém zadunění hromů, které znásobovaly nedaleké svahy kopců. Odněkud se ozval nelidský výkřik, jako když někoho zaživa stahují z kůže a dávají si záležet, aby dotyčný pořádně trpěl. Pak nastalo tíživé ticho...

>Ježíšek je mrtvý! < nesl se čísi tichý a skřehotavý hlas skrze budovy ústavu. Odrážel se od stěn jednotlivých pokojů a temných chodeb, ve kterých se ozývalo pukání takřka zamrzlého potrubí a odpadávající omítky. >Ježíšek už nikdy nepříjde!<

Steave cítil, jak mu po čele stékají kapky potu. Na zádech mu vyrašila husí kůže. Otrásl se a nevěděl, má-li pokračovat ve vytírání chodby, či vzít nohy na ramena. Nebylo však kam utéci. Venku řádila bouře, sníh hustě padal a vytvářel neproniknutelnou stěnu, ve které zmizelo celé okolí ústavu i s nedalekými kopci. Blesk stíhal blesk. Uvnitř také nebylo tak bezpečno, jak si Steave původně myslel. Kdesi se ozývalo hlasité klapání nohou, které vydávaly nemocniční umělohmotné návleky na obuv. Čas od času do tohoto zvuku zapištělo špatně promazané kolečko vozíku, které přepravuje pacienty mezi pokoji a sály ve špitále. Tu a tam se ozvalo třískání dveří v průvanu. Ne všechna okna byla již zasklená a studený vítr vnikal do stavby, aby ji týral a trýznil. Steave nebyl strachem schopen pohybu.

>Ježíšek umřel, Steave!< slyšel temný hlas. >Už nic nedostaneš! Nemáš nikoho! Jsi sám...<

Zdálo se mu, že bouře zůstala viset nad komplexem budov zrušené psychiatrické léčebny. Žádný další výkřik se již neozýval. Jen tiché škrábání po zdi a podivné zvuky, které snad nevydával ani člověk. O koho šlo? Možná o d'ábla, vylézajícího z Pekla na místa, kde lidé bezdůvodně trpěli! O bytosti z jiného světa? Chodba byla stále bez života. Všechno šramot ustal jako mávnutím kouzelného proutku. Co bude teď? Zeptal se Steave v duchu. Další blesk ozářil chodbu. Jemu se zdálo, jako by na obou koncích někoho viděl. Shrbené bytosti, šourající se pomalým krokem k němu. Steave nemohoucně přešlapoval na místě a nevěděl, co si má počít. Na konci chodby, ke kterému byl čelem se objevil vánoční stromek. Na jeho větvíčkách se rozzářily svíčky, aby vzápětí celý stromek shořel v oblacích dýmu, odkapávajícího vosku a praskání dřeva. Pak stromek tiše zmizel, jen ten štiplavý kouř se ještě chvíli povaloval u stropu chodby.

>Jsi na řadě, Steave, přišel tvůj čas! Přišli jsme tě obdarovat, Steave...<

Zakryl si uši a snažil se necítit ten odporný puch, který jej bodal do nosu a nutil k dávení. Další blesk a hrom otráslly jeho duši i myslí. S každým bleskem byly tyto bytosti blíže a blíže. Dveře všech pokojů, normálně zamčené, se s rachotem otevřely. Nikdo z nich však nevyšel. Namísto kohokoliv na něj jen zírala vyzývavá temnota. Další zablesknutí. Tentokrát uhodilo velmi blízko, protože se žádný hrom neozval. Steave čekal, že jej ony strach nahánějící bytosti už mají, když tu se rozplynuly v šeru. Ano, spatřil světlo a s ním dalšího tvora, který se rázným krokem blížil k němu. Čekal další hořící stromek, či onen tajemný a strach nahánějící hlas. Pak se s

leknutím otočil...

„Steave!“ zakřičel na něj jeho nadřízený. „Co tu sakra děláš? Máš to mít už dávno hotové!“

„Ale... Já... Něco jsem tu viděl, pane Same!“ řekl nejistým hlasem. „Jako by tu strašilo... Jsou přece Vánoce, nebo ne?“

„Tobě straší v hlavě!“ zašklebil se Sam a přiložil si svítilnu k obličeji tak, aby mu jen z části osvětlovala tvář. Steave leknutím takřka poskočil. „Jsi baba, Steave! Posraná baba!“

„Něco tu je!“ řekl mu muž s mopem a kbelíkem na kolečkách. „Viděl jsem to... Viděl jsem hořící vánoční stromek!“

„Kdo otevřel všechny ty dveře?“ zeptal se jej Sam. „Ty máš klíče? Nikdo nemá klíče od všech místností od doby, co to tu zavřeli! A ty panty jsou tak rezivé, že by s nima nikdo neotočil...“

„Já to nebyl!“ bránil se Steave. „Jsou tady a mluvili na mě jménem...“

„Vážně?“ zeptal se jej znovu Sam. „Měl jsi říct, že ti straší ve věži! Neměli jsme tě brát...“

Kdesi znovu uhodilo. Vítr lomcoval chatrnými okny budov a skrze jejich popraskaná skla zanášel do staveb neskutečně veliké sněhové vločky. Teplota uvnitř budov začala pomalu, ale jistě klesat pod bod mrazu. Proč vlastně Steave vytíral tu chodbu, když bylo všude plno špíny, povalujících se trosek a prachu? Možná jej ostatní chtěli zaměstnat nějakou prací, aby nebyl svědkem událostí, které měly zůstat utajeny. Štědrý den byl přede dveřmi, určitě by všichni byli raději doma s rodinami a neprováděli zde kdejaké kousky v budově, kterou posedl snad samotný ďábel...

„Ne, pane, já ne! To oni, byli tady a přišli si pro mě!“

„A kdo?“

„Bytosti z Pekla!“ pokřičoval se Steave. „Přišly si pro mne, pro mou hříšnou duši...“

„Moc se díváš na horory!“ uchechl se. „Tak kdo ty dveře otevřel?“

„Oni!“ řekl Steave znovu.

„Ale hovno...“ řekl Sam a zvolna přešel až k otevřeným dveřím do jednoho z pokojů. Světlo jeho svítilny však ani zdaleka neproniklo dovnitř, ať se snažil sebevíc. Další blesk a další hrom otřásly budovou. Vítr se opíral do stěn, oken i střechy tohoto křídla a snažil se stavbu vyvrátit ze základů. Sam se odvážil udělat několik kroků dovnitř místnosti. Byla veliká, kdysi plná lůžek, nyní však na její podlaze s rozbitými dlaždicemi, kusy cihel a zbytky kovových postelí, nic jiného nebylo. Zdálo se mu, že slyší veselý a táhlý dívčí smích. Otáčel se kolem sebe, ale neviděl nic jiného, než oprýskané zdi a podlahu plnou harampádí. Pak se kdosi zasmál znovu! Měl pocit, jako by chodil po rozbitých vánočních ozdobách. Tu a tam spatřil nerozbalený dárek, který byl ušpiněný léty napadaným prachem. Jen ty mašličky vypadaly jako nové...

>Steave!< ozval se podivně chraplavý hlas. >Jdeme si pro tebe!<

„Same? To jste byl vy, pane?“

„Já ne!“ řekl mu Sam a otočil se, aby mohl odejít z místnosti. Když tu před ním povstala podivně shrbená postava s pařáty namísto rukou a slintajícími ústy bez zubů. „Co mi chcete?“

>Ty nejsi Steave< řekla postava. Smrděla jako týden stará mrtvola ponechaná jen tak ledabyly napospas slunci. Samovi se zvedal odporem žaludek. Postava se zašklebila a přejela mu jedním z kostnatých prstů po tváři. >Sladké a líbezné masíčko!<

„Já tu jen dělám...“ řekl jí Sam a pomočil se.

>Jenom chčij, bude toho v tobě méně!< zasmál se vyvrhel z Pekel. >Času je málo, bouře brzy pomine! A ty půjdeš s námi...<

„Já nejsem Steave!“ řekl Sam napolo zničený hrůzou. „Jsem Sam... A nikam s vámi nejdu, zítra musím slavit s rodinou... Budou Vánoce!“

>Narození Vykupitele? My víme, ale Vánoce nebudou již pro tebe! Víš to? Budeš pro nás hezký dáreček... Už dlouho jsme nedostali žádný pořádný dárek... Je nám smutno... Děsíme se vlastní prázdnoty... Budeš náš až do konce...<

„Nic jsem neudělal!“ zhrozil se Sam, ale nemohl udělat jediný krok. Světlo jeho svítilny zhaslo a on se ocitl spolu s onou zapáchající bytostí potmě. Slyšel jen dunění větru a hromů a divoké sténání staveb ústavu, které snad jen silou vůle odolávaly zubu času. Kdesi se znovu zasmála mladá dívka. „Nepatřím k vám...“

>Ale... Tvá duše je hříšnější než ta jeho!< řekla mu bytost z jiného světa. >Už nebudeš smilnit s mladými dívkami a strkat jim ten svůj odporný ocas snad do všech děr v jejich mladém těle!<

„Já...“ bránil se Sam. „Jak to víte?“

>Na oplátku budeme své ocasy strkat my do tebe!< zasmála se bezzubá postava a chytla jej svým pařátem pod krkem. >Půjdem, Steave počká! Šťastné a veselé... Budeme si užívat!<

„Spravedlnost...“ vykřikl přidušeným hlasem. „Ony to chtěly...“

>Tys to chtěl, chlípny Same... Spravedlnost existuje!< rozesmál se vyvrhel z Pekel. >Konečně ukojíš svůj chtíč navěky!<

Další blesk udeřil do starého rezivého hromosvodu. Budovou otrásl sloupe vzduchu ze vzdálenějších elektrických výbojů, které končily svou cestu kdesi na svazích přilehlých kopců. Steave stále stál na stejném místě, kde jej Sam zanechal. Po strašných tvorech z jiné dimenze zůstaly jen odporně vypadající a páchnoucí cákance. Steave myslel na to, že bude muset tuto chodbu vytřít ještě jednou. Sněžení zvolna ustávalo a vítr přestal týrat zpola vysypaná okna, která držela v rámech jen silou vlastní vůle. Dveře všech pokojů se tiše zavřely, až na ten, do kterého vešel Sam. Na podlaze v opuštěné, troskami a prachem zanesené místnosti ležela jen jeho svítilna. Slabě poblikávala a dávala na srozuměnou, že je nejvyšší čas ji znovu nabít. Zdálo se mu, že slyší cinkot rolniček. Usmál se. Jeho úsměv však vypadal spíše jako škleb nějakého skřeta z fantasy příběhu. Nedaleko od něj ležel zapomenutý dárek. Bylo mu divné, že si jej nevšiml dříve...

„Pane Same? Jste tady?“ zavolal nejistě do pokoje, když se odvážil překročit jeho práh.

Bouře zvolna odcházela za horizont. Osamělé ledové sněhové vločky naposledy zabubnovaly na špinavá skla oken. Ještě poslední kroky odněkud nikam oťrásl jeho duší. Prach ze stropu stále padal v neviditelném závoji, jako by chtěl soupeřit s deštěm za zdmi této budovy, která byla kdysi plná nelidského utrpení těch, kteří svou duši prodali Dáblu. Sam se pomalu přesunul k zvolna zasychající louži čísi moci a zvedl svítilnu, která již jen slabě zářila. V místnosti, mimo něj, nikdo jiný nebyl. Sam se propadl do země. Steave pocítil ve svém srdci klid a mír. Děs, který jej doprovázel byl na okamžik pryč.

>Máš tu od nás dárek, Steave!< řekl mu kdosi a jej takřka píchlo u srdce. Roztřásl se. Pokoj a mír byl jen chvilkovou záležitostí. Znovu se mu takřka podlomila kolena. >Otevři jej... Je pro tebe!<

Steave uslyšel znovu ten nelidský smích a chytil se za hlavu. Netušil, jak dlouho se točil v onom pomyslném kruhu. Přestal vnímat čas i prostor. Ocítl se na samém okraji svého bytí mezi životem a smrtí. Viděl to, odkud se Sam již nemohl vrátit a na celém těle mu vyskočila ona pomyslná husí kůže a stál kdejaký chlup. Pak vše ustalo. Z transu jej vyrušily čísi kroky. Popadl svítilnu a čekal. Takřka zapomněl na dárek, který ležel vedle něj. Sehnul se a vložil si jej do kapsy. Byl malý, ale jemu se zdálo, že má pro něj nepředstavitelnou cenu.

„Je tu někdo?“ zakřičel čísi hlas a Steave se leknutím takřka sesunul na špinavou podlahu. „Tak je tu někdo, zatraceně?“

„Tady jsem!“ vysoukal Steave ze sebe nevýrazným hlasem.

„Kde je tvůj šéf, parchante?“ zeptal s jej muž v obleku.

„Odnal jej ďábel!“ řekl mu Steave. „Za jeho hříchy... Viděl jsem jej!“

„Koho?“ nechápal jej dobře oblečený muž. „Kde jsou všichni? Byl vás tu plný barák...“

„Plný barák?“ nechápal Steave. „Byl jsem tu sám se Samem!“

„Ne, bylo vás tu třicet a dělali jste tu práci pro mne!“ řekl mu muž v obleku. „Co se stalo v té bouři, Kriste pane!“

„Byl tu ďábel se svými poskoky a všechny je odnesl sebou...“ blekotal Steave a když vyšel na chodbu, zakopl o kbelík na kolečka, vylil jeho obsah na podlahu a potřísnil muži jeho drahé boty onou černou břechkou.

„Kurva, chlape!“ zakřičel muž v obleku a bouchl jej holí po hlavě. „Ty boty něco stály! Naposledy se tě ptám...“

Temné mraky odpluly kdoví kam a poslední blesky zkřížily oblohu. Zvuk hromů neustále slábl, až zmizel docela. Muž v obleku, se díval na jeden z temných koutů místnosti a nemohl se pohnout z místa. Vsadil by celý svůj život, že někoho viděl v temnotě pokoje, do které začalo zvolna dopadat světlo skrze špinavá skla oken. Viděl shrbenou postavu ukazující na něj svým kostnatým prstem. Bytost se zachechtala, ale její křaplavý hlas slyšel snad jenom on samotný. Steave na něj jen tiše a nevěřičně

zíral.

„Stalo se něco, pane?“

„Nic,“ řekl mu muž a odešel zvolna k východu. „Uklid' to tady!“

„Ano, pane!“ kývl Steave hlavou, ale vsadil by krk, že ve vzduchu ucítil vůni exkrementů. Možná se pán v saku podělal strachy z toho, co viděl v místnosti s otevřenými ústy, jak vypadaly na první pohled otevřené dveře, které se před Steavovým zrakem pomalu a neslyšně zavíraly.

„Šťastné a veselé!“ zakřičel za ním Steave a rozesmál se. Připadal si jako šílený. Levou rukou nahmatal v kapse svého špinavého pláště onen dárek z temnot. Stále tam byl. Otrásl se chladem a položil vybitou svítilnu na zem, aby se dal do uklízení chodby, která byla v snad ještě horším stavu než před sněhovou bouří. „Šťastné a veselé, Steave!“

Steave se rozchechtal na celé kolo a pomalým krokem šel k blízkému umyvadlu, aby do kbelíku nalil špinavou vodu z kohoutku, z kterého neustále odkapávala voda. Nevadilo mu to. Vzal do ruky mop a dal se do vytírání chodby. Jeho hlas se nesouvisle nesl opuštěnou chodbou. Mop pomalu a rytmicky tancoval na podlaze a namísto toho, aby vytíral špínu z popraskané podlahy, zanášel do spár mezi kachličkami další nečistoty v podobě páchnoucí vody z kbelíku na kolečkách. Neznámá dívka se ještě jednou zachichotala a pak i ona zmizela za hradbou času...

Steave možná potkal samotného d'ábla, možná také ne. Kam zmizelo třicet lidí, se již nikdo nikdy nedozvěděl. Jisté je jen jedno, ona tajemná, opuštěná a zvolna chátrající budova tam ještě stojí v kopcích mezi stromy. Možná čeká na další pořádnou bouří, aby z děr v jejím těle znovu na svět vylezli hrbatí d'áblové, čekající na své další oběti. Čas plynul. Steave také zmizel a na opuštěné chodbě zbyl jen špinavý zrezivělý kbelík s gumovými kolečky. Nikomu to nevadilo. Nikdo zde také nebyl, aby měl proti tomu nějaké námitky a bývalé stavbě psychiatrické léčebny to bylo jedno. Nyní byla zapadaná sněhem a osamocení psi tiše vyli na Měsíc, který vyšel zpoza trhající se temné mraky. Takřka již nesněžilo.

Zdálo se, že to ještě nebyla poslední kapka a d'ábel pořád vyčkává na svůj čas. Tiše a neúnavně. Jen občas se opuštěnou stavbou ještě stále ozývá nelidský křik a tiché šramotivé kroky bloudí po potměných chodbách. Možná duše zemřelých pacientů hledají své dárky. Kap, kap, kap... Stéká voda z kohoutku. A pak, jako by si to sám d'ábel rozmyslel, vše ustalo a voda se zastavila na samém konci kohoutku a zůstala viset jako poslední kapka. Byla černá a páchla po zkažené vodě. Nevýrazné světlo se od ní odráželo, dokud nespadla se zaduněním do zaprášeného umyvadla a nezmizela v odtoku, jako opravdu poslední kapka, vytékající z tohoto kohoutku. Ne však poslední na Světě!

>Šťastné a veselé, Steave!< neslo se budovami spolu se skřehotavým hlasem.

>Najdeme si tě, ať budeš kdekoliv... Příště! A opatruj si svůj dárek...<

K-a-p! Poslední kapka dopadla se zaduněním tisíce vodopádů do špinavého umyvadla a jen ten, kdo by se pozorně díval a naslouchal, mohl v ní vidět d'ábla a

slyšet jeho smích v jejím dopadu. Ale nenechte se zmást, stále číhá v temných koutech a vybírá si své duše podle jejich hříchů. Osamělé a ztracené stavby jsou jeho druhým domovem. Libuje si v lidském utrpení a bolesti. Vyhledává války, nemoci a hlad. Vše, při čem lidské duše trpí v nevýslovných bolestech, aby naději proměnil v beznaděj a lásku v nenávist! Byla to jeho práce. Avšak v jistý čas musí i on samotný na malý okamžik ustat ve své práci. Avšak i v tuto dobu hlodá v duších a myslích všech lidí a čeká na svou příležitost.

A Steave? Možná vytírá zase jinou chodbu v jiném domě, možná je také již v Pekle. Ale dokud budou lidé lidmi, nepřestanou vylézat ony podivně shrbené postavy ze stínů a brát si své oběti podle jejich skutků. Šťastné a veselé! Radujte se a užívejte si pokoje, dokud ďábel samotný tiše dřímá ve svých hlubinách beznaděje, zoufalství a utrpení! Možná jej jednou někdo skutečně porazí a všichni, kteří padli do jeho osidel budou vysvobozeni z otroctví a dostanou konečně svobodu! Pokoj lidem dobré vůle...

 KANÁL

V ten den, kdy byla na jednom z hlavních kanalizačních řádů ohlášena porucha bylo zamračeno, ale nepršelo. Tlak vzduchu byl dost nízký na to, aby se smrad z kanálu prodral na ulici. K jednomu z poklopů na rušné a frekventované třídě zastavilo auto Městských služeb a z něj vystoupilo několik mužů. Nejdříve vytáhli z dodávky zábrany a krátké stojany se žlutými majáčky. Obestavěli poklop a hned na to jej dva muži vytáhli pomoci háků ven na asfaltovou silnici.

"Kurva, to je smrad!" řekl jeden z mužů, oblečených do žlutých kombinéz. "Je to opravdu tady?"

"Jo, je to tady!" souhlasil jejich předák. "Za chvíli přijede cisterna s horkou vodou a hadicemi! Bude to děsná fuška, prošťouchnout to tam dole! Ale nejdříve bychom se tam měli jít podívat, abychom věděli, jak to tam dole vypadá a na čem jsme!"

"Jo, to je fakt!" souhlasil jeden z mužů, kteří stále postávali u otevřeného kanálu a snažili se nevnímat onen odporně zavánějící odér. Kolem nich projel lidmi naplněný autobus. Jeho cestující na ně nezúčastněně civěli, jako by se jich tento problém ani zdaleka netýkal. A také že ne! Bylo jim to očividně jedno.

„Tak kdo tam dolů poleze?“ zeptal se jich jejich předák. „Třeba Petr s Allanem?“

„Třeba jo!“ mávl Petr rukou. „Dneska mám den na hovno, další hovna mě vytočit nemůžou...“

„Vezměte si sebou přilby, baterky, dýchací masky a měřiče plynů! Jestli tam bude hodně metanu, tak odtamtud vypadněte! Dobře víte, že když se kanál ucpe, mohou se v místě této uzávěry hromadit nebezpečné plyny vznikající rozkladem fekálií a různých odpadků, organických či neorganických...“

„Organických, šéfe!“ řekl mu Allan. „Kousky zvířecích těl a lidských exkrementů se rozkládají lépe, než-li kusy skla, kovů a plastů!“

„To je fakt!“ řekl jim předák a naznačil pohybem ruky, aby se dali do díla. „A nezapomeňte na lano! Jestli vás strhne proud vody, budeme vás hledat utopené až u čističky! Pak z vás budou pěkné nafouklé mrtvolky!“

„Hezká vyhlídka!“ řekl mu Petr a zakřenil se. Kolem projela osmitunka a pěkně s nimi zatřásla.

„Kde jsou policajti, aby omezili dopravu? Co když budeme potřebovat posily?“ houkl předák na řidiče vozu, který byl neustále spojen s dispečinkem Městských služeb. „Zatracené kanály!“

„Už jsou na cestě, šéfe!“ houkl na něj řidič. „Všude je zácpa! Buďme rádi, že nepraží Slunce, to by bylo teprve něco...“

„To by bylo!“ souhlasil předák. „Omrkněte to, Petře a Allane, a nahlaste nám situaci vysílačkou! Kdyby byla situace kritická, okamžitě vylezte ven!“

„Takový výbuch metanu není žádná sranda!“ řekl všem nejmladší člen družstva.

„Aligátoři ve stokách také ne!“ zakřenil se Allan. „Příště půjdeš ty, mladej, když jsi tak moudrej!“

„Nech ho na pokoji!“ zamračil se Petr. „Když jsi začínal, taky z tebe byl pěkný zelenáč!“

„No jo, no!“ pokrčil Allan rameny. Oba muži zmizeli v zejícím otvoru. Bylo slyšet jen jejich nadávání skrze masky, které měli na obličejích. Lano se poslušně odvíjelo a všichni muži nahoře čekali u předáka s krátkovlnnou vysílačkou v ruce.

„Hele mladej!“ řekl mu předák. „Vem si tuhle vysílačku a sejdi dolů! Myslím, že skruže potrubí budou dělat něco jako stínění a my brzy oba muže ztratíme z doslechu! Ber to jako svou první velkou akci!“

„Jasně šéfe!“ přikývl mladík a vzal si od předáka vysílačku.

„A pozor na aligátory!“ zachechtal se kdosi.

„Ještě slovo a naženu vás tam všechny!“ rozčílil se předák. „Tak co je?“

Začalo pršet. Lidé chodili po chodnících na obou stranách ulice, jako by byli z jiného světa a problémy lidí u otevřeného kanálu byly daleko, jako lunární modul lodi Apollo, která kdysi přistála na povrchu Měsíce. Kdyby tento výjev viděli v televizi, nejspíš by se zamysleli nad tím, co zase ti lidi hodili do odpadu, či spláchli do záchodu, nic více a nic méně! Koho zajímá, co teče potrubím, ukrytém několik metrů pod povrchem země?

„Kurva, to je smrad!“ řekl Petr svému kolegovi.

„Nějak se tu hromadí voda!“ kývl hlavou Allan k místu, kde se vytvořil umělý zával v podobě různých zbytků oblečení, staré matrace a klovů čeho. „Co to je? Jak se to sem dostalo? Není to železná konstrukce postele? Vždyť je to širší, než průměr kanalizačního vstupu!“

„Je to pokroucené, proto to sem vlezlo! Copak to nemohli hodit na skládku? Jak to teď vytáhneme ven? Budeme potřebovat nejspíše autogen, nebo úhlovou brusku, abychom ten krám rozřezali! Nejspíše se zaklíní do obvodu kanalizační skruže... Vidíš to? Voda sice protéká, ale nedostatečně! Na té rezivé posteli se hromadí různé trosky a zbytky, které by jinak doplávaly až k čističce!“

„Chceš nás vyhodit do povětří?“ podivil se Allan a baterkou si posvítí na indikátor metanu a jiných výbušných plynů. „No, ještě chvíli a bude to tu zajímavé!“

„Vyhodíme půlku města do vzduchu?“ zakřenil se v masce Petr. „Starosta se z toho pěkně posere! To mi můžeš věřit!“

„Nejspíš jo!“ souhlasil Allan. „Slyšel jsi to?“

„Co jako?“ zeptal se jej Petr vážně.

„Jako by tu brečelo dítě!“ řekl jeho parťák a rukou naznačil, aby byl zticha. Oba muži pozorně naslouchali šplouchání odpadní vody, zda-li neuslyší nějaké podezřelé zvuky.

„To se ti muselo zdát!“

„Ale hovno!“ řekl Allan. „Poslouchej...“

Nyní to slyšeli oba. Tiché a táhlé volání. Nebo to byl snad výkřik do tmy? Oba muži věděli, že v kanalizačním systému mohou žít různá zvířata, včetně krys, jejichž velikost bývá často úctyhodná. Ale že by ve stoce žilo také dítě? Nesmysl!

„Odkud to jde?“ zeptal se Petr.

„Od tamté přípojky, je hned před tím zátarasem...“ mávl Allan baterkou, jejíž světlo na okamžik ozářilo poněkud užší průřez vedlejšího řádu, který navazoval na hlavní sběrnou část této kanalizační větve. Petr na okamžik zaváhal.

„Já vím, jestli se zvedne voda a přinese sebou další smetí, celý světlý průměr tunelu se uzavře a my se tu můžeme utopit!“ řekl Allan. „Ale dispečink přece měl uzavřít všechny větší kanalizační vtoky, nebo jejich obsah odchýlit jinam!“

„Měl, nebo neměl...“ pokrčil Petr rameny. „Jdu se tam podívat!“

„Kdoví, jak daleko budeš muset jít... Lano nebude dost dlouhé!“

„Odvážu se!“ řekl mu Petr suše.

„To není dobrý nápad! Co když spadneš do nějaké vodní kapsy, nebo zabloudíš, tenhle systém je něco jako jedno veliké mraveniště...“ řekl mu Allan. „Škoda, že sebou nemáme ještě jedno lano!“

Oba muži zůstali na okamžik nerozhodně stát. Voda stále stoupala, přestože se její přítok snížil na minimum. Za nějaký čas bude její hladina nebezpečně vysoko. Žádné podezřelé zvuky se již neozvaly a oba muži bojovali s myšlenkou, že se stali pouze oběťmi jakési podzemní kanalizační halucinace. Nakonec, tady dole v temnotě potrubí byl jakýkoliv sluchový či zrakový podnět samotným mozkiem zvětšen do absurdních rozměrů.

„Třeba to šlo shora!“ řekl Petr svému kolegovi. „Budeme tu také potřebovat nějaké pořádné světlo! To znamená, natáhnout sem vedení a zavěsit žárovky!“

„To je práce!“ zamyslel se Allan.

„Jak jste na tom?“ zarachotila vysílačka u jednoho z mužů.

„Obhlížíme situaci!“ řekl Allan suše do přístroje. „Budeme potřebovat světlo, rozbrušovačku a pořádné větrání! Dokud se to tu neprofoukne, nemůžeme tu zatracenou postel rozřezat!“

„Jakou postel?“ zeptal se mladík nechápavě, jeho hlas v přístroji byl podivně zabarvený. „Neděláte si zase srandu?“

„Ne!“ řekl Petr a vzal si od Allana vysílačku. „Je tu železná postel, stará matrace, nějaké hadry a kusy kdoví čeho! Prostě hotovej zlatej důl!“

„Šéf bude mít radost!“ uslyšeli mladíka v přístroji.

„Šťastné a veselé Vánoce!“ uchechl se Allan.

„Zase...“ řekl Petr a bouchl Allana do ramene. „Vážně tam něco je!“

„Dokud to tu pořádně neosvětlíme, neměli bychom jít někam, kde to neznáme...“

„Za chvíli jsem zpátky!“ řekl Petr a odvázal se.

„Ty si děláš prdel!“ zděsil se Allan. „Něco se ti stane a já to pak odseru!“

„Budu zpátky na to šup!“ řekl mu Petr a pomalým krokem mizel v temnotě kanalizačního potrubí. Allan na něj svítil svou baterkou, dokud Petr nevystoupil z jejího dosahu. Pak bylo ticho. Šplouchání jeho nohou ustalo a Allan osaměl několik metrů před umělou zátkou z lidské nedbalosti. Kdo by tomu kdy uvěřil? Co všechno jeden nenajde v kanále? Čas běžel a Petr se stále nevracel. Voda pozvolna stoupala a

ručička měřicího přístroje se stále posouvala do červeného pole.

„Petře!“ zakřičel Allan na svého kolegu. „Kde, kurva, jsi?“

„Co se tam děje?“ ozval se mladý zelenáč ve vysílačce, kterou měl Allan v třesoucí se ruce. Měl sto chutí ji hodit do špinavé a husté břechky, která mu již sahala do výše pasu. Za jak dlouho mu bude po prsa? Už by tu měl být! Říkal si Allan v duchu. Kde jsou posily? Takhle se tu utopíme dříve, než-li sem dorazí muži se světlem a náradím!

„Šéf říkal, že k vám posílá dalšího muže! Chce znát podrobnosti!“ slyšel mladíkův hlas. „Prý vám prožene pérka, až se vrátíte! Nechtějte, abych vám překládal všechny jeho postřehy, kterými komentoval vaší práci!“

„Ať sebou chlapi hodí, stoupá tu voda a tu postel bude nutno rozřezat a odtáhnout na laně!“ zasyčel Allan na mladého muže, který stál pod otevřeným vstupem do kanálu na poslední příčli, aby se nemusel brodit v kanalizačních splašcích. Kde ten Petr je?

„Pane?“ zatáhlo Allana něco za rukáv jeho kombinézy.

„Cože?“ vyděsil se a takřka pustil vysílačku do sraček plovoucích po hladině.

„Pane, můžete mi pomoci?“ řekl znovu dětský hlas. Allan si na něj posvítíl baterkou. Na úzké římsce, která se táhla po jedné straně potrubí, ani ne dvacet centimetrů nad smradlavou vodní hladinou, čupělo jakési dítě. Allan na něj nevěřicně zíral.

„Tos bylo ty? Tys tu křičelo?“ zeptal se jej Allan udiveně. Nemohl tomu uvěřit. Co tu to dítě dělalo?

„Ano, pane!“ přikývulo dítě v roztrhaných šatičkách. „Už jsem tu hodně dlouho...“

„A jak to, že tě nikdo nehledá?“

„Nevím, pane!“ řeklo dítě smutně.

„Jak dlouho tu jsi?“ zeptal se jej Allan.

„Hodně dlouho, už ani nevím...“ pokrčilo dítě rameny. „Ten druhý pán je tu s vámi?“

„Ano, co se mu stalo?“

„Za chvíli tu bude! Měli byste odtud vypadnout!“ řeklo jim dítě dospělým hlasem.

„Vypadnout?“ nechápal jej Allan.

„Jít pryč!“ souhlasilo dítě. „Hned, jen co váš kamarád přijde k vám...“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Allan dítěte.

„Ann, Ann Howardová, pane! Odejdete?“ zeptalo se jej dítě.

Voda stále stoupala a Allanovi začalo dělat potíže stát na místě. Zdálo se, že voda přinášela další tuhý odpad, který neustále zanášel volná místa mezi postelí a stěnami potrubí hlavního kanalizačního řádu. Měřič plynu tiše zapípal.

„Prosím!“ řeklo dítě a rozplynulo se.

„S kým tu mluvíš?“ zeptal se další muž, který se k nim došoural jako posila. Divoce mával rukama a snažil se nespadnout pod hladinu. „Je tu ještě někdo?“

„Petr šel kousek odtud do jednoho vedlejšího potrubí! Slyšeli jsme tu dětský hlas...“ řekl mu Allan.

„Ty ses snad posral!“ řekl mu příchozí muž naježeně. „Co když tam zůstane? Musíme odtud! Prý budou rozbíjet vozovku nad námi a projdou skrz potrubím, aby celý ten bordel vytáhli sem! To zase bude práce...“

„Tamhle je!“ posvítal si Allan na svého kolegu, který se jen stěží probíjel stoupající vodou až k nim.

„Řekni jim, ať začnou tahat za lano, sami se proti proudu neprobijeme! Voda stoupá moc rychle!“ řekl Petr Allanovi. „Co koncentrace plynů!“

„Vypadá to špatně!“ řekl mu Allan a zavolal mladíkovi, ať ostatní začnou tahat za záchranné lano. Po několika minutách již všichni stáli u onoho zelenáče pod otevřeným poklopem, skrze který k nim doléhal ruch ulice a z nebe padal drobný déšť. Konečně trocha čerstvého vzduchu.

„Musíme ven!“ řekl Petr všem a jako první začal šplhat po jednotlivých železných příčlích na povrch.

„Co se tam, kurva, děje!“ zeptal se jej předák. „Všichni z toho začínají šílet! Dítě? Jaké dítě tam bylo? Našli jste něco?“

„Byla tam nějaká Ann...“ řekl mu Allan, když se také vynořil jako zašpiněná a zapáchající figurína nad asfaltovou vozovkou. „Ann Howardová, nebo tak něco!“

„Ale ta je přeci dávno mrtvá!“ ozval se řidič zepředu dodávky. Otočil se k nim a zamyslel se. „Prý spadla do otevřeného kanálu, ale nikdo ji už nikdy neviděl...“

„Tak to jsme viděli jejího ducha!“ zamyslel se bledý Allan. „To je dneska den!“

„Jsem poslední!“ řekl mladík, když se také vydrápal nahoru na světlo boží. V tu ránu došlo k tlumené explozi a vozovka v místě výbuchu znatelně popraskala a nejbližší poklopy kryjící vstupy do stoky vylétly nejméně metr vysoko, aby se rozkutálely po cestě mezi jedoucimi automobily.

„A policajti jsou zase v prachu!“ zabručel předák. „Vy jste měli dneska zatracené štěstí!“

„Měli!“ zamračil se Allan a pohlédl na dým stoupající ze vstupu do hlavního kanalizačního řádu.

„To nám nikdo neuvěří...“ zakřenil se Petr. Začalo hustěji pršet. Vedle chodníku na jejich straně zastavila požární stříkačka s horkou vodou. Muži vyskákali z vozidla a nevěřícně hleděli na tu spoušť, kterou po sobě zanechala ona exploze.

„Kurva, co se tu stalo?“ otřel si čelo velitel požárního vozu. „Co to tu bouchlo? Metan?“

„Jo, kanalizační sračky!“ souhlasil předák výjezdové skupiny Městských služeb. „Někteří se dneska znovu narodili...“

„To je ale smrad!“ řekl nejmladší z požárníků a popotáhl nosem. „Nechtěl bych jít tam dolů... Víte, že jsou dneska Vánoce? Takže někteří už svůj dárek dostali! To je paráda...“

„Takže co? Zavoláme bagry, aby se to tu rozkopalo? Někdo tam bude muset

znovu vlézt a podívat se, co ten výbuch způsobil za škody! Nakonec, je to tam dole už řádně provětrané! Kdo se hlásí? Dobrovolně?" zeptal se předák svých lidí a usmál se na hasiče. "Šťastné a veselé, pánové!"

 JAKO TEN PLEVEL...

Byla Neděle a hrozně lilo. Použít v tomto případě slůvko: přselo, by bylo nebetyčným rouháním. Sam stál na konci jedné z ulic a zíral do temnoty otevřeného vstupu kolmé šachty do místního kanalizačního řádu. Opíral se o plůtek, který postavil okolo díry v silnici a poslouchal šumění vody na dně šachty, kudy tekly splašky z celé ulice. Kus od Sama byla křižovatka s poměrně rušným provozem, dá-li se tak nazvat frekvence jednoho vozidla za minutu.

Sam si připadal jako kosmonaut a ne příslušník Městských pořádkových služeb, na to že měl název sboru, ve kterém sloužil tak honosné jméno, se den co den rejpal jen v bahně velkoměsta. Vlastně v jeho výkalech a všem tom smetí, které si tu poklidně, tu zase rychle jako v nějaké horské bystřině, plynulo ukryto před zraky všech normálních smrtelníků. Ačkoliv Samova práce stála za hovno a byla také o hovně, líbila se mu a byl na ní, jak se patří hrdý, ostatní však už jeho nadšení tolik nekvitovali. Ano, řekněme si to na rovinu, Sam jim smrděl, skoro jako ten tchoř a mezi námi, jak hezké je to zvířátko...

Sam se chystal sejít dolů do kanálu, přestože k tomu neměl žádný vážný důvod a kdyby jeho nadřizený jen tušil, že se chystá v Neděli vstoupit do té díry a jít vlastně do práce, za kterou nebude mít ani zapláceno, nejspíše by mu dal padáka. Nehledě na to, že se Sam chystal porušit nejméně tucet bezpečnostních a firemních předpisů. Po cestě přejelo další vznášedlo a z nebe stále tekly proudy vody, které nekončily nikde jinde, než-li ve smrdutém a temném kanálu, do kterého by dobrovolně nevlezl ani ten nejotrlejší zločinec.

Zablesklo se a do nedalekého panoramatu výškových budov udeřil elektrický výboj. Zase to odnesla některá ze staveb ve Městě. Samovi se zdálo, že zde pořád prší, minimálně půl roku v kuse, jako by se samo počasí dočista zbláznilo. Ulice byla tichá a pustá, semafony si poblíkávaly jen tak pro sebe a temné nebe nevěstilo nic dobrého. Sam si vzal své nádobíčko a začal sestupovat po jednotlivých příčlích do šachty, na jejímž dně se nyní valila velká řeka. Ještě na povrchu si zapnul výkonnou čelní svítilnu a nyní dával dobrý pozor, aby se nezřítíl do tekoucích splašků pod sebou, kdo ví, kam by jej tato masa plovoucích sraček vlastně odnesla. Možná do čističky, možná až na kraj světa.

Zůstal stát na dně šachty, přidržel se nejbližšího stoupacího železa a naklonil se nad vodní hladinu. Popsat tuto substanci jako vodní proud by bylo přinejmenším troufalé, kdyby Sam neměl uzavřenou nepromokavou kombinézu, vysoké boty a helmu s uzavřeným dýchacím systémem, patrně by se tu udávil a vyvrhl všechny své vnitřnosti i se svěračem. Takový zde vládl puch. Indikátor plynů blikal jako pominutý, ale žádné nebezpečí výbuchu nehrozilo. Ne dnes, kdy se povětšinou lenivé a bahnité toky proměnily v dravé říčky s peřejemi. Odněkud uslyšel pištění krys. Nesnášel krysy, hnusily se mu a byly mu odporné!

Sam si vzal dlouhé bydlo, přístroj na měření emisí si založil na patřičné místo na

skafandru a do druhé ruky si vzal kufřík s neznámým obsahem. Připadal si jako nějaký kosmonaut, který přistál kdesi na cizí planetě a nyní se jako jeden z prvních dobrodruhů chystá prozkoumat tento veskrze cizí a nepřátelský prostor. Pousmál se a vydal se jen zpola osvětleným tunelem k cíli, který znal jen on sám. Dnes byl svátek a nikdo neměl v plánu sestoupit do těchto podivných míst, kde je možné vše. V poměrně širokém potrubí, které mělo na obou stranách jakési lávky se zábradlíčkem, aby nějaký návštěvník nespadol do vlastního koryta stoky, se Sam pohyboval se sebejistotou sobě vlastní. Toto bylo jen jeho království a za nic na světě si jej nechtěl nechat vzít.

Kdesi se ozval nějaký podivný zvuk, který se vymykal onomu běžnému a nechutnému čvachtání, bublání a šumění, jež občas přerušoval pískot každodenních obyvatel kanalizace, krys. Pouze tito tvorové mu naháněli hrůzu a jen při pomyšlení, že by se k němu měl být jen jediný z těchto tvorů přiblížit, mu naháněl husí kůži na zádech a na těle mu stál snad sebemenší chlup. Jen jediná skutečnost mu bránila v tom, aby si nadělal do kalhot, nechtěl mít splašky také ve své kombinéze. Otočil se a naslouchal, zda neuslyší tento neznámý zvuk znovu, ale citlivé mikrofony v přilbě již nic nezaznamenaly. Sam pokrčil rameny a vydal se dál vstříc němě zírající temnotě.

Dobře si byl vědom skutečnosti, že pokud zabloudí, nenajdou jej živého, snad jen hromádku kostí, na kterých se bude pomalu ukládat plíseň, prach a pavučiny. Každá městská čtvrť měla své sběrače odpadu, od domovní přípojek až po stále se zvětšující potrubí, které z každé části Města ústilo do některého z hlavních řádů, kterými by mohl v pohodě projet i dvoupatrový městský autobus, kdyby nějaké takové stroje po městě vůbec jezdily.

Při svých průzkumných výpravách přišel Sam na jednu věc, na mnoha místech se na lidskou kanalizaci napojovaly také ještě jiné, starší šachty a potrubí, které nepostavili lidé. Sam věděl také, že se samotný systém kanálů skládá z mnoha pater a určitě na to přišli také jiní, načež se tento fakt donesl i k příslušným institucím a orgánům. Pak byly všechny nalezené vstupy do těchto ještě neprobádaných částí uzavřeny mřížemi, popřípadě zality betonem, či zazděny cihlami. Avšak to by nebyl Sam, aby nenašel jeden z mnoha těchto zapomenutých vstupů v některém z osamocených zákoutí lidského odpadního systému. Proč lidé nesvedli své splašky rovnou do těchto prastarých rour? Kdo ví, třeba měli strach, co všechno by z nich vyhnali.

Sam se začal chvět zimou a proto si zvýšil hladinu horkého vzduchu ve skafandru. Mohl si to dovolit, malý termonukleární článěk, který poháněl všechny systémy v jeho kombinéze, byl takřka nevyčerpatelný a jídla a vody měl Sam sebou dost. Samotný skafandr byl takřka nezničitelný, ale nedokázal ochránit svého vlastníka před pádem z velké výšky, v tomto případě by se z něj stal jen jeden z dalších lidských hrobů v tomto zapomenutém a málo navštěvovaném místě, kde slovo hovno, či sračka nemělo žádný význam, protože vše zde bylo obaleno těmito exkrementy.

Po hodině cesty odnikud nikam se Sam konečně dostal do míst, kde se nacházel jeden z mála nezatarasených vstupů do jiného světa v tomto špinavém a páchnoucím lidském prostředí. Naslouchal, zda mimo všedních zvuků nezaslechne pištění krys, nebo ještě něco jiného, avšak z temných a jinak mlčících tunelů se nic neozvalo. Dnes byl přeci svátek a polovina žárovek v kanálech nesvítila. Šetřilo se i zde, energie nebylo nikdy dost a jen Bůh věděl, proč vlastně svítila i ona zbylá polovina. Osamocené žárovky, které poblikávaly vlivem vlhka, agresivního prostředí a elektrického odporu v napůl rozežraných drátech, vytvářely v těchto místech až prazvláštní a děsivé odlesky a stíny.

Jednou za několik let zde nastoupila armáda elektrikářů, aby vyměnili poškozené dráty. Avšak někdy se dotyčným pracovníkům nechtělo do všech koutů tohoto nekonečného a zapáchajícího bludiště, které připomínalo hnijící útroby obrovské příšery. Rozklad byl druhým slovem, které zde vládlo. Bahno, pach hnijících ostatků čehokoliv a tma. Peklo bylo možná jen slabým odvarem toho, co se zde nacházelo: temnota a strach, spolu s nejistou budoucností. Sam se nebál ničeho z tohoto světa, byl zde více, než-li na povrchu, bál se jen jiných živých tvorů. Těch, které znal a těch, které neznal a ještě neviděl...

Protáhl se do úplně cizího systému i světa zároveň a vytáhl si ze svého kufru na popruhu ještě jednu svítilnu. Stěny tohoto potrubí byly vyrobeny z úplně jiných materiálů, než které znal. Když na ně zasvítil, rozzářily se jakýmsi podivným slabým světlem, které pomáhalo záři jeho baterky a přilbové svítilny. Nyní byl Sam takřka v extázi a cítil, jak jím prochází onen blahoslavený pocit, který lidé zažívají snad jen při vyvrcholení ve hrách lásky. Mnoho nechybělo a udělal by se do kombinézy. Připadal si jako někdo jiný, možná i jako samotný Bůh, možná byl již docela zralý do bláznince a nebyl by první ani poslední člověk, který poznal cizí svět ukrytý pod tím lidským.

Země se mírně zachvěla a ze stropu spadl mrak prachu. Sam pokračoval dál. Měl pocit, jako by samotné chodby tohoto systému pod lidskou kanalizační sítí žily svým vlastním životem, přestože šlo jen o holou a chladnou skálu, ve které se nacházelo v hloubce několik desítek až stovek metrů pod zemí mnoho jeskyní a kdo ví, možná tento systém sahal až k samotnému jádru planety. Jednotlivé sekce byly pospojovány tunely, se kterými se ty lidské nemohly rovnat. Avšak přes všechnu onu krásu, majestátnost a cizost v Samovi tento svět také pomalu a vtíravě vyvolával i pocit strachu. Ne ten svíravý, kdy má jeden takový strach, že se mu roztahuje prdel, tyto obavy měly docela jiný charakter. Jako by jej někdo sledoval a zároveň nebyl viděn. Sam došel na konec spojovací chodby a ocítl se na okraji rozsáhlé jeskyně, kterou vyplňovaly jakési konstrukce s mnoha plošinami, válci podobnými obrovskému potrubí a různobarevně zářícími světly, která brala energii kdo ví odkud, protože Sam žádné dráty neviděl.

Možná by stálo za zmínku, že Sam svůj bídný život neprožíval na Zemi, ale na jedné z mnoha planet v souhvězdí Labutě, kde lidé našli pomoci teleskopů a

dálkových senzorů planetu vhodnou pro život a trvalé osídlení. První osady byly velmi malé a neměly žádný snesitelný komfort, avšak s postupem času se tyto vesnice proměnily v města a lodě ze Sluneční soustavy sem neustále dovážely nový a nový materiál a tak na této Upršené planetě, jak jí lidé začali říkat, vyrostly továrny na zpracování místních nerostných surovin a výrobu potravin a úpravu vody, aby se dala pít. Ne že by byla zdejší voda jedovatá, ale obsahovala některé látky, které se nežádoucím způsobem projevovaly při vývoji a vývinu lidské populace na této planetě. Zdálo se, že i přes mnohá staletí obývání lidmi si tento svět zachoval mnoho ze svých tajemství. Temné nebe, neustále padající déšť, skály a roviny s půdou, jež odmítla rodit i podivně zakrslé stromy, to vše vytvářelo zdejší svět který osvětlovalo Slunce, jehož svítivost byla oproti tomu pozemského jen poloviční.

Lidé se naučili žít v tomto prostředí. Postavili si zde města, továrny, kosmodromy a obrovské skleníky. Umělé přehrady naplnila zdejší voda, aby ji obrovské úpravný přeměnily na pitnou. Při hledání míst pro podzemní nádrže lidé narazili na ještě tajemnější svět pod povrchem, který se snad provrtával celou planetou. Na žádnou živou bytost, však nepřišli. Kolonisté nenarazili při své každodenní činnosti na žádného domácího tvora. Ostatní zvířata si přivezli sebou, včetně otravných krys, které nikde nesměly chybět a byly nevíтанými souputníky lidské civilizace, ať už se přenesla kamkoliv. Vše se zdálo být normální, dokud tyto krysy, jejichž populace se vyšplhala do úctyhodné výše, nezačaly ztrácet s až podivnou pravidelností a časem byl jejich počet redukovat jen na několik tisíc jedinců. Zdálo se, že tato planeta má svého vlastního predátora, který nechtěl být viděn, možná je tento svět přeci jen někým obydlen. Nakonec, lidé nejsou jedinými inteligentními bytostmi ve Vesmíru...

Sam se ještě chvíli kochal pohledem na tuto cizí a nepozemskou technologii, aby sešplhal po podivném lešení do hloubky několika stovek metrů. Při pohledu na temnotou a slabou zář světél vyplněnou prázdnotu této jeskyně jej jímala hrůza. Jednou několikrát hodil vstříc zírající propasti několik světlic, ale ani za pomoci termoradaru se mu nepodařilo určit, kde má tato jeskyně dno. Bylo zde jen mnoho skalních plošin, které byly vzájemně propojeny mnoha lávkami, žebříky a rourami, které se táhly všemi směry. Šlo snad o nějaké mimozemské Metro? Možná však těmito potrubími nejezdily vetřelecké vlaky, avšak jejich výkaly a další odpadní látky.

Po několika hodinách si Sam dal oraz a změřil svým přístrojem hladinu nebezpečných látek. Ke svému údivu, zde nenalezl žádné plyny, které by prozrazovaly existenci jakýchkoliv produktů rozkladu. Vzduch v této jeskyni byl stejně dýchatelný, jako ten na povrchu. Sam si sundal přilbu a zhluboka se nadechl. Trochu se rozkašlal, jak mu vnikl chladný vzduch do plic, ale zvuk který vyprodukoval se ztratil kdesi v temnotě. Žádná ozvěna se nekonala. Najedl se a vypil jednu z mnoha připravených lahví s vodou. Prázdňou nádobu hodil obloukem do tmy. Nic se nestalo, jako by ji vyhodil ve Vesmíru. Neozval se žádný zvuk. Ale i přesto měl Sam pocit, že se na něj někdo stále dívá a sleduje každý jeho pohyb.

Čas plynul s neúprosnou pravidelností. Tam nahoře snad uplynul již celý den, ale

zde dole si tikal svým vlastním tempem. Sam sebral svých pět švestek a s přilbou na pásku u svého skafandru se vydal dál do nitra cizího systému jeskyní, tunelů a umně vybudovaných chodeb s osvětlením, které bralo svou energii snad ze vzduchu. Dnes byl do svých výpravných choutek zabrán více, než-li jindy. A tak si neuvědomil, že si na několika křižovatkách zapomněl označit směr a místo odkud přišel. Připadal si jako Alenka v říši divů, nebo Jiřík ve svém vidění a možná toho viděl více, než kterýkoliv jiný lidský osadník na této planetě. Zaráželo jej snad jen jediné, bylo jím ticho! Neustálé a do uší bodající ticho, které vyplňovalo snad každou temnou skulinu. Připadal si jako ve snu, dokud jej neprobudil pištivý a skřípavý zvuk bortícího se kovu, když se za Samem utrhla jedna z mnoha lávek a žádná další lávka ani plošina, která by jej zavedla zpět k místu ze kterého vyšel, nehledě na to že zabloudil, zde nebyla po ruce.

Sam sledoval jako ve zpomaleném filmu kus cesty, který se již docela neslyšně otáčel kolem své osy a padal kamsi do hlubiny. Nyní dostal strach. Opravdový strach. Rozhlížel se kolem sebe a do této chvíle přátelský svět se proměnil v hrozného démona. Sam se díval kolem sebe a ke svému zděšení přišel na to, že zde nic nepoznává a patrně se ocitl v úplně jiné části tohoto bludiště, než původně zamýšlel. Se slzami v očích pozoroval otevřený chřtán, jež byl před několika vteřinami cestou zpět. Copak jsou i tyto nepozemské struktury náchylné zubu času? Měl pocit, že tento veskrze cizí systém je schopna zničit snad jen katastrofa planetárních rozměrů. Jedna jediná lávka, která se propadla do nicoty jen pod jeho váhou, jej zbavila vši euforie. Nadělal si do kalhot při pomyslení, co by se stalo, kdyby se zřítil i s lávkou do propasti a otáčel se za zvuku vlastního jekotu, jako brouk v prázdnotě Vesmíru. Tento svět byl možná Vesmírem ve Vesmíru a ani Sam netušil, kam tyto nekonečné a hluboké propasti vedou, možná do úplně jiné dimenze.

Sam padl na zem a rozbrečel se. Světla na okolních sloupech na okamžik zablikala, jako by se jim náhle nedostávalo energie. A do této chvíle překrásně zářící koule, za které by se nemusel stydět ani ten nejlépe ozdobený vánoční strom, nyní pohasly a namísto nich se rozsvítila jen jakási nouzová světla v podobě bílých koulí. Jejich záře dostala až strašidelný ráz. Ještě jedna věc se změnila, v docela klidném a stoickém povětří jeskyně došlo k rázné změně. Něco se stalo! Možná, že pád plošiny, toho zpropadeného kusu lávky, někoho probudil a dotýčný tvor se vydal prozkoumat, co se děje nad jeho hlavou. V jeskyni byl náhle průvan...

Sam několikrát slýchal o příšerách, které bydlí ve světě pod nohama lidí, jež si přivlastnili povrch této vodní planety. Přestože zdejší oceány zabírají jen asi čtyřicet procent veškeré plochy, koloběh vodních zdrojů je zde neustále v pohybu a tak se nad hladinou oceánu tvořily stále nové a nové mraky, aby se vypršely nad pevninou. Hladina oceánu se zdála být Rájem a pevnina Peklem, ale kdo ví, jaká tajemství skrývají hlubiny moří a ta, která vyplňují svět pod povrchem? Sam se třásl jako při zimnici a ve skrytu své duše doufal, že jej jeho přátelé a známí již hledají. Ale pak si vzpomněl, že nechal jen pouhý vzkaz u sebe doma, že jde na výlet a koho by napadlo,

že se vydá v Neděli do kanálů, aby jimi prošel do docela jiného světa, kam se lidé běžně neodvážívají?

Světla pohasla docela a Sam se ocitl v naprosté tmě na okraji propasti a jeho slabé světlo na přilbě, natož baterka, na tomto faktu nemohly nic změnit. Jeho zdroje byly jen slabými jiskřičkami v jednom ohromném a temném kotli. Sam si připadal jako můra chycená v lahvi, která zběsile létá všemi směry, ale nemá kam utéci. Sam ležel na studené zemi a naslouchal tichému šumění větru. Co se stalo? Ptal se v duchu. Nikdy nespatriil žádný ventilátor, který by dokázal rozvířit zdejší stojatý vzduch, ale pokud je stejně čerstvý jako ten na povrchu, musí přeci existovat nějaká cesta ven.

Čas ubíhal. Vzduch stále tiše šuměl a temnota byla snad ještě hustší. Pak se odněkud ozval další zvuk, připadal mu jako ohromný hukot padající laviny, nebo stroje letícího vstříc své vlastní zkáze. Po několika vteřinách na něj dopadly první kapky vody. Sam se cítil úplně zmatený. Připadal si, že sedí venku před svým domem hluboko v noci, kdy světla nesvítí a nechává se smáčet proudy deště. Kolem něj je však jen skála a nicota, která vyplňuje ohromné prostory v hlubinách země. Hukot byl stále silnější a Sam si musel přikrýt uši, aby neohluchl, pak jej napadla spásná myšlenka a on si nasadil přilbu a vypnul mikrofony. Řev padající vody utichl a změnil se v šepot. Ale to nic neměnilo na faktu, že se nacházel ztracen kdesi hluboko v cizí struktuře pod povrchem a čekal na svou smrt.

Náhlý poryv větru s ním smýkl takovou silou, že jej málem vyhodil z plošiny do propasti. Sam se v poslední chvíli chytil rukama za kus zábradlí na okraji a před očima mu snad proběhl celý jeho život. Visel v temnotě s nohama plandajícími nad otevřeným chřtánem nicoty a přemýšlel o tom, zda-li se nemá pustit a ukončit tento marný boj. Vždyť po sobě nic nezanechal. Dům měl jen pronajatý, jeho místo v práci obsadí zase někdo jiný a žádné paměti v deníku nezanechal. Stane se jen další lidskou bytostí, která zmizela neznámo kde...

Nyní by se rád viděl i po pás v lidských výkalech a pracoval třeba i do úmuru. Dobrodružství a touha po poznání se vytratila jako mávnutím kouzelného proutku. Zbyl jen boj o holou existenci a vše nasvědčovalo tomu, že je již předem prohraný. Sam ztratil jakýkoliv pojem o čase i prostoru a měl pocit, že se i s konstrukcí, které se drží, točí v kruhu a padá kamsi do neznáma. Nedokázal již určit, zda-li visí, nebo již plachtí vzduchem. Připadal si jako na horské dráze bez zajištění, vlečen posledním vozíkem na cestě do Pekel. Pak se pustil a tiše padal temnotou, která se po čase proměnila ve světlo na konci tunelu. A Sam jako jediný z mála lidí poznal, co se skrývá na dně světa pod světem, který byl součástí této planety.

Konečně byl Sam šťastný a nemusel dál žít ve svém bídném životě a prachsprosté existence, jež je pevně spjata s konečností a neustálou obměnou. Všechny ty sračky jej nadobro přestaly zajímat. Až do chvíle, kdy se propadl do nevědomí a jeho mysl pohasla, byl neskonale šťastný a jeho veškerý strach z neznáma byl pryč. Dny ubíhaly a měnily se v roky. Tělo Sama Horovitse nebylo nikdy objeveno a všechny nalezené vstupy do podzemní říše, která se rozkládala pod lidskou směsicí

exkrementů, byly zazděny a ukryty před vodu nepropustnými nátěry. Sam byl jen jednou z mnoha figurek, jedno však lidé netušili, přestože to bylo zřejmé! Ono i Peklo samotné má mnoho východů, stejně tak podzemní prostory, které lákaly další a další odvážlivce k jejich prozkoumávání! A zalepte včelí úl, plástev po plástvi, pokud se samotný úl skládá z dalších a dalších částí do sebe vložených...

Na nějaký čas vyplnil svět uvnitř planety až příliš podezřelý klid. Vzduch se ani nepohnul, temnota dál tiše čekala, dokud se nerozzářila ona pestrobarevná světla. Vše bylo jako dřív, jen nahore chyběl jeden lidský život a dole jedna lávka. Nebylo zde však nikoho, kdo by zaznamenal běh dějin a venku pořád lilo jako z konve. Nebe bylo temné a pod pláštěm deště žili lidé své bídné životy. Tajemství zůstalo tajemstvím a dokud lidé neobjeví příšeru žijící v hlubinách země, zůstanou alespoň na čas ušetření děsu, který se skrýval pod rouškou tmy. Jen ty krysy stále mizely, až se ztratily docela, pak v kanálech začali mizet také lidé, ale to je zase jiný příběh!

NADĚJE UMÍRÁ JAKO POSLEDNÍ

/Prolog/

Kdosi řekl, že je naděje jen pro slabé a zbabělce! Pro ty, kteří ztratili svou víru! Možná je to pravda, ale možná také ne... Naděje je každopádně slovo, které dokáže prohrát lidské srdce a ukázat cestu tam, kde by ji jiní nenašli. Ale co dělat, když zemře i ona? Ano, jde jen o slovo, obraz něčeho, co lidem nedovolí zastavit se a padnout vysílením k zemi...

Pro některé však zemřela již dávno. Celá Sluneční soustava se proměnila v jednu velkou továrnu na otroky. Na ty, kteří pracovali do úmoru a na ty, kteří se těšili z jejich práce. Nešlo o otroky v pravém slova smyslu. Nešlo ani o lidské bytosti, protože tito tvorové byli něčím mezi lidmi a stroji. Nešlo je nazvat ani androidy, protože ti byli jen směšnou napodobeninou člověka s plochým lidským cítěním... Společnost se rozdělila do několika kast. Lidstvo přestalo existovat, zbyli jen bohatí, pak otroci a stroje.

Opozice neexistovala. Nebyl zde nikdo, kdo by se mohl celému systému postavit. Byli zde jen lidé, kteří se nechali využívat pro obě strany. Pro bohaté byli jen poskoky a pro dříče zase slabým odvarem těch, kteří je vykořisťovali. Ti, kteří se dokázali vzbouřit a vyvléci z onoho pomyslného jha, ať už zradili ty, kteří nepracovali, nebo pracující stranu, se stali lovnou zvěří. Strojům to bylo jedno. Androidi i roboti jen vykonávali to, co jim lidé nařídili. Vlastně nebyli výše, než kdejaké topinkovače, nebo mikrovlnné trouby...

Kdo hledá spravedlnost, najde bezpráví! Kdo hledá pravdu, najde lež a faleš! Kdo hledá pokoj, najde bouři! Kdo touží po lásce, narazí jen na nenávisť! A kdo touží být člověkem, stane se něčím, co se nepodobá stroji ani člověku. Nikdo z nás si nevybírá svůj Osud. Nevíme, kdy a kde se narodíme a kdy a kde zemřeme. Záleží na náhodě, zda se na tomto světě ocitneme jako bohatí, otroci, nebo stroje. I ten ubohý android byl obdařen alespoň špetkou vědomí a moudrosti, včetně logického myšlení. Neznamená to však, že i ta poslední plechovka dokáže myslet. Lidé mají víc než vědomí vlastní existence. Oni ví a vědění je moc. Boháči žijí jen pro život v luxusu a blahobytu. Otroci pro práci a stroje pro to, aby mohly sloužit všem. Čím však byli kříženci strojů a lidí? To nikdo netušil, stejně tak dobu, kdy se tito tvorové začali ve Sluneční soustavě poprvé objevovat...

/Země – předměstí Londýna – 24 září 2178/

Muž v černých pomačkaných a potřhaných šatech seděl na zaprášené bedně v sedmém patře činžovního baráku určeného k demolici. Staré mělo jako vždy ustoupit novému. On se cítil také starý a nepotřebný. V ruce držel devítimilimetrovou pistoli s

pulzními náboji. Trásl se jako by trpěl zimnicí a tiše naslouchal, zda se skrze šachtu schodiště neozve nějaký podezřelý zvuk. Měl co dělat, aby nedrklal zuby. Rozbitými okny k němu doléhal zvuk velkoměsta. Sirény sanitek a policejních vozů se ozývaly z různých stran. Věděl, že až si pro něj přijdou, bude to v absolutní tichosti. Žádné majáky, žádné sirény, žádná nežádoucí pozornost. Bude to jen mezi ním a jimi.

Hlavu měl plnou neuvěřitelných obrazů, kterým ani pořádně nerozuměl. Viděl tváře i události, které neznal a neprožil, jako by mu je někdo dal do hlavy čistě náhodou. Vpřed jej hnala jediná myšlenka, svítila v jeho hlavě jako maják na pobřeží zasaženém bouří. Byl sice při smyslech, plně koncentrovaný a nadopovaný adrenalinem vyprodukovaným jeho vlastním tělem. Tušil, že musí něco udělat, protože věděl, že s každou ztracenou minutou bude stále a neúprosně zesilovat pomalu přicházející únava a otupění. Tělo se bránilo tomuto návalu strachu a tíživého stresu. Po čele mu stékal pot a jeho srdce divoce tlouklo.

Čas běžel. Kdesi odkapávala voda z kohoutku. Špinavé světlo na chodbě neúprosně blikalo a s každým svým mrknutím odměřovalo jeho čas. Odněkud se ozval štěkot psů. Ale byla to jen zdivočelá zvířata, která utekla svým pánům a nikdo z patřičných orgánů je ještě nestačil pochytnat. Útulky jich byly plné a tak policistům a odchytové službě nezbyvalo nic jiného, než je prostě střílet v temných uličkách pistolemi s tlumiči. I on se cítil jako ten potrhaný a zničený pes bez svého pána, který jej kdysi opustil, přestože mu sliboval věrnost až za hrob. V hlavě mu rezonovalo jediné slovo: Pomsta!

Ze stropu padal prach. Vítr se proháněl po patře bez dveří a oken. Dům byl sice kompletně vystěhován, ale nálože ještě nebyly položeny. Možná ještě na chvíli zůstane stát na svém místě, než zemře v moři prachu a poletujících trosek. Slabé světlo zářivek nejasně osvětlovalo celou chodbu i přilehlé schodiště, jehož oprýskané stěny tiše žalovaly na lidskou bezohlednost a sobectví. Muž tiše oddechoval a v ruce držel nabitou zbraň. Dům byl tichý a zdálo se, že mimo muže v sedmém patře v něm nikdo není.

Odněkud zdola se ozvalo tiché zapředení motorů. Kdesi u domu zastavilo několik aut. Muži v černém vyskákali z vozů a vytáhli si z nich i své nádobíčko. Teplotní čidla pročešávala jednotlivé podlaží a pokoušela se najít pozici onoho muže bez minulosti a budoucnosti zároveň. Jeden z členů komanda vytáhl z pouzdra velký přístroj a přiložil si jej k očím. Viděl s ním i skrze zdi. Postupně a systematicky pročešával všechny budovy okolo malého parkoviště, na němž stáli. Muži rozestoupení okolo aut s připravenými zbraněmi stáli jako sochy, připravení kdykoliv vyrazit.

Nad hlavou jim proletěl policejní vrtulník. Jeho posádka dostala rozkaz nevšímat si určité skupiny lidí. Nakonec, jejich auta měly na střechách smluvené označení pro případ, že by se posádky těchto vozů zamíchaly do nějaké přestřelky ve městě. Podsvětí zde hrálo svou nikdy nekončící válku s vládními orgány a jako vždy to

odnášeli civilisté. Byla bezmračná noc a Měsíc zářil na obloze jako velká lampa. Úplněk byl časem nejen pro ony pomyslné vlkodlaky, ale také pro všechny noční lovce, kteří se nebáli měsíčního světla.

„Na šesti hodinách... Sedmé patro... Jeden cíl!“ řekl muž s přístrojem u očí. „Je ozbrojen...“

„Problémy?“ zeptal se jeden z ozbrojených mužů na ulici.

„Ví o nás!“

„Jaká je charakteristika cíle?“ ozvalo se ústředí ve vysílačkách, které měli implantovány všichni agenti. Nepotřebovali žádné vnější zdroje pro příjem signálu. Přístroje v jejich hlavách pracovaly na krátkých vlnách a jako zdroj energie jim stačilo lidské teplo.

„Máme tu posíleného, pane!“ ozval se velitel zásahu a kývl hlavou na muže s noktovizorem, který nejen zesiloval noční světlo ve svém okolí, ale dovoloval pohlédnout i skrze stěny domů okolo a identifikovat případné cíle.

„Takže je hrozba potvrzena?“

„Ano!“ souhlasil velitel zásahu. „Jaké jsou rozkazy?“

„Zabít!“ ozvalo se všem v hlavách. „Zabijte jej a přineste vše, co má u sebe, včetně šatů...“

„Ano, pane! Mohu požádat o posily, pane?“

„Nestačíte na něj?“ uslyšel velitel zásahu ve své hlavě. Některé příkazy byly předány všem, jiné jen do jeho hlavy. „Je jen jeden...“

„Z mnoha!“ řekl velitel zásahové skupiny. „Stál nás už pět mužů...“

„Zabte jej!“

Ozval se výstřel. Tiché zapraskání a pak bylo ticho. Muži se otáčeli kolem sebe a hledali na obrazovkách svých přilbových zesilovačů případné cíle, avšak tato čtvrt' byla prázdná a bez života. Nikdo nemohl s určitostí říci, kdy bude tato část města srovnána se zemí a tak zde nezůstala jediná živá duše. Dokud nepřišli oni a před nimi onen schvácený muž, který nyní vyřešil všechny své problémy za ně.

„Zastřelil se, pane! Cíl zmizel!“ zavolal velitel zásahu na základnu. „Sebereme tělo a všechny věci...“

Skupina se rozdělila. Několik mužů vyrazilo do domu, jiní jistili okolí vozů a vchod do staré opuštěné budovy. Chvilí se nic nedělo. Vteřiny se vlekly a ve sledovaném pásmu byl klid. Vysílačky také mlčely. Čas se neuvěřitelně vlekl a muži, který všemu velel začínala docházet trpělivost.

„Není tady, pane!“ ozval se někdo ze skupiny, která vyběhla do sedmého patra.

„Ale jeho tělo tam bylo... Měnilo svou teplotu z rudé na zelenou... Musí tam být, pokud není nesmrtelným! Najděte ho! I kdybyste museli pročesat celou budovu!“ řekl jim velitel zásahu.

„Není tady, pane!“ opakoval tentýž muž své tvrzení.

„Dobře tedy, seberte všechno, co najdete a vraťte se k vozům!“

„Ano, pane!“ ozvalo se v hlavě velitele, který se nyní díval na špinavou budovu,

před kterou stáli a v očích se mu zračila nezodpovězená otázka...

„Tohle nevysvětlíme!“ řekl mu muž se silným nočním dalekohledem a ještě jednou prošel všechny budovy v okolí od střechy až po přízemí. „Není tu... V žádném domě... Cíl zmizel!“

„Zatraceně!“ odplivl si velitel a pohlédl na bílé kolo Měsíce. „Kurva!“

/Mars – Mars City – 25. září 2178/

„Utekl jim...“ řekl muž v nic neříkajícím obleku svému šéfovi, který se díval skrze panoramatické okno ze silného skla na vysoké budovy tyčící se nad marsovskou krajinou. „Nenašli jej... Několikrát se mu podařilo setřást speciální jednotku ze své stopy a nakonec jej zachytili v jedné opuštěné čtvrti na okraji Londýna!“

„A?“ zeptal se postarší muž s holou hlavou. Seděl ve velkém křesle a na sobě měl dobře padnoucí oblek, který stál více, než roční plat jeho poskoka.

„Přelstil je... Nenašli jeho tělo... Simuloval sebevraždu!“

„Copak Londýnská Policie zaměstnává bandu blbců?“ zvedl muž v křesle pravé obočí a zamyslel se. „Máš nějaký nápad?“

„Určitě musel přežít, pane! Vycvičili jsme jej přeci právě proto!“ zazubil se jeho tajemník podlézavě. „Je jeden z nejlepších...“

„Ano, ale vymkl se nám z rukou a proto jsme jej dali zabít!“

„Není to škoda?“

„Škoda?“ zachrochtal muž v křesle překvapením. „Škoda? Moc toho ví a také strká svůj nos do věcí, do kterých mu nic není!“

„Je jako stroj! Měl pracovat pro nás, pane!“

„Ano, ale něco se v něm posralo!“ zamračil se boss. „Je jako pes, který zdivočel a utekl od svého pána! Mimo to, ví toho o nás příliš mnoho...“

„Vypadá to, že jde v jeho případě spíše o stroj, než o člověka!“ pokrčil tajemník rameny. „Vše nasvědčovalo tomu, že jde o člověka s implantáty, které...“

„Ano, je víc strojem, než člověkem!“ zamyslel se boss. „Ale není androidem...“

„Není prvním...“

„Ani posledním... Potřebuji návnadu a lovce!“

„Není škoda jej dát zabít?“

„Zeptám se vás, Jamesi, až budete mít hlaveň jeho pistole u své hlavy!“ zasmál se tlustý muž v křesle a rukou naznačil svému tajemníkovi, aby odešel. „Zaříd'te to a nezapomínejte, že je pro nás nebezpečný...“

/Jupiter – těžební kolonie – 30 září 2178/

Sam si sedl za jeden z prázdných stolů v baru ubytovací části kolonie a myslel na to, jak rozfofruje získanou odměnu. Podařilo se mu zadržet několik maníků, kteří

ukradli šéfovi zdejšího dolu celou měsíční výplatu. Za odměnu byli vyhozeni bez skafandru do prostoru v radiačním pásmu v okolí Jupiteru. Zemřeli hned několika způsoby najednou. Ušklíbl se. Kdyby to bylo na něm, nechal by je umírat pomalou a bolestivou smrtí. Když šlo o peníze neznal slitování... Na svůj minulý život si nepamatoval, věděl jen jedinou věc, že se stal žoldákem a nájemným vrahem, který dělal za druhé špinavou práci. A také si pamatoval ještě své jméno, ale už nic jiného, jako by mu někdo vymyl mozek.

„Vy jste Sam? Ten Sam?“ zeptala se jej prsatá číšnice. Oběma bylo jasné, že je má umělé. Znalecky se pokochal pohledem na její bujaré poprsí a přikývl.

„Jo, Sam, prostě Sam...“ přikývl. „A kdo se ptá?“

„Máte u východu v boxu číslo Jedna hovor z Marsu!“ usmála se. „Máte večer čas?“

„To se ještě uvidí!“ pokrčil rameny. „Kdy tu končíš, kotě?“

„V deset... Můžeme jít ke mně...“

„Doufám, že nejsi celá umělá!“ zakřenil se a čekal, že se urazí. Neurazila. „V Jedničce?“

„A vy ho máte pravého, Same?“ přimhouřila oči a podívala se mu na rozkrok. „Nebo tam máte srolované ponožky?“

„Je pravý, ale funguje jen když se mu chce...“ zazubil se. „Chtěl jsem s ním kamarádit, ale má svou hlavu...“

„No, podle velikosti tam toho rozumu nebude mít mnoho!“ souhlasila. „Jednička a fofrem, volal někdo z Mars City a podle všeho... Mám vás jen zavolat k telefonu!“

„Jasně!“ řekl jí a odchvátal k prosklené kukani.

„Pták jeden!“ zabručela si pod nosem. „Je jako všichni ostatní, taky si myslí, že je ten jeho ze zlata!“

„Jsem tady!“ houkl Sam do sluchátka.

„Vy jste Sam?“ zeptal se jej muž na druhé straně telefonní linky.

„Jo, ten Sam!“ bavil se muž v baru. Kdysi mu tyto všeteční otázky vadily, dnes se jim už jen smál.

„To se taky nemůžete jmenovat jinak?“

„Ne, alespoň nejsem tak nápadný... Co máte na srdci, pane?“

„Mám pro vás kšeft, hodně peněz a nečekám žádné zbytečné otázky!“ ozvalo se ve sluchátku.

„Poslouchám...“ zamračil se Sam a pohlédl na číšnici, jak klábosí s barmanem a vystrkuje na něj svůj docela pohledný zadek. „Dobře... Ale nedostanu se k vám dřív než za týden... Jo, mám tu ještě nějakou práci!“

„Práci?“

„Jo, jednu rozdělanou práci, kterou bych rád dodělal... Až k vám přijdu, dám o sobě vědět, zatím se mějte!“ řekl a pověsil sluchátko. „Tak co, neřekneš svému šéfovi, aby tě pustil dřív, zlato?“

/Merkur – výzkumná stanice – 30. září 2178/

Ann se protáhla na své posteli a pohlédla na budík, který měla postavený na nočním stolku. Bylo něco po jedenácté večer. Ležela na posteli a přemýšlela, co podniknout! Nikdy by si nepřipustila, že by ji mohla zžírat tak nesnesitelná nuda. Stanice na Merkuru byla vlastně tvořena několika většími buňkami ukrytými ve skále před nenechavým slunečním žářem. Merkur nebyl důležitý, důležitějším bylo Slunce, které sledovali takřka z bezprostřední blízkosti. Žádná loď se neodvažovala blíž, než k Merkuru. Jen jediná loď byla schopná doletět ze Země až sem, aniž by se jí rozpadly tepelné štíty, jmenovala se Amadeus.

Slunce bylo vlastně jejím jediným koníčkem. Ann jej milovala pro jeho nespoutanost. Měla ráda teplo a vzdálený Vesmír ve Sluneční soustavě pro ní byl již příliš chladným. Jediné místo, kde ještě dokázala vydržet, byla Země, avšak jen v tropickém pásmu. Ann byla zvláštní. Nízké teploty jí nedělaly dobře. Jako jediná se dokázala pohybovat ve sluneční výhni, aniž by utrpěla nějaké škody. Zatím co teploty nižší než byl bod mrazu, by ji dokázaly spolehlivě zabít.

Odněkud se ozval podivný zvuk. Jako by někdo prošel vzduchovou komorou. Ale Amadeus měl přece přiletět až za týden! Řekla si v duchu. Možná za měsíc... Pomalu začala ztrácet pojem o čase. Copak se asi děje? Zamyšleně si sedla na postel a pohlédla na teploměr umístěný vedle dveří. Dvacet sedm stupňů... Usmála se. Jak ráda by si zašla do sauny, jen kdyby nebyla zase rozbitá! Ano, někdy to trochu přeháněla a jen málokteré zařízení s ní bylo schopné spolupracovat delší dobu.

Pak uslyšela čísi kroky. Na chodbě někdo byl a nešlo o jednoho člověka...

Maxi, jsi to ty?“ zavolala na svého spolupracovníka, který bydlel přes chodbu ve své kabině. „Maxi?“

Max byl její druhou velkou láskou. Zde na Merkuru však na sebe neměli tolik času. Stanice byla poměrně veliká a stále potřebovala údržbu. Občas se zamyslela nad tím, proč sem společnost neposlala více lidí. V duchu si představovala Maxe a jeho pružné tělo bez přebytku tuku. Ale také se tu a tam přistihla, že uvažuje i o své minulé lásce: Viktorovi. Slastně se protáhla a pohlédla na dveře s otázkou v očích. Kdo že je to na chodbě? Hned na to se rozletěly dveře a do místnosti vpadlo několik mužů v šedých skafandrech. Než se zmohla na slovo, nasadili jí na hlavu černou kuklu a spoutali ruce.

„Půjďte s námi!“ sykl jí někdo do ucha.

„A když ne?“ zeptala se klidně.

Vesmír je docela chladným místem... A toho místa je tam také dost!“ řekl jí tentýž hlas. „Ještě nějaké otázky?“

„Ne!“ otrásla se. „Vlastně ano... O co vám jde?“

„Chce vás vidět jistý Viktor!“ řekl tentýž muž sarkasticky.

/Měsíc – kosmodrom Armstrong – 1. října 2178/

Dva muži se procházeli v pracovních oděvech po technických podlažích kosmodromu a měřili emise záření, hladinu kyslíku, oxidu uhličitého a tlak vzduchu. Dostali hlášku, že jim někde uniká dýchatelná atmosféra. Byli přeci ve Vesmíru a Měsíc, jak je známo, nemá žádný plynný obal.

„Kurva, to je dneska den!“ postěžoval si menší z nich. „Mohl jsem si hezky užít, kdyby ne tahle blbá práce... Hovno tady utíká a ne vzduch!“

„Víš dobře, že to musíme prověřit!“ zamračil se vyšší z mužů. „Stejně by k ničemu nedošlo!“

„Co? Tady se vzduchem?“

„Ne, mezi vámi dvěma...“ uchechl se jeho společník. „Každý to ví, že se sice máte rádi, ale že na to v životě neskočíte!“

„Nechci na ni spěchat!“

„A kdy ji jako přerízneš, až ti bude sto let?“ zasmál se. „Raději hned, než později... Také by si mohla najít někoho jiného!“

„To jako tebe?“ nadechl se menší z mužů.

„Ty jsi debil... Hele, vidíš to?“

„A co jako?“

„Něco tu mám... Vypadá to na humanoida... Nejsme tu sami... Někdo tu je!“ zamračil se vyšší z obou mužů. „Není to člověk a nemá žádnou identifikaci...“

„Nezavoláme raději ochranku?“ vyděsil se menší muž.

„Chceš se blýsknout před svou kočkou?“ zeptal se jej jeho kolega.

„Ale copak jsme nějaká zásahovka?“

„Neboj, nejspíš to bude nějaký zaseklý robot, který se ztratil!“

„Robot? Tak na to jsem zvědavý!“ vyprskl menší z mužů. „Robota jsem už hezky dlouho neviděl, co když je to android?“

„Pro Krista a jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Roboti plní jen určité úkoly, kdežto androidi jsou jako my...“

„A kurva! Takže problémy?“ zastavil se vyšší z mužů a pohlédl na svého kolegu, který k němu vzhlížel jako ke své modle. „Myslíš, že je v přátelském režimu?“

„Jak to mám, sakra vědět?“ pokrčil menší muž rameny. „Třeba mu o nás nejde...“

„Jo, možná se chce jen někam dostat... Třeba jako černý pasažér!“ souhlasil jeho vyšší kolega. „A jak jinak se dostane do lodi, než-li servisním vstupem?“

„Neměli bychom si ho raději všimnout, co ty na to?“

„Máš pravdu... Vycouváme... Nemám z toho dobrý pocit... Nic jsme nenašli!“ řekl dlouhán a temný stín souhlasně přikývl.

/Mars – oběžná dráha – 9. října 2178/

Sam nesašel cestování skokovými loděmi. Měl raději klasickou dopravu a ne

tyhle necky na zvracení. Ale na druhé straně, ne každý si to mohl dovolit. Naštěstí platil letenku jeho budoucí zaměstnavatel a Sam si nemusel lámat hlavu, kdo to všechno zacvaká. Když sestupoval spolu s ostatními cestujícími na palubě raketoplánu k povrchu Marsu, měl ještě mžitky před očima.

„Je vám něco, pane?“ zeptala se jej letuška starostlivě.

„Ani ne, jen mám pocit, že ho mám namísto nosu...“ zakřenil se.

„Tak to chce panáka!“ řekla mu starostlivě. „Ale mi by to nevadilo!“

„To vám věřím!“ pokusil se o úsměv.

„Jste tu pracovně?“ zeptala se jej, když se vrátila i s hranatou lahví.

„To je pravý alkohol?“ zeptal se jí.

„Ano, jste tu pracovně, nebo za zábavou?“

„Tady na Marsu?“ nechápal ji.

„To byste se divil, co tady lidé vyvádějí... Nezlobte se, jen jsem trochu zvědavá! Líbíte se mi...“

„Jo, mám tu nějakou práci!“ řekl a než přistáli, stačil vypít polovinu lahve. Někdo by čekal, že odjede i s letuškou do hotelu, avšak namísto aby poznal její nejintimnější partie, vydal se taxíkem na radnici. Nejdřív práce a potom zábava...

/Mars – Mars City – 9. října 2178 – o několik hodin později/

„Pane? Je tu ten člověk, kterého jste chtěl...“ řekl tlust'ochovi jeho tajemník.

„Odkud přiletěl?“

„Z dolů u Jupitera,“ pokrčil rameny. „Nechal jste mi volnou ruku...“

„Já vím!“ souhlasil boss. „Tak ho sem přiveď!“

„Pojďte dál!“ pobídl tajemník Sama, když mu podržel dveře.

„No potěš!“ zamračil se Sam, když se usadil naproti muži, který si jej zavolal a pohlédl na jeho široký a masivní mahagonový stůl se soškami ze slonoviny. „To muselo stát řádu peněz... Ten stůl i se vším na něm... To je pravé?“

„Přesně tak!“ přikývl tlust'och. „Slyšel jsem, že jste dobrý a na nic se neptáte!“

„Ale taky drahý!“ pokrčil Sam rameny.

„Slyšel jste o Viktorovi?“

„O Viktorovi?“ zamračil se Sam. „Nemáte tu něco ostřejšího?“

„Zajisté!“ kývl tlust'och na svého tajemníka.

„Pokud jde o toho Viktora, pak o něm něco málo vím...“

„Poflakuje se po celé Sluneční soustavě a každý měsíc je někde jinde!“

„Chcete ho chytit?“ zeptal se Sam bossa. „Nemáte...“

„Dost dobrých lidí!“ doplnil jej muž za stolem.

„A já?“

„Je až moc dobrý!“ zamračil se boss a natáhl se přes svůj stůl jako by byl z kaučuku. „Chci, aby zemřel!“

„Tak to bude problém...“ zamyslel se Sam.

„Možná ne, máme návnadu...“
„Koho?“
„Jeho bývalou a jedinou lásku!“ řekl mu boss.
„Ohnivou Annu?“ vydechl Sam.
„Znáte ji?“ zeptal se jej boss pobaveně.
„Měl jsem tu čest s ní být jednou v...“
„Posteli?“
„Tak nějak!“ souhlasil Sam.
„A jak to dopadlo?“
„Strčte si ho na chvíli do trouby, pane a pak uvidíme!“ zakřenil se Sam.
„Bolelo to?“
„No, trochu ano, ale nechci jít do podrobností!“
„Můžete je zabít oba, řekněme jako satisfakci!“
„Ale to bude stát jednou tolik!“ zamyslel se Sam.
„Víte, že vám tu drobnou službičku dopřeju?“ zazubil se jeho zaměstnavatel a sedl si do křesla, až pod ním zapraštělo. „Co bych pro vás neudělal!“
„Kdy dorazí?“
„Asi za měsíc, cestují pomalejší dopravou... Jak se vám líbila expresní přeprava?“
„Raději se budu nudit na palubě jen trochu normální lodi, než létat v těch skokových neckách!“
„Ale uvažte... Co ten ušetřený čas!“ zamračil se boss.
„Řekněte mi, pane!“ naklonil se k němu pro změnu Sam. „Už se některá z těch lodí usmažila ve Slunci, když se její piloti spletli?“
„Nevím o tom, ale prý se ze začátku jedna, nebo dvě lodi ztratily! Ale takový je život, Same! Berete to? I s bonusem?“
„Jak dlouho mají umírat?“
„Rychle, ale jistě!“ řekl mu boss a mávl rukou. „Máme pro vás zamluvený hotel, ženský a nejlepší jídlo a chlast!“
„To vše je v ceně?“ zapochyboval Sam.
„A také váš život, pokud se vám to nepovede! Ale pak budete umírat zatraceně pomalu, Same!“

/Mars – opuštěná základna – 11. listopadu 2178/

Viktor vstoupil do základny. Už dlouho se v ní neukázal nikdo z lidí. Všude se válel narudlý mart'anský prach. Jednotlivé stavby měly ještě energii. Zdejší elektrárna v podobě malého termonukleárního článku stále pracovala a o všechna zařízení se starala skupina robotů. Ale přesto všechno, se na ní již pomalu začínal podepisovat zub času.

Jistý típek mu dal avízo, že Ann někdo unesl ze stanice na Merkuru, kde pracovala a vězní ji v opuštěné základně, která není označena na mapě. Našel ji

snadno, jako by to někdo chtěl. Ale on měl plnou hlavu Ann. Od té doby, co se před lety pohádali, ji už neviděl. Nebyl si jistý, zda chce Ann znovu vidět, ale myšlenka, že by jí někdo dokázal ublížit jej dost trápila. Dalo se říci, že byla nesnesitelně palčivá. A to neměl Viktor rád! Věděl, že je on sám stále onou pomyslnou obětí a smyčka se pomalu stahovala...

Prošel všemi budovami, aby se zastavil v centrální části, ve které se nacházel i malý bar s kinosálem. Na plátně běžel jakýsi starý western a v úplně přední řadě někdo seděl. Viktorovi se takřka zastavilo srdce! Byla to Ann, ale něco zde nebylo v pořádku. Nehýbala se, přestože tušila, že je zde a chystá se ji zachránit. Viktor se zamračil při pomyslení, jak to musí znít klišovitě, jako by hrál právě v některém z těch starých pozemských filmů, kde dobro takřka vždy zvítězí nad zlem.

„Nemyslel jsem si, že mi na to skočíš!“ ozval se Samův hlas odněkud z šera poslední řady.

„Same, jsi to ty?“

„Je to ale překvapení, že ano? Čekal jsem tě...“

„Co je s ní?“

„Je mrtvá!“

„Mrtvá?“ zapochyboval Viktor. „Vidím její tepelnou stopu!“

„Tak ne, ale za chvíli určitě bude!“ řekl mu Sam.

„Proč to děláš?“

„Mám vás oba zabít!“ pokrčil Sam rameny.

„Ann a mně?“ nevěřil Viktor svým uším.

„Jo!“

„Ale... Nečekal jsem, že to budeš právě ty!“

„Jsme jako bratři!“ souhlasil Sam.

„Nevlastní!“ přikývl Viktor. „A ona? Co s tím má společného?“

„Pomstila se mi... A já jí to oplatil!“

„Jak?“ nechápal jej Viktor.

„To je nadlouho!“

„Že tys ji chtěl... V téhle soustavě není ženská sukně, kterou bys nesklátil!“

„No, možná ne!“ pokrčil Sam rameny.

„Tak co bude?“ zeptal se jej Viktor.

„To záleží na tobě!“ zakřenil se Sam. „Jak to chceš? Pomalu, nebo rychle?“

/Země – New York – 18. prosince 2178/

„Jsou mrtví?“ zeptal se Sama jeho zaměstnavatel na Marsu. „Věřím vám, kdyby něco, najdu si vás!“

Jen co vyřídil svůj obchod, odletěl Sam první lodí na Zemi. Obyčejnou lodí, která se poctivě plouží vesmírem. Fakt, že tato cesta bude trvat třeba i několik měsíců jej ani v nejmenším netížil. Schwálně si vybral tu nejpomalejší loď, která byla k dispozici

a měla svou zastávku také u Země, než se vydala k orbitě Venuši, jediné planetě s pevným povrchem, kde lidé nepostavili žádnou základnu.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se boss Sama ve sluchátku. „Divíte se, jak je možné, že jsem vás našel?“

„Děkuji za optání!“ usmál se Sam. „Cesta byla hezky dlouhá a příjemná! Bylo tam dost ženských na to, abych se nenudil!“

„Jak dopadl obchod?“

„Všechny požadavky byly splněny... A peníze?“

„Jaké mám záruky?“ zarazil jej boss. „Co když není zboží správně uložené?“

„Pošlete tam své lidi, aby obhlídli situaci...“

„To už jsem udělal!“ souhlasil boss. „Budete vám věřit, Same!“

„Mohl jsem vám přinést vzorky, ale vy jste to odmítl!“ řekl mu Sam. „Nemůžu za to, že jste příliš... Důvěřivý?“

„Nerad vidím, když se mi kazí zboží před vlastníma očima, to je vše!“

„Oba jsou teď nejspíše v obchodním nebi, nebo v reklamačním pekle!“

„To doufám!“ uslyšel ve sluchátku. „Jinak vám bude tato soustava malá a budete si přát, abych s vámi svou smlouvu nikdy nerozvázal, Same!“

„Já vím a lituju toho celou dobu...“ zamyslel se Sam. "Vždy se snažím být co nejkorektnější, co se týče plnění mých obchodních závazků! Ale někdy jsou problémy s dodavateli..."

„Vaše osobní problémy mne nezajímají, peníze jsou na cestě!“

„Proč jsem je vlastně měl...“

„Ne do telefonu, pitomče! Tvrdil jste, že se na nic neptáte! A víte dobře, že konkurence nikdy nespí...“

„Jen mě to zajímá...“ řekl mu Sam.

„Bude se vám lépe spát?“

„Ne!“ připustil Sam. „Až mi přijdou prachy, ozvu se!“

„Nikdy jsme se neviděli!“ řekl mu hlas ve sluchátku a Sam najednou nevěděl, zda se jedná o konstatování, nebo hrozbu. "Jistě víte, že je dneska obchodování stále těžší a těžší... Přejí vám hodně úspěchů v další práci, Same!"

„Já vám také, pane! Těším se na další případnou spolupráci...“ odpověděl mu Sam a zavěsil.

„Kdo to byl?“ zeptal se Sama čísi hlas. Dotyčný seděl v hlubokém křesle a pokuřoval doutník s takovým požitkem, až se jeden bál, že s ním provádí kdo ví co.

„Mars Corp.!“ řekl mu Sam.

„Co po tobě chtěl?“ zeptal se jej Viktor.

„Jestli jsi mrtvý, vlastně jsem nelhal!“ pokrčil Sam rameny. „Ale Ann jsem nezabil...“

„Bylo mi to jasné...“ řekl mu Viktor smutně. „Zabili ji vlastně už ti parchanti při převozu z Merkuru!“

„Chceš ji pomstít?“ zeptal se jej Sam a nalil si další sklenici.

„A pomůže to?“ zamyslel se Viktor při pohledu do plamenů v krbu. „Vrátí mi to její život?“

„Ne, ale už jen pro ten pocit...“

„Takže jsme teď vlastně oba mrtví!“ řekl mu Viktor. „Co když ti ten parchant lhal a pokusí se tě oblafnout?“

„Potom ať jej chrání všichni svatí!“ zamračil se Sam. „O co mu vlastně šlo?“

„Vím toho o něm dost, abych ho potopil...“

„Takže je to pěkná svině?“ zeptal se jej Sam a položil si nohy na stůl. „Jak jinak...“

„A my jsme jiní?“

„Ne, ale také nejsme lidmi, ne v pravém slova smyslu!“

„To opravdu ne!“ souhlasil Viktor. „Ale čím potom jsme?“

„Jednou na to možná dostaneme odpověď a zatím... Máš nějaký plán, kdyby se něco podělalo?“

„Na to jsem se chtěl právě zeptat já tebe!“ zakřenil se Viktor. „Už mě to nebaví, pořád utíkat...“

„Pak budeme muset zemřít, jsi připraven na smrt?“

„A ty?“ zeptal se jej Viktor vyzývavě.

/Mars – Mars City – 31. prosinec 2178/

„Šťastný a veselý Nový rok, pane!“ řekl tlust'ochovi jeho tajemník a poskok v jedné osobě.

„I tobě! Víš o tom, že mě ten Sam podvedl?“

„Jak je to možné?“

„Ta děvka byla sice mrtvá, ale za nějaký čas našla Policie na Zemi kdesi v New Yorku těla dvou lidí... Ono to vlastně ani lidé nebyli... Víš o tom, že byl také Sam posílený?“

„Ale jak je to možné?“

„Víš ty, kolik takových Samů a Viktorů se toulá po Sluneční soustavě?“ mávl tlust'och rukou.

„K čemu jsou?“

„K čemu?“ zamyslel se boss. „Pro špinavou práci!“

„Pane, málem bych zapomněl, přišla vám nějaká zásilka...“

„Odkud?“

„Ze Země!“ řekl tajemník a položil na stůl velkou krabici.

„Není tam náhodou bomba, že ne?“ zasmál se boss.

„Ne, pane, žádné výbušniny! Dokonce se zdá, že jsou uvnitř jen atrapy dvou hlav, nejsou ani lidské...“ pokrčil tajemník rameny a nechal svého šéfa i s balíkem o samotě. „Kdyby něco, zazvoňte, pane!“

„Zmizte!“ mávl tlust'och rukou a milostivě svého tajemníka propustil.

Hlavy? Jaké hlavy? Čí hlavy? Rychle rozbil novoroční překvapení, aby spatřil v krabici dvě androidní hlavy. Vlastně nešlo ani o robotí hlavy, tyhle vypadaly, jako by kdysi patřily nějakým hybridům a on si vzpomněl na Sama a Viktora. Ale pokud jsou mrtví, kdo je poslal? Mezi nimi byl položený lístek a stálo v něm: „Všechno nejlepší a šťastný Nový rok!“

„Je to jen žert?“ zeptal se v duchu. Pustil si holovizi a sledoval, jak lidé křepčí v celé Sluneční soustavě. Sedl si do svého oblíbeného křesla a nechal si přepínat jednotlivé kanály. Do konce starého roku zbývaly již jen vteřiny. Pak se rozhořely ohňostroje a obraz se změnil. Byl tam on, na všech kanálech a s jeho fotkou také všechny informace o jeho špinavých obchodech.

„To snad...“ takřka se zadusil překvapením. „...není možné!“

Mrštil s krabicí o zem. Hlavy se rozkutálely po místnosti. Pod nimi byl ještě jeden lístek s dvěma slovy: „Za Ann!“

„Oni žijí, ale jak je to možné?“ zamyslel se a praštil pěstí do stolu. Pak si vzpomněl na všechny ty ostatní Samy a Viktory, kteří žijí ve Sluneční soustavě a na jejich schopnost přenášet své kolektivní vědomí. Co když se všichni vzbouří? Proti mně? Zamyslel se. Ale na odpověď nepřišel. Krátce na to jej skolila mrtvice. Kdosi tvrdil, že šlo o infarkt, ale pitva nikdy neproběhla. Mars dostal nového šéfa a vše utichlo, jako by Sam s Viktorem nikdy nežili, vlastně ani jeden z těch stovek, nebo možná tisíců Samů a Viktorů, dokud se v někom z nich nepohne špinavé svědomí, ale pak to bude zase jiný příběh...

/Konec/

BAREL ČOKOLÁDY

Dva muži se krčili na okraji srázu nad pobřežní cestou a obhlíželi dalekohledy s nočním viděním dění dole pod nimi. Na moři zářila světla několika menších lodí, snad šlo o plavidla pobřežní stráže. Na nebi létalo několik vrtulníků, jejichž piloti se drželi dohodnutých schémat letu v určitých čtvercích tak, že se vzájemně překrývaly a nejenže osvětlovaly svými reflektory zem pod sebou, jejich posádky vlastnily také brýle pro noční vidění. Ty však měly jednu nevýhodu, nedokázaly zoomovat, tedy přiblížit určitý objekt v reálném čase.

„Kde jsou, už tu měli dávno být!“ zasyčel jeden z mužů v černých kombinézách, které nepropouštěly tělesné teplo. Na hlavách měli kukly a aby toho nebylo málo, měli na zádech připevněny větvičky keřů, aby dokonale splynuli s okolním travnatým terénem. Pro pozorovatele ze vzduchu, nebo z větší vzdálenosti byli nepostřehnutelní. Snad jen cvičení psi by je dokázali vyčenichat.

„Zatím je až na hlídce klid...“ zamračil se druhý muž. „Jean nás zabije!“

„Jen žádná jména, Dvojko!“ řekl první muž. „Sice jsme na soukromém okruhu a nikdo nás nemůže odposlouchávat, ale jeden nikdy neví...“

„Ještě počkáme!“ řekl muž s číslem dvě a znovu si prohlédl terén pod sebou. „Jak jsme na tom s obranným perimetrem?“

„Vypadá to dobře!“ odpověděl mu jeho kolega a chvíli se díval do malého počítače s dotekovou obrazovkou. Rozmístěné senzory fungují. Perimetr nebyl narušen a obranné věžičky jsou stále aktivní...“

„Doufám, že nás nikdo nepřekvapí!“ řekl muž číslo Dvě do interkomu. „Máme štěstí, že nás ještě neobjevili... Tohle je ideální místo... Proč tu není žádný odstřelovač, nebo člen komanda na hlídce? Až pojedou dole po cestě, budou snadným cílem pro každého, kdo se schovává tady nahoře...“

„Mají přeci vrtulníky...“ pokrčil muž číslo Jedna rameny. „Možná mají ještě nějaké eso v rukávu...“

„Doufejme, že ne...“ zamyslel se muž číslo Dvě. „A naše únikové vozidlo?“

„Je ukryté v jednom větším dolíku a přikryté větvemi... Nemyslím, že by jej někdo objevil...“

„Dobře, počkáme ještě chvíli a pokud nepřijedou do deseti minut, zrušíme akci!“ řekl mu muž číslo Jedna.

Než se nadáli, přeletěla jim nad hlavou jedna z hlídkujících helikoptér. Měla ztišený motor, takže si ji nevšimli, dokud jim nad hlavou neprosvištěla jako noční dravec. Muži zůstali nehybně ležet na trávě a pohlédli na sebe. Ze stroje nevycházel žádné světlo, měla snad posádka k dispozici termovizi? Pokud ano, do jaké míry jsou zranitelní? Oba napadla stejná otázka: Co když jsme byli objevení? Zbraně ležící vedle nich tiše odpočívaly a čekaly na svou chvíli. Pobřežní cesta pod nimi byla však stále prázdná.

„Je to léčka!“ řekl muž číslo Jedna. „Ušili na nás boudu...“

„A perimetr?“

„Stále čistý...“ zamyslel se Jednička a navázal spojení se základnou, přestože mohli být vystopováni a objeveni nepřitelem.

„Jaká je situace?“ ozvalo se ve sluchátku muže číslo Jedna.

„Zatím neprojeli... Vypadá to na léčku!“ řekl a čekal na reakci ze základny.

„Informace zpravodajské služby byly jasné, cíl přistane v doku malého přístavu na severozápad od vás a bude přesunut valníkem po pobřežní cestě do nedaleké továrny... Informátor se ještě nikdy nemýlil! Přepínám...“

„Mohli mu podstrčit falešné informace!“ zapochyboval muž číslo Jedna.

„Trojko, slyšíte?“ řekl Dvojka tichým hlasem. „Hřeben volá Volavku, jaká je situace?“

„Tady Volavka!“ ozvalo se oběma mužům ve sluchátkách. „Objekt dorazil, opakuji, objekt dorazil! Zásilka vyráží na cestu...“

„Hřeben rozumí, konec!“ řekl muž číslo Dvě a pohlédl na Jedničku. „Takže přeci jen...“

Někde za jejich zády něco zašramotilo. Jako by se po hřebenu toulal divoký pes, nebo jiné čtyřnohé zvíře. Něco prošlo ochranným perimetrem. Věžičky přeci měly reagovat na vše, co vydává teplo a je větší než pes středního vzrůstu. Ledaže by je něco shodilo ze stolanů...

„Narušitel?“ zeptal se muž číslo Jedna svého kolegy.

„Říkal jsem, že máme mít ještě zadní jištění...“ zasyčel Dvojka. „Na přístroje není spolehnutí...“

„Konvoj vyrazil!“ ohlásila se jim Trojka. „Opouštím prostor! Konec!“

„Rozumím, konec!“ řekl Jednička.

„Připravím zbraně!“ řekl muž číslo Dvě a klekl si, aby odjistil malý raketomet, který může odpálit i vleže. Jednička si připravil odstřelovací pušku a oba znovu zalehli.

„Vidím světla!“ ozval se Jednička. „Napravo je vidět přibližující se kolonu... Co když selže naváděcí laser? Musíme střílet z velké vzdálenosti, abychom nebyli prozrazeni...“

„Kdyby bylo na mně,“ řekl muž číslo Dvě. „Dal bych dolů dálkově odpalované miny a byl by pokoj...“

Jeden z vrtulníků znovu zakroužil nad jejich hlavami. Čekali až odsvíští do dalšího sektoru a Jednička se otočil, aby obhlédl jejich situaci za jejich zády. Na zvolna se svažujícím terénu pokrytém trávou a občasným zakrslým keříkem neobjevil nic nového. Neviděl žádného narušitele, ať už by šlo o člověka nebo zvíře.

„Vzdálenost je optimální!“ upozornil jej Dvojka. „Odpálíme střelu?“

„Ano, ten náklad nesmí dorazit na místo určení...“

Muž se obrátil směrem ke stále se přibližujícímu konvoji. Vpředu jel džíp a za ním několik nákladních aut, za kterými jel znovu lehký automobil s plátěnou střechou. Oba muži si prohlíželi jednotlivá vozidla v přístrojích na zesilování světla a

netrpělivě hledali označení vozu, který vezl drahocenný náklad pro zdejší továrnu na výrobu zbraní.

„Označila nám čtyřka patřičné vozidlo?“ zeptal se Dvojka svého kolegy.

„Nevidím, který vůz má být naším cílem...“

„Také nevidím smluvenou značku...“ zamračil se muž číslo Jedna. „Možná se něco stalo s naším agentem... Trojka už opustila pozice?“

„Hřeben volá Volavku, slyšíte?“

Nikdo neodpověděl. Konvoj se neúprosně přibližoval. Muži netrpělivě hledali na vozidlech stopu po smluveném znamení, avšak ani na jednom ze tří vozů nenašli nic, co by označovalo pravý cíl.

„Je to v hajzlu!“ řekl Jednička rozčíleně. „Nemáme čas na všechny tři vozy a nemáme ani dostatek munice... Jen dvě střely...“

„Můžeme vypálit jen jednu, aniž bychom byli odhalení!“ řekl Dvojka.

„Dobře, který to bude? Je to tři ku jedné!“

Muži si naposled prohlédli kolonu projíždějící po pobřežní silnici. Vrtulníky stále kroužily po obloze a pátraly po případném narušiteli. Lodě pobřežní hlídky se houpaly na zvlněné mořské hladině a jejich světla se každou chvílí měnila, podle toho, kterým bokem byly otočeny k pobřeží.

„Budeme muset střílet, nebo zrušit akci!“ řekl muž číslo Dvě. „Takže?“

„Druhé nákladní vozidlo v koloně!“ řekl Jednička chladně. Muž číslo Dvě zamířil raketomet směrem ke koloně, zatím co Jednička označil okem neviditelným laserovým paprskem cíl. Během několika vteřin byla střela odpálena a doletěla k automobilu, který měla zasáhnout. Ozvala se silná rána a k nebi se vyhnal hřibovitý ohnivý mrak. Cíl byl zničen. Konvoj se zastavil a ze zbývajících vozů povyskakovali muži, kteří se rozběhli do tmy, aby se spolu s vozidly nestaly příštími cíli případného nového útoku.

„Jak jsem na tom?“ zeptal se muž číslo Jedna.

„Vozidlo zničeno, ale zásilka byla patrně v jiném vozidle...“ řekla Dvojka Jedničce.

„Cože?“ nechápal muž číslo Jedna. „Vybrali jsem špatný cíl?“

„Vypadá to tak...“

„Tady pětka, zrušte akci, objekt dorazil do továrny! Akce skončila!“ ozvalo se oběma mužům ve sluchátkách. Nad hlavami jim proletěly hned dva vrtulníky s rozsvícenými reflektory a kdesi na hřebeni začali štěkat psi.

„Našli nás?“ zděsil se muž číslo Dvě. „Do hajzlu!“

„Akce zrušena, opusťte oblast!“

„Mizíme!“ řekl muž číslo Jedna a posbíral si své nádobíčko, zatím co muž číslo Dvě dělal totéž.

„Opusťte oblast, operace zrušena!“ ozývalo se stále v jejich uších.

„Použili jinou trasu?“ zeptal se muž číslo Dvě.

„Negativní... Jiná cesta do továrny nevede!“

„Tomu nerozumím!“ řekl muž číslo Jedna. „Byla to bouda? Všechno byla bouda?“

Muži chvatně opustili své pozice a nedbali vrtulníků, které létaly po bezmračné obloze. Měsíc byl v novu a tak jim na cestu svítila jen záře hvězd. Muži si však nasadili brýle pro noční vidění, dali si batohy i zbraně na záda a rychlým během opouštěli prostor. Vrtulníky se jim jako zázrakem vyhýbaly a v dohledu nebyl na horizontu vidět žádný podezřelý pohyb. Za několik minut byli u svého únikového vozidla. Celí udýchaní nasedli do něj a vyrazili se zhasnutými světly do tmy. Na nejbližší nehlídanou silnici jim zbývalo dobrých pět minut.

„Pětka, slyšíte? Opakujte zprávu!“ řekl muž číslo Dvě.

„Zásilka je v továrně!“ ohlásil jim dobře známý hlas. „Posrali jste to!“

„Jiný konvoj na silnici nebyl!“ řekl muž číslo Jedna rezolutně.

„Negativní,“ řekla jim Pětka. „Máte po dovolené...“

„Zatracené cvičení!“ zasyčel muž číslo Jedna. „Do prdele... Jak nám mohli uniknout?“

„Ten chlap!“

„Cože?“ zeptal se Jednička svého kolegy.

„Jaký chlap?“

„Ten chlap s oslem a kárkou. Měl na vozíku podivný sud, ale nevypadal na to, že by to byl náš cíl!“

„Chlap s oslem?“ zeptal se muž číslo jedna a takřka se zlostí rozbřečel. „Taková kravina!“

„Co bylo vůbec naším cílem?“

„Barel plný prvotřídní čokolády!“ řekl mu Dvojka trpce. „Sejmuli jsme náklad'ák a zbytečně! Žádný nebyl označený!“

„Jo, dostaneme jej k úhradě!“ přikývl jeho part'ák a zatočil na hlavní silnici, aby se vydal k základně. Na nebi stále zářily mlčenlivé hvězdy a tu a tam se jim do uší příkradlo svištění vrtulníků, které se dál nezúčastněně proháněly oblohou. Akce byla zrušena, všichni se vraceli na své základny. Lodě, helikoptéry i lidé. A onen barel čokolády? Poslouží jako poleva pro několik dortů na slavnostním zakončení cvičení. Jen ti dva muži, kteří tehdy leželi na hřebeni nedostanou ani ždibec a budou patrně někde mýt záchody, zatím co ostatním bude vyhrávat hlasitá hudba a budou se radovat ze své výhry... Zbývalo jim asi deset minut do cíle, když píchli pravou přední pneumatiku a takřka se převrátili do příkopu.

„To snad není možné!“ bouchl muž číslo Jedna do volantu. „To nám někdo dělá schválně! Viděl jsi toho ježka na silnici?“

„Jakého ježka?“ nechápal jej Dvojka.

„Kovového!“ zamračil se muž číslo Jedna. „Já toho chlapa zabiju, až ho najdu! Jdeme vyměnit kolo, máme doufám rezervu?“

„Máme!“ souhlasil Dvojka. „Tak jdeme...“

Muži vylezli z dodávky a hleděli do tmy. Vybavení nechali ve voze. Bez nočního

vidění nespatriili několik mužů, jak mizí ve tmě. Určitě se pochechtávali a byli radostí bez sebe, že těm dvěma pokazili večer. Jako by toho nebylo dost, ještě se pozdě vrátí na základnu a budou je čekat dvojnásobné rajóny. Nakonec budou oba rádi, pokud nedostanou pracovní úkoly do konce měsíce.

„Podělali jsme to!“ řekl muž číslo Dvě a odešel k zadním dveřím dodávky.

„Jo, podělali, ale život jde dál!“ souhlasil muž číslo Jedna. „Tak kde je ta rezerva?“

„Někdo nám ji štípnul!“ řekl mu Dvojka, když se vrátil ke kolegovi. „Někdo oklamal naše přístroje a přišel se na nás podívat a pak nám z ukrytého vozidla šlohl rezervu... Oni to na nás všechno nastražili!“

„Hajzlové!“ zařval Jednička. „Zatracení hajzlové...“

„Víc se to snad už asi podělat nemůže!“ řekl mu Dvojka a vrátil se do kabiny. „Tady Dvojka, potřebujeme odtahovou službu, píchli jsme a jsem bez rezervy, přepínám!“

„Tak co?“ zeptal se jej Jednička, když jeho kolega vylezl z dodávky a nesl sebou svou výstroj a výzbroj.

„Máme si vzít všech svých pět švestek a po svých dojít domů!“ zakřenil se muž číslo Dvě.

„S celou parádou a pěšky?“ nechápal jej Jednička. „Tak jo, jsem zvědavý, co ještě dostaneme vyžrat!“

Jen co byli asi padesát metrů od svého nepojízdného vozidla se odněkud přihnal ohnivý dráček a zapálil jej. Jen co se rozplynul ohnivý mrak se oba muži zvedli ze země a nechápavě civěli jeden na druhého. Pokrčili rameny a vydali se pěšky na základnu. Na cestu jim tu a tam svítily reflektory helikoptér, které se nad nimi slétaly jako komáři nad svou obětí. Z ostudy si udělali kabát a nezbylo jim, než aby jej nesli tak dlouho, jak bude potřeba. A vše pro jeden barel čokolády...

SVĚT V OČÍCH ZŘÍT

Na začátku byla tma. Ono většinou na začátku bývá tma. Nehmotná, všudypřítomná a nezměřitelná, rozprostírající se v trojrozměrném prostoru. Tichá a tíživá. Ne jako když zavřete oči. Je mnohem výraznější a reálnější. Prý i před tím, než vznikl svět, byla tma. Pak kdosi luskl prsty a řekl: „Budiž světlo!“

Tu náhle proniklo tmou oslnivé světlo. Ne, nebylo to slunce, co ozářilo onu nekonečnou čern. Světlo mělo spíše kuželovitou podobu. Nořilo se do tmy pouze jedním směrem, jako by kdosi v oné tmě rozsvítil baterku, či spíše reflektor. Se světlem přišlo i teplo. Dá to rozum, vyzařované světlo s sebou nese i částičky tepla. Fyzika v praxi.

Nyní tu máme světlo a tmu. Ovšem žádné stíny. Žádný kontrast mezi oběma světy. Světlo se nořilo do tmy postupně a s vektorem vzdálenosti od zdroje sláblo, až zmizelo docela. Pokud šlo o světlo promítačky v opuštěném kinosále, chybělo tu už jen plátno. A kdo ví, třeba onen světelný kužel ozařuje nějakou tu projekční stěnu, jen ještě není patrná.

Pak cosi hlasitě cvaklo a ozval se tichý šum. Spolu se světlem se přidal i zvuk. Nejsme tedy ve Vesmíru, tam se zvukové vlny nemají v čem šířit, je v něm přeci jen vzduchoprázdno. Jsme tedy v místnosti? Obraz se změnil. Na konci světelného kužele se objevil nejasný obraz. Číslice. Obraz se zaostřil. Je to jasné, dostavil se i čas, protože každý začátek musí mít zákonitě i svůj konec.

Dvojměrný obraz na plátně ukazoval jakousi ulici na předměstí. Tuctové domy s tuctovými zahradami a ploty. Mezi nimi vedla asfaltová ulice s příjezdovými cestami do garáží. Tu a tam před nějakou dokonce stálo i opuštěné auto. Stromy se nejistě komíhaly ve větru. Čas od času z jejich korun spadl na zem žlutohnědý lístek. Spolu s odpadky se ulicí hnal i prach. Zdálo se, že je ulice již nějaký čas opuštěná.

Obraz se změnil. Ještě ne v ději. Z dvojměrného se stal třírozměrným. Plátna nebylo potřeba. Svět vysílaný z promítacího přístroje se stal reálným a skutečným. Stal se kostkou, či koulí ve tmě obklopen světlem. Došlo ke stříhu a děj se přesunul do jednoho z domů. Do pokoje. Nešlo o kuchyni. Ani o pracovnu. Vypadalo to na dětský pokoj přeplněný hračkami. Plyšový medvídek, štíhlé ledabyle oblečené plastové panny, domeček pro panenky...

Náhle se čas zastavil. Kdosi, kdo stvořil tento svět z ničeho a v ničem, náhle zastavil chod času. Proč asi? Nejspíš v domě někdo scházel. Lide? Zvířata? V pokoji se náhle objevilo malé dítě. Holčička. Měla na sobě bílé tričko a kostkovanou sukni. Byla bosa. Stála uprostřed pokoje a dívala se na nepořádek v pokoji. Kdopak to asi uklidí?

„Mamíí!“ zakřičelo dítě. „Mamííí...“

„Copak je?“ ozvalo se z domu. Takže přeci. Dům má své nájemníky. Ale jak je to možné? Kde jsou ostatní lidé na ulici? V dalších domech? Jak je možné, že v opuštěné čtvrti bylo v jednom domě malé dítě? Kde se tam vzalo? Patřilo snad tomu

pokoji? Neměl by pokoj patřit dítěti? Kde měla ona holčička své rodiče? Přeci jen, nemohla v tomto světě existovat jen tak, sama pro sebe. Potřebovala jídlo, pití, spánek, čas na hraní a hlavně... potrebovala své rodiče. Zázemí a pocit bezpečí.

„Mamííí, kde jsi!“ volala holčička dál a kývala přitom hlavou. Dlouhé zapletené copy jí vlály kolem uší. Zdálo se, že se holčička zlobí. Maminka však nepřicházela. „Maminko, kde jsi? Mám tě ráda a potřebuju tě...“

„Copak je, broučku?“ vešla do pokoje žena ve středních letech. Vzala dítě do náručí a konejšivě jej pohladila po vlasech. „Co pak se stalo tak strašného?“

„Všichni umřeli...“ řekla holčička.

„Jak to?“ nechápala jej matka.

„Všichni jsou mrtví!“ rozplakalo se dítě.

„A kdopak?“ pohoupala jej matka v náručí. „Panenky a zvířátka ve tvém pokoji?“

„Ne, mami,“ zaštkala holčička. „Všichni lidé...“

„V téhle ulici?“ zamyslela se matka a postavila holčičku na zem.

„Ne, všichni lidé na světě!“ zamračila se, že je její matka tak nechápavá.

„A to jsme tu zůstaly samy?“ klekla si matka k dceři a pohlédla jí do velkých modrých očí. „Jen my dvě? A co táta?“

„Ten je také mrtvý!“ řekla holčička. „A ty taky, mami!“

„Já jsem taky mrtvá?“ usmála se matka. „A co ty?“

„Já nevím... Třeba se mi zdáš...“ zamyslelo se dítě.

„Třeba se ti všechno jen zdá,“ souhlasila matka. „Možná spíš a máš jen noční můru...“

„Ne, mami, vím to...“ dupla si holčička nohou a znovu se rozbrečela.

„Kdybys byla mrtvá, nemohla bys se mnou mluvit, zlato,“ ujistila ji matka. Opřela se o šatní skříň a dívala se, jak se její dcerka vydala k oknu. Venku byl den. Jasno, ale nesvítilo slunce. Bylo to divné. Celé to bylo divné. Možná až podezřelé. Bylo snad zamračeno? Polojasno? Nebe přeci nebylo modré, jak bývá běžně... Tohle nebe mělo mléčnou barvu. Bez slunce, jakoby nikdy nebylo.

„Mami?“ otočila se k ní holčička. „Co se stalo?“

„Proč se ptáš, miláčku?“ vyděsila se žena. Holčička se na matku nejistě podívala. „Co se ti honí hlavou, zlatíčko?“

„Nic není skutečné, mami!“ řeklo dítě. „Tehle pokoj, tehle dům, ty ani svět okolo. Děsí mě to!“

„Proč by to nemělo být skutečné?“

„Protože... Protože já nedýchám, mami!“ rozhodila holčička ruce.

„Nesmíš zadržovat dech,“ nabádala ji matka.

„Ne, ty mě neposloucháš, mami... A nebije mi srdce!“

„Jak to? Proč ne?“ zamračila se matka. Proč by jí nemělo bít srdce? Proč by neměla dýchat? Bije srdce jí samotné? Dýchá? Cítí? Myslí? Proč by tento svět neměl být skutečný? Pokud ne, čím tedy je?

„Náš svět je pryč... Skončil už před dávnou dobou...“ řekla holčička rázně.

„Jak to můžeš vědět?“ nechápala ji matka. „Jsi přeci malá holčička!“

„Jsme jen obrazem, mami! Zhmotnělým obrazem něčeho, co již dávno není...
Děsí mě to!“

„Ale já ještě nechci umřít!“ řekla žena. „Mám přeci tebe, holčičko. Mám tvého otce, tenhle dům a svou práci...“

„Ty už zemřít nemůžeš...“ zavrtěla holčička hlavou.

„Proč?“

„Protože jsi už mrtvá,“ řekla holčička tvrdě. „I já jsem už mrtvá. Jsme jen dozvuky lepších časů...“

„A proč jsme všichni zemřeli?“ zeptala se jí žena nevěřícně. Klekla si k dítěti a objala jej.

„Protože,“ zašeptala jí dítě do ucha. „Protože nastal konec světa!“

„Ale proč?“

„Protože to tak někdo chtěl, mami...“ pohladilo ji dítě po vlasech.

„A kdo? Bůh?“ zavrtěla žena hlavou a rozhlédla se po pokoji, jakoby se chtěla ujistit, kde se právě nachází. „Protože jsme byli špatní?“

„Ne, protože jsme byli ve špatnou dobu na špatném místě...“ usmála holčička. „Ale neboj se, mami. Už se nám nic nemůže stát...“

„Protože jsme mrtví?“

„Protože existujeme mimo čas a prostor...“ řekla malá dívka vševědoucně.

A pak... Pak se děj zastavil. Šum ustal. Kdesi znovu cosi cvaklo a nastala opět tma. Nehmatatelná a všudypřítomná tma bez začátku a konce. Kam se poděl promítací sál? Proč onen film náhle skončil? Jaký to mělo vše důvod? Kdesi bouchly dveře. Na okamžik bylo možné slyšet čísi kroky. Byl to snad bůh? Ne, to byl někdo jiný... Kam odešel? Odkud přišel? Proč tu vlastně byl? A proč byl promítán tento film? Komu vůbec?

Existuje nějaký svět tam venku? Za čím? Kde? Existuje svět vevnitř a svět vně? Co se stalo? Bylo to důležité? Pokud lidstvo zahubil konec světa, bylo bezpředmětné, co to způsobilo. Důležité bylo jen jedno, že tu již není... Opravdu zahynuli všichni? A co když... Co když je život jen sen? Do čeho se pak probudíme? Kolik těch konců nakonec vlastně je? Kdy skončí vlastně svět? A kdy začne? Ten nový...?

A pak byla už jen tma a nic než tma...

 ŽIVOT JAKO HRA

Ráno jsem se probudil s hlavou jako střep. Včera večer jsem to zase přehnal. Po pravdě, stačilo málo a měl jsem ho jako z praku. Nikdy jsem toho příliš nevydržel. A to myslím ve všem. Jsem prostě taková bábovka, která si hraje na drsného chlapa. Bábovička z písku, která se sesype vždy, když je to jen trochu možné. Poslední akční srab, který si své ego masíruje hraním počítačových her. *Half-Life 2, Call of Duty, NOLF, S.t.a.l.k.e.r., Deus ex* a další... Pro všechny jsem byl ten divnej brejlovec, který jen sedí pořád u počítače, mačká klávesy, pije Colu a zajídá ji pizzou. Pche!

Co mne vůbec probudilo? Ještě rozespalý jsem se zavrtěl na posteli a zamžoural bez brýlí na budíka. Kde jsou ručičky? Debile! Měl jsem elektronický budík s velkým displayem, abych na něj viděl i bez brýlí. Šel na proud ze zásuvky. Vlastně nešel, číslice na něm nezářily, asi zase vypnuli elektřinu. Pokolikáté už? Doprdle. Co budu dělat bez proudu? Připadal jsem si jako před popravou. To nepojede ani rádio, bedna, komp, lednička, bojler, nic... Zase se budu sprchovat studenou vodou?

V dáli několikrát zahřmělo. Skrze stažené rolety jsem však žádné záblesky neviděl. Vlastně ano. Blýskalo se, ale nějak divně. Kdepak jsem to už viděl? Zatraceně, co když jsem se ještě neprobudil a todle všechno se mi jen zdá? Co dělat? Sedl jsem si na postel a poškrábal se na zadku. Chtělo se mi na malou, ale nedokázal jsem vstát z postele. Jestli je to všechno jen sen... Mohl bych se klidně pochcat a pokud se mi to jen zdá, jenže... Jestli se mi to nezdá? Nebo ještě hůř, co když to udělám do postele i ve spaní?

Ježíši! Kristova noho! Probuď se, debile. Je ráno. Sice je zamračeno, ale je nové ráno. Nový den! Nový nepopsaný list... Čím ho popíšeš? Pfff... Ničím. Nač psát deníky, když je stejně nikdo nečte. A kniha Osudu? Nejkratší cesta do Pekla je prý skrze dobré skutky a já jich už vykonal tolik... Aspoň vím, kde skončím, až natáhnu bačkory. Dlouze jsem zívł a otrásl jsem se chladem. Že by byla venku taková zima? Ochladilo se?!

Vytáhl jsem roletu a podíval jsem ven. Podíval se? Je to slabé slovo. Zíral jsem jako vyoraná myš. Myslel jsem, že stále spím. Štípl jsem se do tváře. Zabolelo to! A pořád se mi chtělo chcát. Co to je? Mi známé sídliště bylo už na pohled špinavé a zanedbané. Na budovách byl znát zub času. Všude okolo stoupaly k nebi sloupce černého kouře. Odněkud zpoza horizontu se nepravidelně blýskalo, jen to hřmění bylo trochu jiné... Kde jsem to už slyšel? Válka! Probudil jsem se do války? Nebo jsem zemřel a toto je mé malé osobní Peklo?

Neodvažoval jsem se otevřít okno. Po ulici pode mnou se prohnalo několik osob v podivně černých uniformách. Ne, nebyli to esesáci, takže druhá světová to není. Další záblesk. Další zahřmění. Tentokrát se otrásl i celý dům. Panelákem zavibrovaly až neskutečné otřesy. Okno v kuchyni se rozsypalo. Slyšel jsem to na vlastní uši, ale neodvažoval jsem se jít to zkontrolovat. Odněkud se ozvalo staccato výstřelů. Ty jsem už také někde slyšel. Takže? *Válka světa?* Napadli nás mimozemšťané? Jak

blízko byli často tvůrci těch vědeckofantastických filmů... Jednou se všechny vize promění v realitu!

Rukama jsem se držel za pytlíka a myslel na to, že jestli nezajdu na hajzl, tak si pomůžu rukou. Vydal jsem se temnou chodbičkou na záchod. Chodba za dveřmi na schodiště byla tichá. Z okolních partají se neozýval ani hlásek. Jakoby všichni někam rázem zmizeli. Ten tam byl pravidelný a otravný ruch v domě. V poschodí nade mnou i pode mnou bylo rázem ticho jako v hrobě. Kam se všichni vytratili? Možná také nevěřičně zírají skrze zamlženou a špinavou realitu dnešního dne.

Když jsem vlezl na záchod, málem jsem hodil šavli. Takový puch. Byl těžký a vlezlý, jakoby tu už kdosi velmi dlouho nesplachoval. Udělal jsem, co bylo třeba a vypotácel jsem se ven na chodbičku. Dveře na záchod nedržely a jen se komíhaly sem a tam při mém pokusu je třísknutím zavřít. Další výbuch otřásl sklem v obýváku. Sklem. Když jsem se doplížil k obývací místnosti, zůstal jsem stát s otevřenými ústy. Můj oblíbený komp byl... Vlastně nebyl. To co z něj zbylo, bylo k neuvěření. Klávesnice bez těla, jen s lištou kláves, obrazovka malá a špinavá, počítač s otevřenou bednou a přidaným ventilátorem. Zírala na mne změť kabelů a vodičů, a já zíral na ně.

Já spím. Kurva. Spím, tohle není možné. Nebo jsem zešlel. Jeblo mi z těch všech her a já se teď potácím mezi sněním a realitou. Ne, mezi blouzněním a tvrdou realitou. Pak přišla další exploze a spolu s kuchyňskou venkovní stěnou odletěl i kus obývacího pokoje. Málem jsem se připosral. Přikrčil jsem se a čekal další ránu. Dírou ve zdi ke mně foukal studený vítr. Drobně pršelo. Ulice byly plné zvuků. Od kapání vody, přes zvuk poletujících odpadků, těch lehčích, které unesl vítr, až po skřípání kovů, padání omítky a neustálý rachot boje.

Dobře! Otřel jsem si upoceně čelo a snažil jsem se myslet. V které hře jsem? Mysli, debil, mysli, jde ti přeci o život. No jo, ale co když nemůžu v tomhle protivném snu použít onu spásnou funkci: save-load? Já tu umřu? Zhebnu! Zdechnu tu jako bídná myš. Ježíši. Prosím, prosím, já už budu hodný a už nikdy si nezapařím žádnou hru. Budu nosit stařenkám nákupní tašky, vodit je přes cestu, budu dělat samé dobré skutky, jen mne prosím nech přežít...

Nezbývalo mi, než se podívat do kuchyně, co z ní zbylo. Měl jsem hlad a žízeň. Otevřel jsem lednici a ohnul se v pase. Všude byla plíseň, nepořádek a hnus. Bylo jasné, že už nějaký ten týden nešla. Zabouchl jsem ji a pomalu přešel k vodovodnímu kohoutku. Otočil jsem jí a čekal, že se z něj vyvalí nějaká černá břevna. K mému překvapení však z něj tekla tenký proud čisté vody. Ano, nešlo o žádný přeražený požární hydrant, ale voda to byla. A podle všeho i pitná. Chlemtal jsem ji jako udýchaný pes. Nebyla cítit žádnou chemií. Snad se po ní neproměním v nějaké to monstrum.

Žízeň jsem utišil, ale co s hladem. Vrátil jsem se do svého pokoje a začal prohledávat skříně. Jedna z menších byla až po okraj naplněna podivnými balíčky. Šlo o sušenou stravu. Takové ty různé tyčinky, každá měla sice jiný obal, ale jak jsem

později zjistil, všechny chutnaly stejně... nechutně! Ale co, nějak na nich přežiju, než zjistím, co tu sakra dělám a proč tu vlastně jsem. Takže? Co mám, kurva, dělat?

Jak jen to bylo v těch hrách? Tam přeci žádný hrdina žádné jídlo nepotřeboval. Jen hromadu nábojů, nějaký ten kvér a plno lékárníček. Ale co já? Jídlo mám, vodu si také do něčeho naberu, nějaké hadry na sebe taky dostanu. Ale co zbraň? Umím vůbec střílet? A pokud někdo u mě najde zbraň, co když mne rovnou sejme? Na umírání jsem byl přeci jen ještě mladý. Roztřesený, vyvedený z míry a posraný strachem. Kde je onen pověstný poslední akční hrdina?

Oblékl jsem si nějaké hadry. Vypadaly obnošené a všedně. Hodil na sebe starou neprůstřelnou vestu. Bůh ví, co dělala v mém pokoji. Ale byla aspoň k něčemu, pořád lepší stará vesta než holá kůže. Našel jsem i několik zásobníků. Vypadalo to na střelivo do AK47, ale kde je kvér? Našel jsem jej za skříní, kde ve svém normálním světě mívám svou kuličovku. Byl jsem ustrojen a ozbrojen. Ale co dál? Kam se vrátím? Co je to za boj? Kdo vyhrává? Ke komu se přidat? Co když už tu není nikdo živý? Proč by se však potom odevšad ozývala ta střelba? Kulometry. Minometry. Těžká děla, rakety a bůh ví co. Kam se hrabou akční hry.

Další rána a obývací pokoj padl i s podlahou a stropem. Namísto mého ostrůvku naděje byla jen holá očouzená díra. Stěna mého pokoje se vyboulila, ale vydržela. Musím pryč? Musím odtud pryč a pokud možno rychle. Na pátý pokus jsem nezkušeně zarazil zásobník do zbraně a natáhl ji. Hledal jsem pojistku, jestli je zbraň zajištěná, abych si neustřelil náhodou nohu. Tohle je jiné kafe. Kalašnikov byl o poznání těžší, nemotornější a hlavně sešlý. Bůh ví, jestli bude vůbec střílet. Otázkou bylo, zdali na to vůbec budu mít žaludek, někoho zastřelit, pokud budu muset. Já, bábovka první třídy. Posraný strachem.

Vzal jsem s sebou dva bágly a opatrně se i s výstrojí a výzbrojí protáhl kolem díry v podlaze. Pokoje nad i pode mnou byly prázdné. Nyní vypadaly jako po bombardování. Což byla vlastně pravda. Povzdech jsem si a chtěl vykročit, když tu mi po stehně přejel modrý laserový paprsek. Sniper? Kriste! Hodil jsem sebou do chodbičky vedoucí k hlavním dveřím. Pažba Kalašnikova mne uchodila do žeber. Debile, copak nevíš, jak se nosí zbraň, málem jsem si vrazil svou vlastní zbraň do žaludku, nehledě na fakt, že jsem si asi přerazil půlku žeber. Ta bolest. Skoro jsem močil do kalhot.

Takové to je! V hlavě jsem měl prázdno, před očima mžitky a snažil jsem se chytit dech. Žádný výstřel však nepadnul. Modrý laser ještě několikrát obkroužil místo, kde jsem předtím stál a zmizel nadobro. A je fuč. Kurva. Já jsem idiot. Holt je realita jiná než svět fantazie. Počítačová hra je jedna věc a skutečný boj věcí druhou. Tak kde to jsem? Má cenu vůbec někam jít a pokud ano, kam? Musím někoho najít, někoho, kdo mi řekne, co se tu kurva děje!

Vyšel jsem ven. Opatrně jsem nahlédl skrze pootevřené dveře na schodiště. Výtah v centrální šachtě také už pěkně dlouho nejezdil. Podle kabelů trčel někde u střechy, zatímco se výtahová šachta stala odpadkovým kontejnerem. Na ten puch snad do

smrti nezapomenu. Snažil jsem se chovat jako správný vojcl, ale byl na mne až příliš žalostný pohled. Vypadal jsem jako ucho, které má střevní potíže. První nepřítel, který by mne spatřil, nejspíš zemře následky návalu smíchu. Aspoň někoho uchechtám k smrti. Zbraň mi až nepříjemně těžkla v rukou a to jsem ještě nesešel do přízemí.

Když jsem se dostal po několika minutách se sevřenýma pŕlkama konečně do přízemí, zarazil mne pohled na otevřený vstup do paneláku. Po ulici kráčelo podivné monstrum na třech nohách. Hlasitě hučelo a vydávalo takové ty divné zvuky, které se podobaly lodní siréně. *Strider*? Jak se té příšeře vůbec říkalo? Co když je můj sen jen vykrádačkou na všechny akční hry a filmy. Splnil mi snad bŕh mé dávné přání a já se stal v reálu akčním hrdinou bez bázně a hany? Hrdinové přeci nemají naděláno v kalhotách. Každou chvíli jsem si uprdnul strachy. Nakonec jsem přeci jen vyšel na ulici, když byl čistý vzduch. Nikde nikdo, vykročil jsem pomalu podél zdi k hlavní třídě v domnění, že tam něco najdu... Nebo někoho, kdo mi pomůže.

Chyba lávky. Všude se válela spousta trosek. Domy připomínaly spíše stavby ze Stalingradu. Dokonalá skrývačka pro odstřelovače. Já dement! Zapomněl jsem na setkání s ostřelovačem ve svém bytě. Jenže... at' už jsem se rozhlížel jakkoliv, neviděl jsem nic, než hromadu špinavých domů, ulic a odpadků. Jak to v těch přiblblých hrách dělají, že na ty lumpy vidí? Já nespapřil nikoho. Hlavu jsem měl jako na kolotoči a žaludek mi v břiše tancoval latinskoamerické tance. Za dalším rohem jsem se ohnul a vyzvracel svou nechutnou snídani.

Když jsem se narovnal, málem jsem se podruhé připosral. Stála vedle mne kočka jako hrom. Kam se hrabala *Alex z Half-Life 2*. Nevěřicně se na mne dívala. Musel to být pohled. Zesraný a pozvracený zobák se starým Kalašnikovem v rukou s dvěma bágly na ramenou.

„Co tu děláš?“ nechápala, zatím co se obezřetně dívala na všechny strany. Měla na sobě normální riflové oblečení a starou koženou bundu, pod kterou měla neprŕstřelnou vestu. V rukou držela podivně vyhlížející zbraň. Bŕh ví, čím a nač vlastně střílela. Holčina totiž u sebe neměla žádné sumky na municu, natož nějaký bágel navíc. Jen takový malý batůžek. Šminky v něm určitě nebyly.

„Co tu děláš?“ zeptala se podruhé.

„Já?“ zamračil jsem se a pokrčil jsem rameny. „Já nevím. Probudil jsem se...“

„Nevypadá to tak, zdá se, že ještě pořád spíš!“ mračila se pro změnu ona.

„Spíš mám pocit, že jsem se probudil v malé noční můře!“ opáčil jsem.

„Patříš k nim?“ přehodila si v rukou svou pistolku.

„Ke komu?“

„Nedělej blbého,“ zavrčela, „k nim!“

Ukázala za hlavu ke vzdálenému monstru na třech nohách, jak pátrá v troskách na ulici a občas střílí po něčem, co nám bylo skryto, v dávkách, jakoby také šetřilo střelivem. Zavrtěl jsem hlavou.

„Tak pojď, odboj bude mít z tebe radost...“ usmála se.

„Radost?“

„Opravdu vypadáš jako vyoraná myš, ale jestli tu budeš ještě chvíli tak postávat, budeš vypadat jako zastřelená krysa!“ řekla a pokynula hlavou kamsi za mé pravé rameno. „Musíme jít!“

„Ale já nejsem *Gordon Freeman!*“ řekl jsem našťvaně.

„Ty ho znáš?“ usmála se.

„Ježíši!“ zaúpěl jsem a dodal jsem: „Jen od vidění!“

„Aha, je to frajer, že jo?“ ožila, jako by si právě stříkla do žíly nějakou tu drogu. „Ještě nedorazil, ale prý bude ve městě co nevidět...“

„Ve městě?“ zeptal jsem se jí, zatím co jsem kráčet za ní co nejuvolněji, jak jen jsem uměl. Pravda, profík ze mne nikdy nebude.

„*Město Sedmnáct!* Sedmnáctka... Tobě nic neříká *Black Mesa*? Černě a bíle odění mimozemšťané? Zrádci a napomáhači nového režimu? Kde to žiješ?“ odfrkla si.

„To bych také rád věděl...“ řekl jsem napůl pro sebe.

„Poslyš,“ zarazila se a odtáhla mne do nějakých trosek, abychom nebyli na ráně. Přiblížila se tak blízko mému obličejí, že jsem myslel, že mi dá pusu. Nedala. Mrcha. Namísto toho se jen zašklebila a změřila si mě očima. Asi mi viděla až do žaludku. Ne, já jsem nebyl její typ, to *Gordon*, z toho by si asi ucvrnkla do trikotu, ne ze mně...

„Copak?“

„Odkud ses tu vzal? Nevypadáš jako zdejší! Vypadáš spíš jako...“ zamyslela se.

„Jako co?“

„Jako dítě!“ zasmála se zvonivým smíchem. Nakonec mi přeci jen vlepila takovou tu sestřičkovskou pusu. Červenal jsem se jako prvnička a nevěděl, co říct. „Kdo tě sem přenesl?“

„Přenesl?“ podíval jsem se do jejích hnědých očí. Byly jako studánky.

„Ty seš vážně vadnej!“ povzdechla si. Jo, vadnej, to jsem... „Půjdeme dál... Znáš toho chlapa s kufříkem?“

„Jakým?“

„Co cestuje v čase... Také patří k mimozemšťanům, ale k jiné rase!“ řekla mi smířlivě. „Hele, jestli tu zbraň neponeseš jinak, tak si ustřelíš nohu, nebo pind'oura!“

„A jak ji mám nosit?“ zeptal jsem se, zatím co v duchu jsem se červenal až za ušima. Já velitel kuličkového družstva! Pche, kdyby mne kluci viděli.

„Takhle!“ řekla a pověsila mi řemen zbraně kolem krku, zatím co jsem měl zbraň takřka vodorovně na břicho. Bouchala mne do žaludku s hlavní mírně skloněnou k zemi. „Chyt' si ji jednou rukou, ať ti neplandá. Takhle ti nebude překážet při přelézání trosek... Zelenáči!!“

„Jo,“ mávl jsem rukou. „Jsem zelenáč!“

„Se divím, že nejseš už mrtvej!“ odfrkla si a vydala se kamsi do z části zasypaného tunelu v další ulici. Procházeli jsem městem jako krysy ve velkém labyrintu. Ulice si byly podobné jako vejce vejci. Kdysi honosné stavby byly nyní v ruinách. Destrukce a zmar. To jediné na mne hledělo za každým rohem. Za celou

dobu naší cesty kolem ohořelých domů, stromů a keřů, s trávníky zaplněnými sutí, jsme nepotkali žádnou další živou lidskou bytost.

„Povstání...“ napadlo mne. Řekl jsem to polohlasně, ale ona mne za zvuku bojů i tak slyšela.

„Ano, povstání...“ pousmála se. „Co o tom víš?“

„Dohromady nic,“ souhlasil jsem.

Kdesi kolem nás projelo obrněné vozidlo s kulometem a raketami, aby zastavilo před nejbližší křižovatkou. Slyšel jsem podivný jazyk. Vyzníval spíše jako štěkot psa, než lidská mluva. Naznačila mi, abych se nehýbal a držel jazyk za zuby.

Všudepřítomný poletující prach mne však stále silněji nutil ke kýchnutí.

Zakabonila se na mne jako čert. Nejsem *Rambo*. Nejsem žádný akční hrdina! Kýchl jsem jako stará ženská, kdybych měl nandávací zuby, určitě by mi vyletěly z huby dobrých deset metrů daleko. Bytosti, které vystoupily z vozu strnuly. Začaly mezi sebou divoce gestikulovat, přesouvat se a navzájem se krýt. Vědí o nás! Já nás zabil!

Co dělat? Co bych dělal na kompu? Nejspíš bych neohroženě naběhl všem na mušku a postřílel je, než by si mě všimli. Ale teď... nebyl jsem si jistý. Odjistil jsem kvér a čekal, co udělá ta holka. Kryla se za kusem armovaného betonu a tůkala si na čelo. Blížili se. Slyšel jsem, jak mezi sebou neustále komunikují a také volají posilu. Bude tu horko! Kurva horko. Jenže... Já nejsem žádný zabiják, jsem posera, který po lidech střílí jen z paintballové pušky! A oni mají opravdové kvéry! Samopaly. Kulomety. Minomet a raketomet! A já jen starý zrezlý Kalašnikov.

Potichu jsem odjistil zbraň. Cvaklo to docela nahlas. Alex ztuhla se strachem v očích. Bůh ví, co viděla v těch mých. Chytil jsem zbraň pevně v ruku, vylezl ze krytu, doširoka se rozkročil a stiskl spoušť. Myslím, že se lekli více nežli já. Jejich nevěřící pohledy hovořily za vše. Ani nestačili sáhnout po zbraních. Kalašnikov se mi rozštěkal v ruku a než bys řekl „švec“, byl zásobník prázdný. První rána mířila kamsi mezi emzáky a ostatní pánubohu do nebe! Ratatatata! Zbraň se mi roztančila v ruku a já byl rád, že jsem nezastřelil Alex.

„Kdo tě učil střílet?“ vyhrkla zděšeně. „To není koza!“

„Jsem samouk,“ řekl jsem a snažil se rychle přebít. Nešlo to. Zbraň se zasekla, nebo co. Prázdný zásobník vypadl, ale nový ne a ne zapadnout na místo. Co s tím krámem je? Jako bych slyšel jejich smích. Zněl tak pohrdavě. Bavili se na můj účet. Obklíčili mě a čekali, zda se mi podaří vůbec nabít ten posraný kvér. Vlastně nevím, kdo z nás byl více podělaný, jestli já nebo má neposlušná zbraň. Alex se bouchla do čela a odhodila zbraň. Byli v přesile a byli po zuby ozbrojení a také ke všemu odhodlaní... „Promiň,“ řekl jsem. Více jsem toho nebyl schopen. Hodil jsem samopal naštvaně na zem a dal si ruce za hlavu.

Něco mi říkali, ale netušil jsem co. Pořád se smáli. Uměli to. Smích bylo to jediné, čemu jsem rozuměl. Jen mě nemuňte! Říkal jsem si v duchu. Nemuňte mě, proboha, já nic nevím, já sem nepatřím... Dívala se na mně. Smutně. Snad čekala víc. Zklamal jsem nejen sebe, ale i ji. Co bude dál? Kolem proletěl malý průzkumný

letoun. Zakrátko u nás zastavilo další obrněné auto, ze kterého vystoupili pro změnu bíle oblečení emzáci. Posily? Kurva, podělal jsem to. Otočil jsem se k ní. Měla oči plné slz. Také to nečekala. Nečekala, že padne tak rychle...

Nadechl jsem se a začal rvát. Rozběhl jsem se jako pominutý k nejbližšímu emzákovi a vyrazil mu zbraň z rukou. Byla odjištěná. Střílel jsem kolem sebe jako blázen. Pravda, jejich zbraně byli o poznání lehčí, než ty naše. A nebylo je potřeba nabíjet, alespoň ne tak často. Postřílel jsem snad polovinu těch hajzlů, než mě jeden z nich trefil. Ani Alex se neloudala. Využila situace a nastalého zmatku a zvedla ze země tu svou hračku.

Přestřelka to byla drsná, dokud mezi nás nepadl minometný granát a nevybuchl. Rozlétlí jsme se na všechny strany. Já, Alex i emzáci. Napadlo mne, že se ti hajzlové nedívají vlevo ani vpravo a ztráty i v jejich řadách je nevyvádějí z míry. Aspoň zemřu jako hrdina! Poslední, co jsem viděl, byly její oči, jak na mne vyčítavě zírají, než nás oba vymazal ze světa další minometný náboj...

Probudil jsem se s hlavou jako stěp. Promnul jsem si obličej a myslel na to, jak se mi chce chcát. Vstal jsem z postele, povytáhl roletu a zadíval se na město. Bylo špinavé a neuklizené. Drobně přšelo. Proud zase nešel. Neudivilo mne to. Vychcal jsem se do flašky od limonády. Oblékl se. Natáhl si vestu, vystrojil se a vyzbrojil, a vydal vstříc neklidným ulicím našeho překrásného města. Připadal jsem si jako poslední akční hrdina. Zachraňoval jsem svět před těmi zavšivenými emzáky a kdejaká žena a dívka na mně mohla nejen oči nechat. Ano, sice jsem se nejmenoval *Gordon Freeman*, ale byl jsem poslední nadějí lidské existence a demokratické společnosti. Stal jsem se legendou, která nikdy neumírá...

Obsah

Několik slov na úvod	3
24 hodin	4
Číslo popisné 1037-13A	17
Sběrači slz	22
Padáme	25
Bomba	29
Jiskření	37
Šepot ze tmy	43
Prezidentský slib	52
Já už budu hodný, drahoušku	58
Potíže s holubem	63
Bezvýznamná smrt	68
Pocta pro Johna	71
Prachy nesmrdí	79
Poslední kapka	90
Kanál	97
Jako ten plevel	103
Naděje umírá jako poslední	110
Barel čokolády	123
Svět v očích zřít	128
Život jako hra	131

V Bystřici dne 12.12.2014
(autorův web: psimik.sweb.cz)

